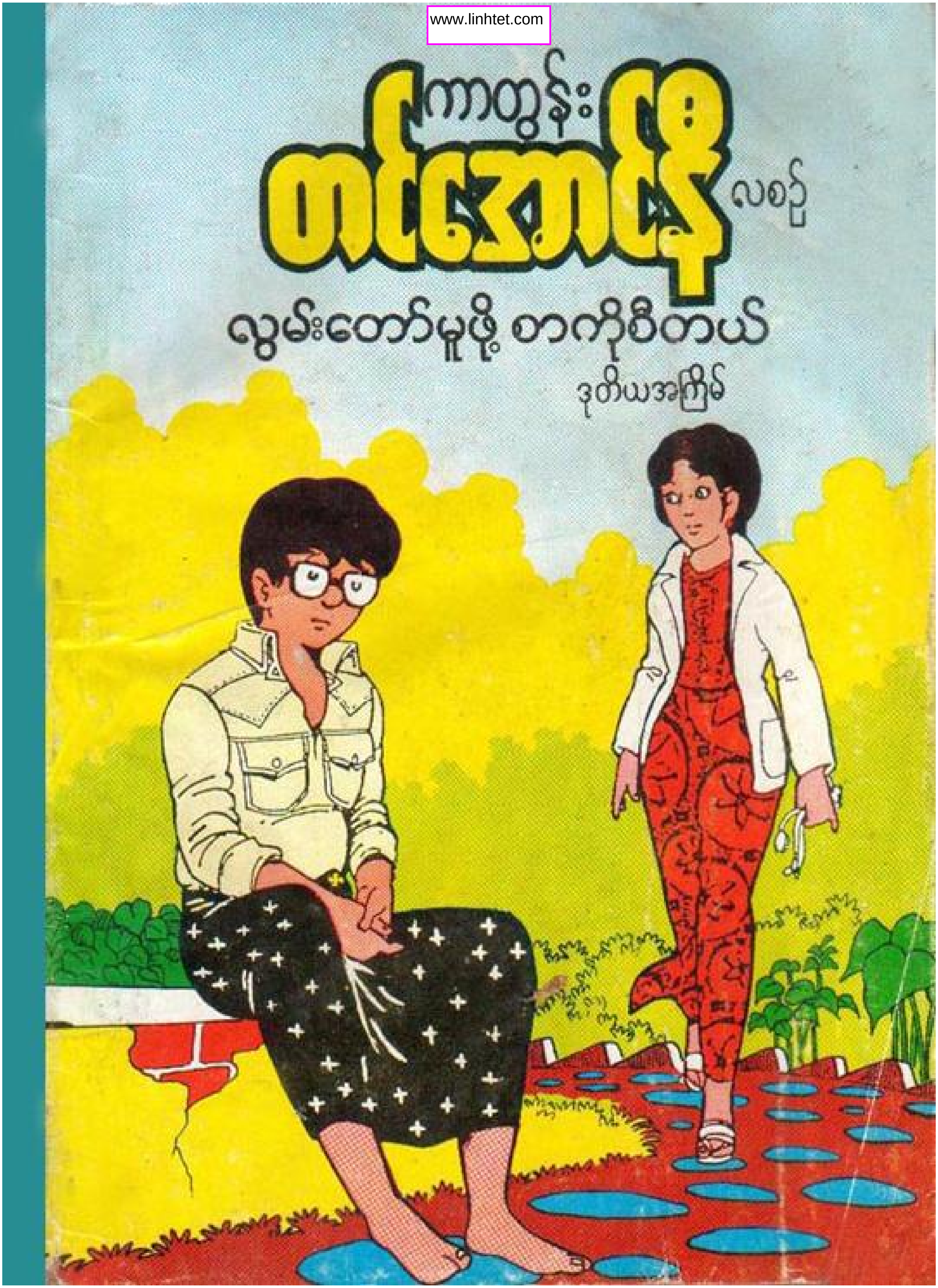
www.linhtet.com
ကာတွန်း
တင်အောင်နီ
လစဉ်
လွမ်းတော်မူဖို့ တာကိုစီတယ်
ဒုတိယအကြိမ်

သူ့ချစ်သူ တိုးမသာ ဆိုလျှင် သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်မယ ရောမည်
အခုတော့ ချစ်သူ ပျောက်ကို သူရှာရပေဦးမည် ...
(စုံကန္တာ နေပူကြီးဘယ်ထီးမှ လောင်မပါမှ ...)

ကာတွန်း

စင်အောင်ဦး

စုံထောက် နေပူကြီး၊ ဘယ်ဝဲဝီးမှလောင်မပါ နှင့်
ကျုပ်ရည်းစားနဲ့ ညားအောင် စောင့်ဦးကွယ် တို့၏
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

ချစ်ကူမ
စာပေ

အမှတ် ၂၁၀၊ ၂၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း

လွှမ်းတော်မူဖို့ စာကိုစီတယ်...

ထုတ်ဝေသူ ● ဦးတင်အောင် (၃၄၂၀)
တင်အောင်နီ စာပေ ၊ ၁၉၀ ၊ အညာစုလမ်း
ကမ္ဘာအေး ၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ ● ဒေါ်စမ်းစမ်းကြည် (၀၃၇၇၇)
ချစ်တူမ ပုံနှိပ်တိုက်
၃၆၃ ● ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း

မျက်နှာဖုံးဆိုက် ● ဦးမောင်ရှိုင်း ● ၀၃၈၅၄ ●
ရှိုင်းအော့ဖ်ဆက်
၁၃၄ ၊ သမ်း၊၄၀၊ ရန်ကုန်မြို့

ဒုတိယအကြိမ် ● ၁၉၉၂ ● နိုဝင်ဘာ
အုပ်ရေ ● ၅၀၀
တန်ဖိုး ● ၃၅ ကျပ်
စာမူခွင့်ပြုအမှတ် ● ၉၃၃/၉၂/၁၀
အဖုံးခွင့်ပြုချက် ● ၉၆၈/၉၂/၁၁

[illegible]

ဂျစ်တူးမစာပေ၏

[illegible] [illegible]
အစီအစဉ်

■ စုံကန္တာနေပူကြီးဘယ်ထီးမှလောင်မပါ

■ ကျုပ်ရည်းစားနဲ့သွားအောင်ဆောင့်အုံးကွယ်

■ လွမ်းတော်မူဖို့ စာကိုစီတယ် ...

စိုးစိုး၊ တိုးမ ၊ မြတ်ဝင်းမွန် နှင့်
ကိုပြောလောင် တို့၏
အမှတ်တရ အဖြစ်များ ...
သို့မဟုတ် ...

[illegible]

အစီအစဉ်

- တိမ်ဦးလေးပြေ လောင့်ကိုစေ
- အာကာကို ရွာပုံပြပါလို့
- ရှိကာ ပြာလောင်
- ဇာတ်ထဲက မြကိုကို

ဇာတ်လမ်းများကို ဆက်လက်တင်ဆက်ပါမည်

ကာတွန်း

[illegible]

● လှမ်းတော်မူရို့
စာကို ဖိတယ်

ငြိမ်းချမ်းရေး
စာပေ

လွမ်းတော်မူဖို့။ လွမ်းတော်
မူဖို့။ လွမ်းတော်မူဖို့။ ။
ဘာကို မြင်တယ်။ တိမ်နီ။ ။ ။
တိမ်ဝါ။ တိမ်ပြာတွေ ။ ။
သိုးမြင်တော့။ ဘယ်ပေါ်ကို့
ဘယ်ဝေးသို့။ တက်ပါရမယ်
လွမ်းပါရမယ်။ ကြာယင်တိုင်
ကြိုး ။ ။ ။ နာလေယ် ။ ။ ။ ။ ။

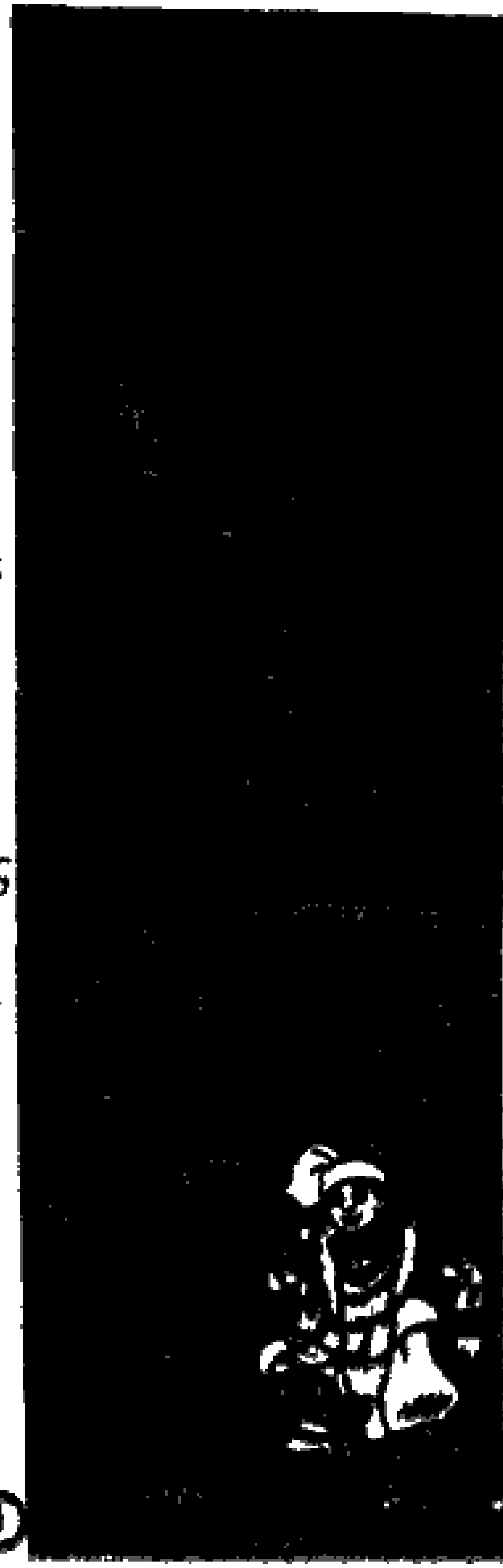

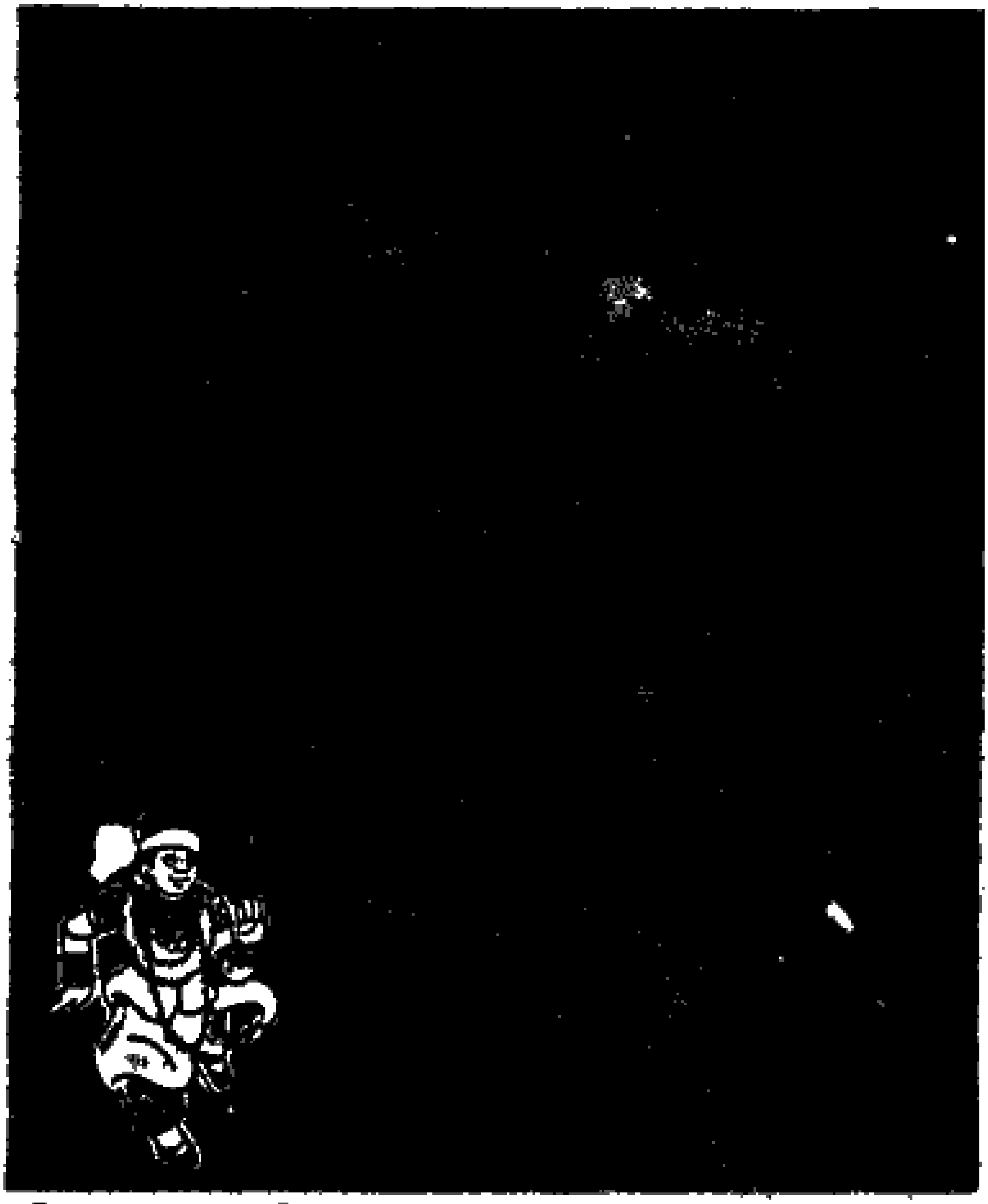

မိုးရွာခါဝယ်။ မိုးလာသမယ်။ မိုးလာသမယ်။ မိုးရွာခါဝယ်
ချမ်းအုန်းမှိုင်းရွယ်။ ရှည်ရွယ်လာ။။ ထားခဲ့တယ်။။။
ပန်းမွှာကြားရယ်။။။ ကျော်ရည်ခြုံတွင်းနှံ့။ သာမြောင်
ဆောင်ဦး ဆွဲကျွယ်။။။

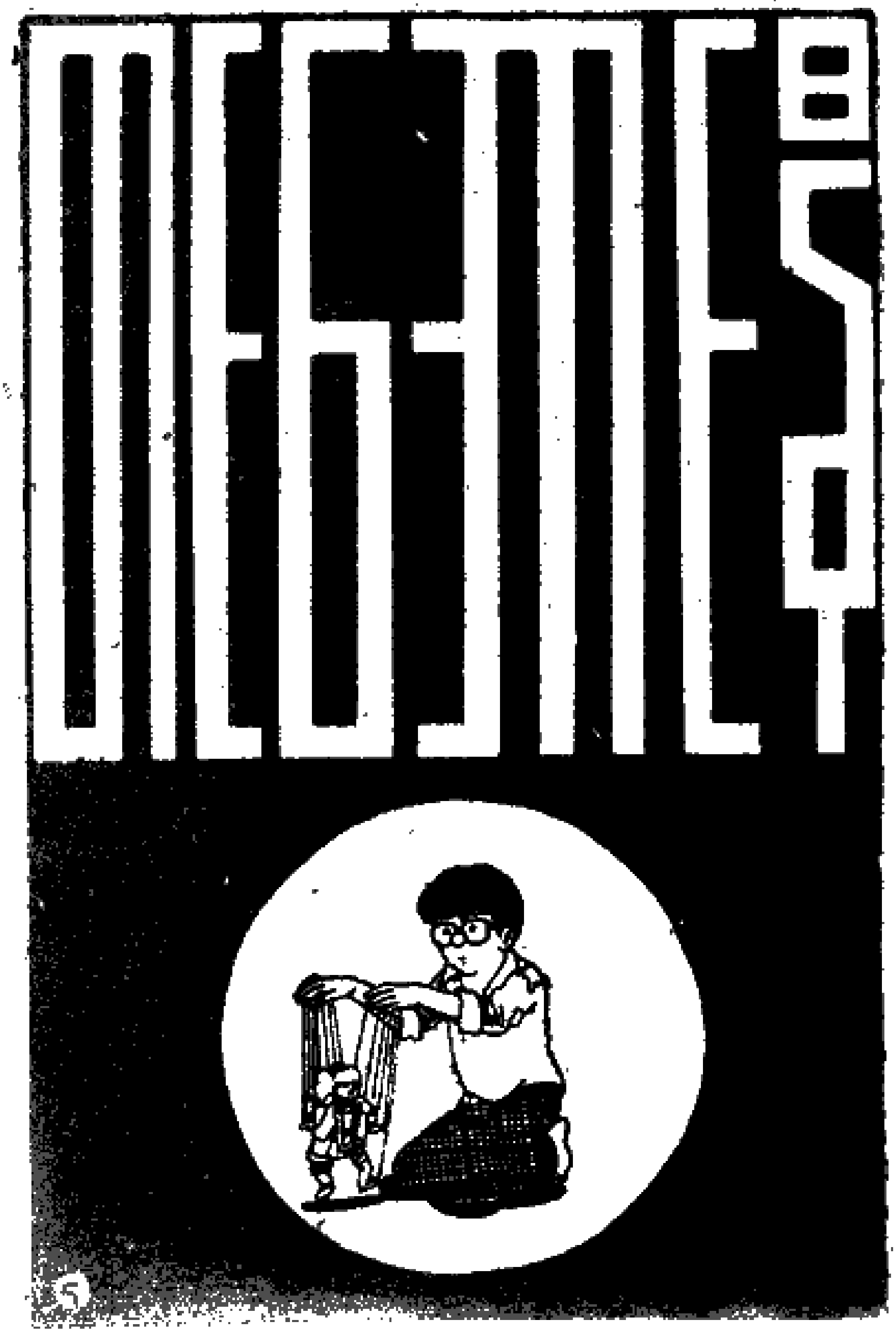

ထက်ကောင်းကင်ယံ မိုးသားတိမ်လိပ်တွေ ညှို့မှောင်
မည်းနက် နေရာက မိုးပေါက်ကလေးများ တဖွဲဖွဲကျလာ၏

သို့သော် ခိုဝင်ခွင့်မရ။ သူ့အရင် ဖိုးခိုနေ ခေါက်နှင့် နေသော ခွေးဝဲစားဆာစ်ကောင်က ရန်တခေါင်ခေါင်နှင့် ဟောင်ရှူတ်နေ၏။ (ဂလိုက်ဦး)

ကိုပြာလော် ထိုနေရာက ခပ်လှမ်းလှမ်း ခရေပင်
အောက်ကို ပြေးဝင် ခိုအားရ နေပါသည်။
အင်း
လူမလေး
ချေးခံနဲ့ ဆိုတာ
ဒီပဲ ထင်ပါရဲ့

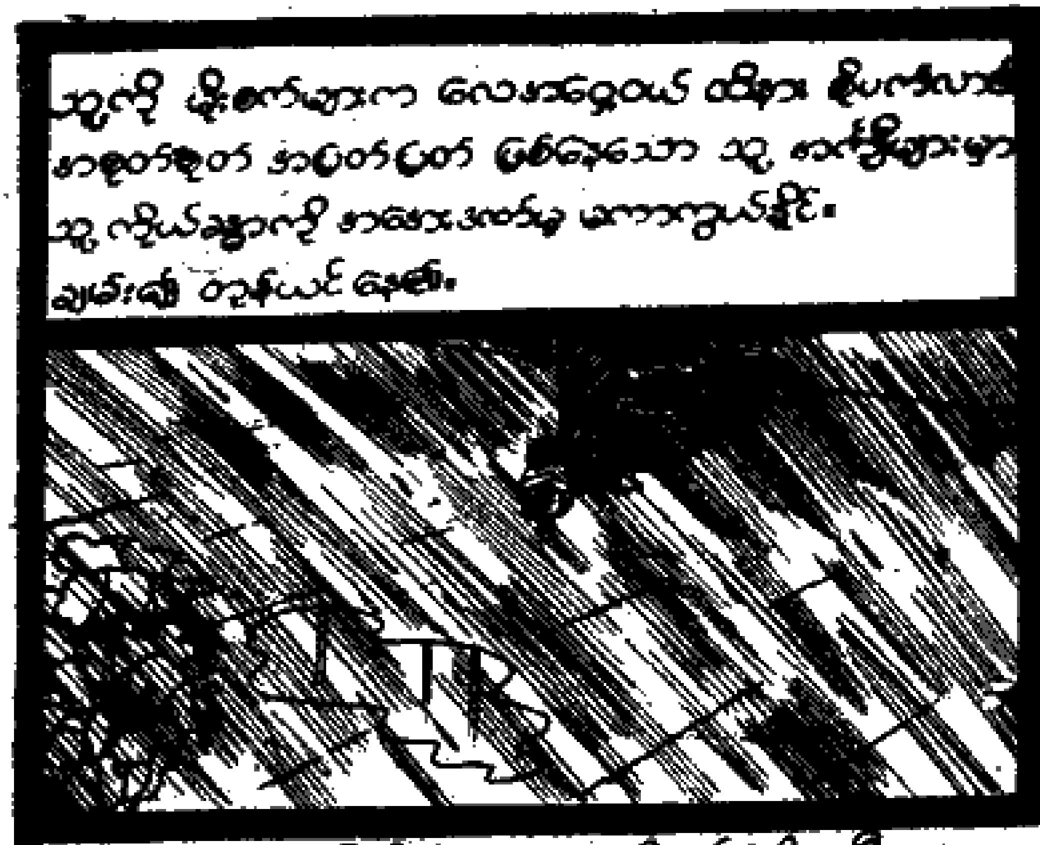

တခုတော့ ကောင်းပါသည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှ စီးကျ
လာသော မျက်ရည်စများမှာ မိုးရေနှင့်အတူ ရောနှော
၍ သွားလေသည်။

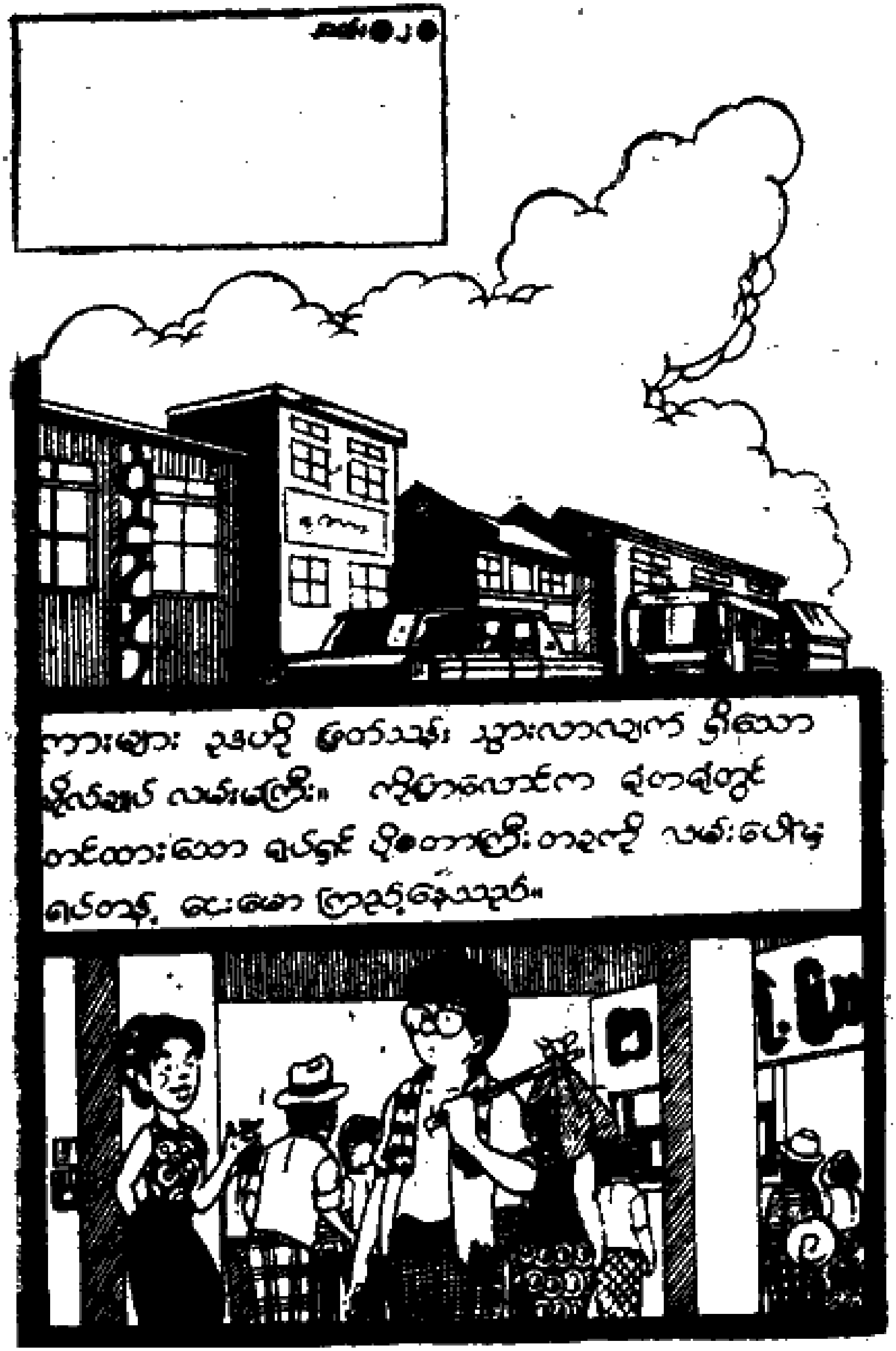
ကားများ ဥဒဟို ဖြတ်သန်း သွားလာလျက် ရှိသော မြို့လယ်ရပ် လမ်းမကြီး။ ကိုဖြိုးဘောင်က ရုံတရုံတွင် တင်ထားသော ရုပ်ရှင် ပို့စတာကြီး တခုကို လမ်းပေါ်မှ ငေးတန့် ငေးမော ကြည့်နေသည်။

ရုပ်ရှင် ဒိုက်တာထဲမှ ခင်ခင်မိုးသည်၊ သူ့ကို ငုံ့ကြည့်။
မင်းသား ကိုဝေလွင်ကို မော့ကြည့်ကာသာ နေသည်။
ဓာတ်ကား နာမည်က "ကြယ်ပွင့်ပဲ ပန်ချင်တယ်" တဲ့။

လမ်းဘေးဝယ် သူနှင့်အတူ ရုန်းကန် ခဲ့ရသော ဘဝကို နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်ခင်မိုးသည်၊ မေ့လျော့ နေလေပြီ ထင်ပါသည်။

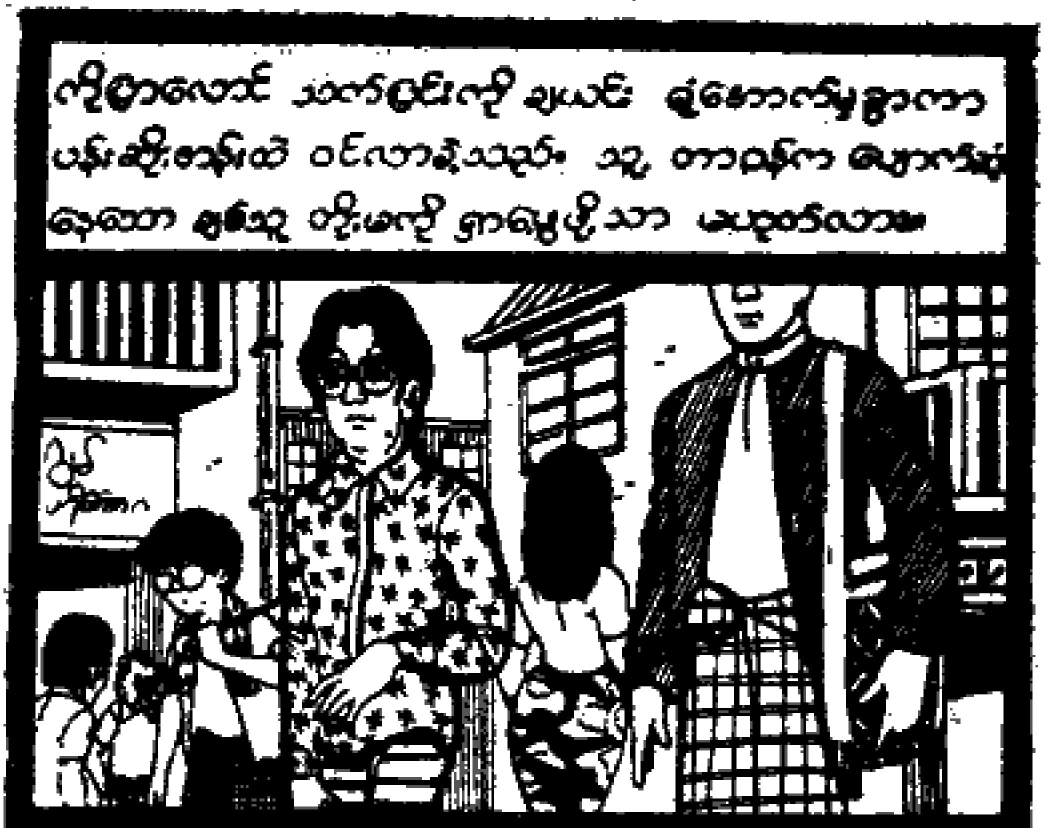

ပန်းဆိုးတန်းထဲရှိ ရွှေမင်းသား လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကြော
ဗန်ဒါရီပါသယ် ဆိုင်ကာ ထမ်းမော်ကဖါထဲက ဆင်းသား
ရုပ်ကလေး ထွက်ယူလိုက်၏။

(ပြော် စုံကွက် နေပြီ။ ဘယ်ဝင်းမှ။ လော်မပါတယ်
ခင်လေးကို။ ဆောင်ရှာမယ်။ ကျွန်ဘောင်။ ကျယ်သရေ။
မတွေ့ယင်မြင့်။ လော်။ မနေပြီ။ မတွေ့ယင်မြင့်။ လော်။

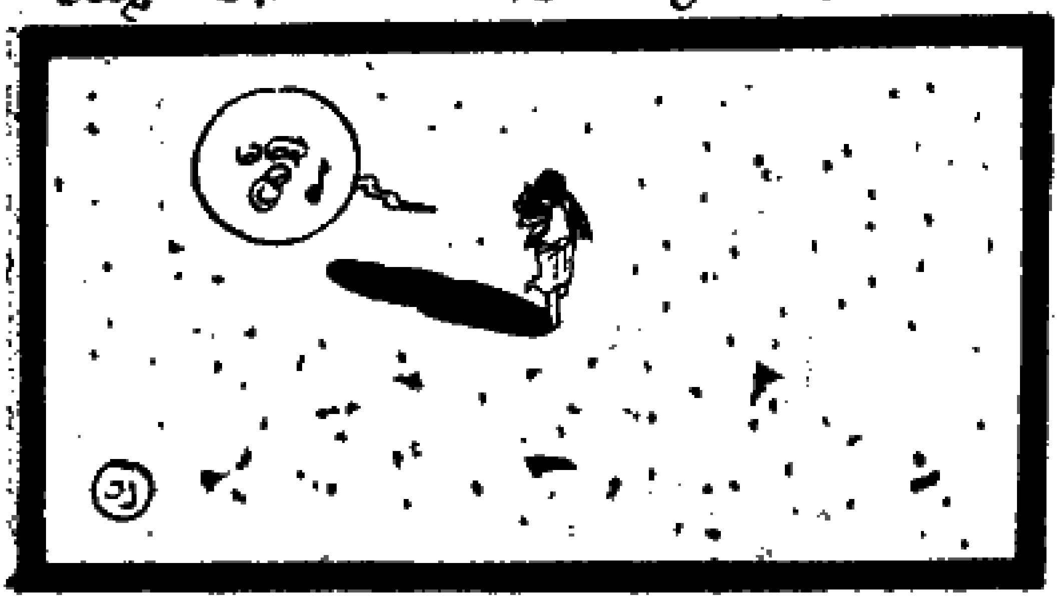

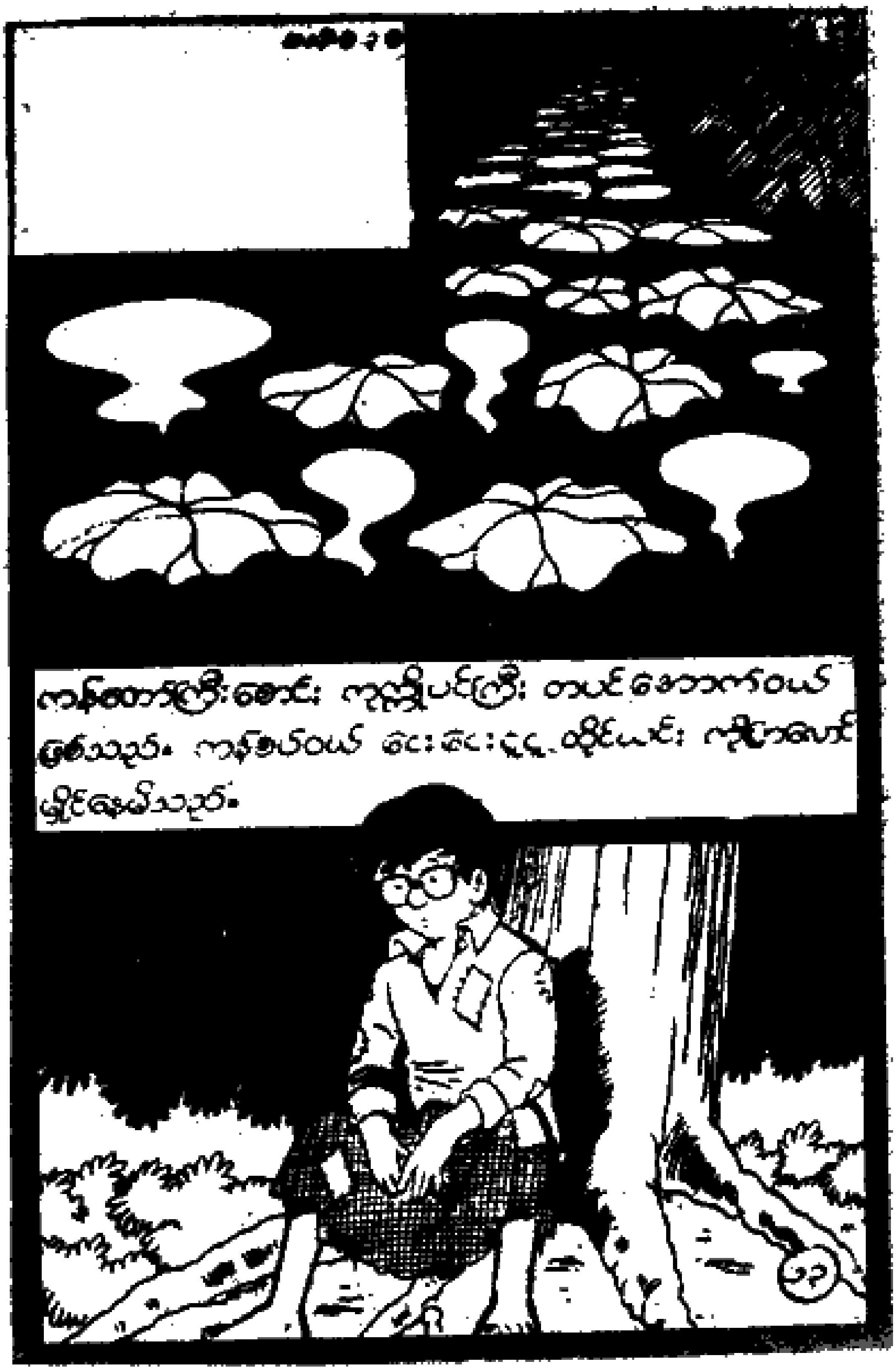
ကန်တော့ပြီးသော် ကုက္ကိုပင်ကြီး တပင်အောက်ဝယ်
ထိုင်သည်။ ကန်စပ်ဝယ် ငေးငေးငိုင်ငိုင် ထိုင်ယင်း ကိုးကြောင်း
မှိုင်နေမိသည်။

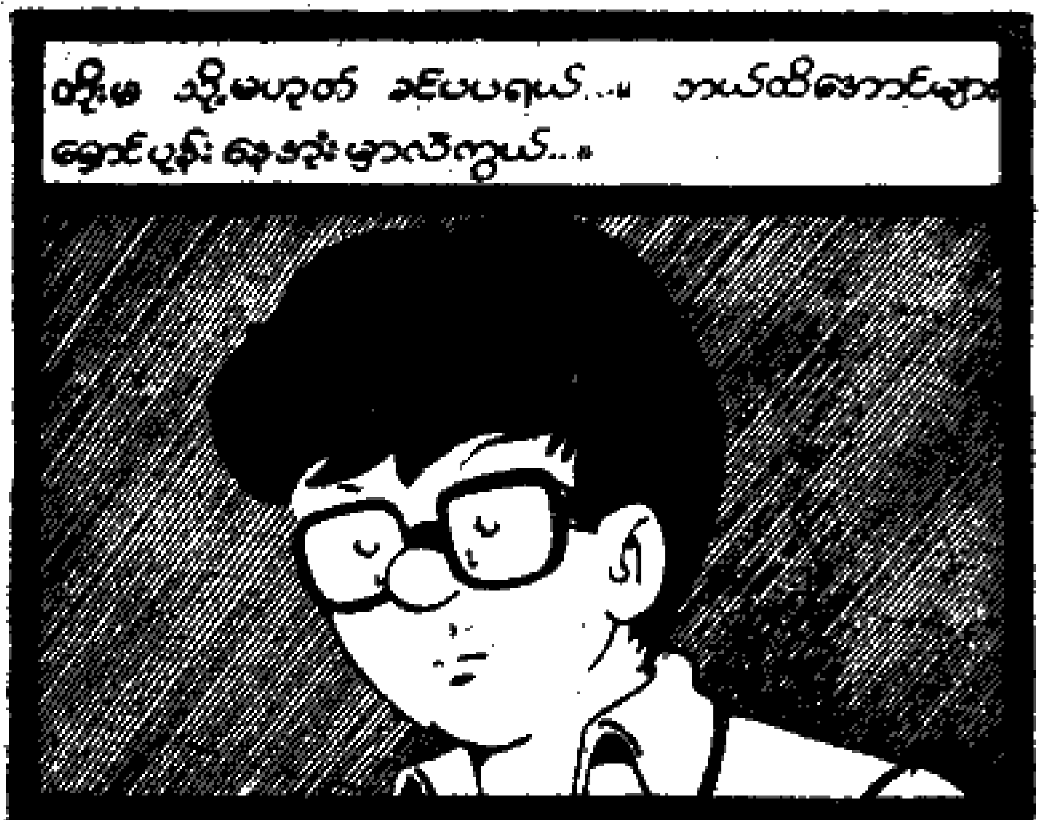

မျှော်လာသူ ပန်းရှာပေါ်၊ မတွေ့ ယင်ဖြင့် ပေါ်မနေပြီ
ဆိုသည့်၊ စွဲကိုပင်၊ သူ လက်လျှော့ရတော့မည်ထင်သည်။

သူ့ ဗိုက်ထဲမှာ တဂွီဂွီ အော်မြည်နေ၏။ သူ ဘာမျှ
မစားရသည်မှာ သုံးရက်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ ဗိုက်ထဲကာ မူးဝေသာ

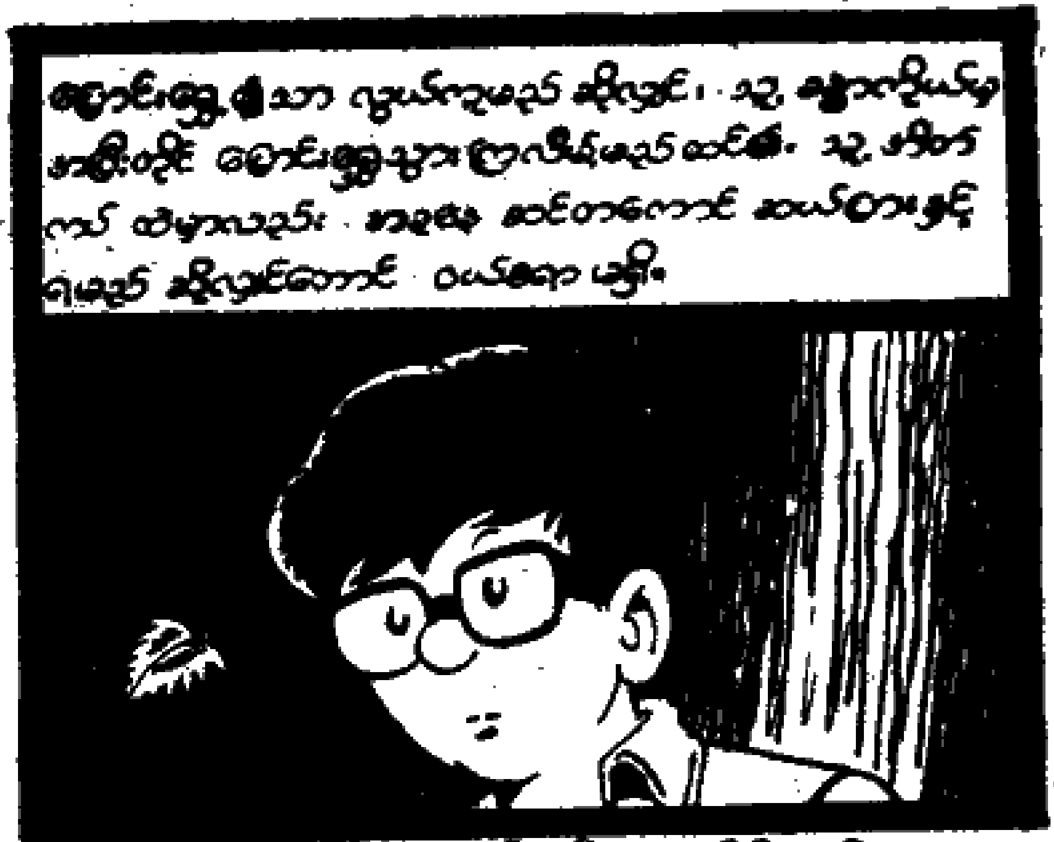

မလှမ်းလှမ်းရှိ အကြော်ဆိုင်ကို စားချင်စိတ်နှင့် ငေးမော
ကြည့်နေမိ ၏

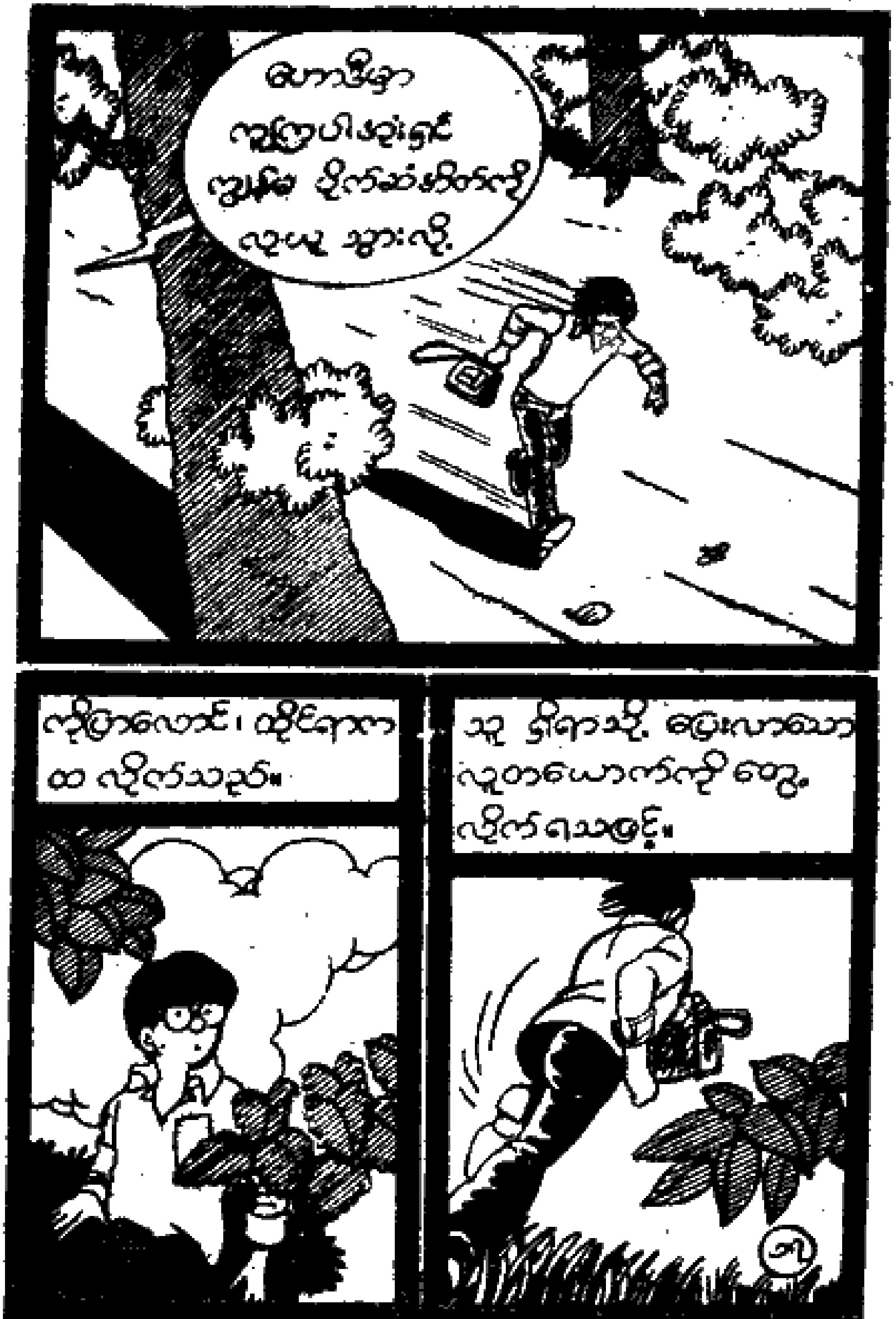

ဟောဒီမှာ
ကယ်ကြပါအုံးရှင်
ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ကို
လုယူ သွားလို့
ကိုဖြိုးဟောင်း၊ ထိုင်ရာက
ထ လိုက်သည်။
သူ ရှိရာသို့ ပြေးလာသော
လူတယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရသဖြင့်။

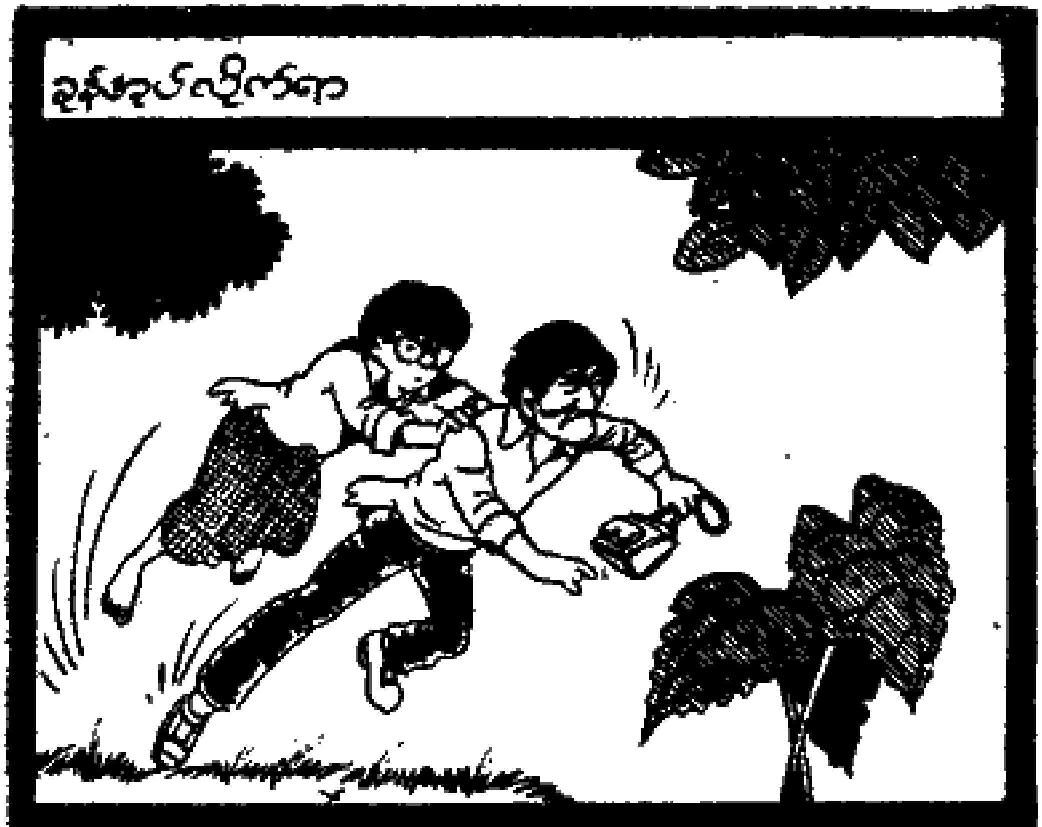

ထိုသူရော သူပါ မြက်ခင်းပေါ် ထိုးကျ သွားသည်။

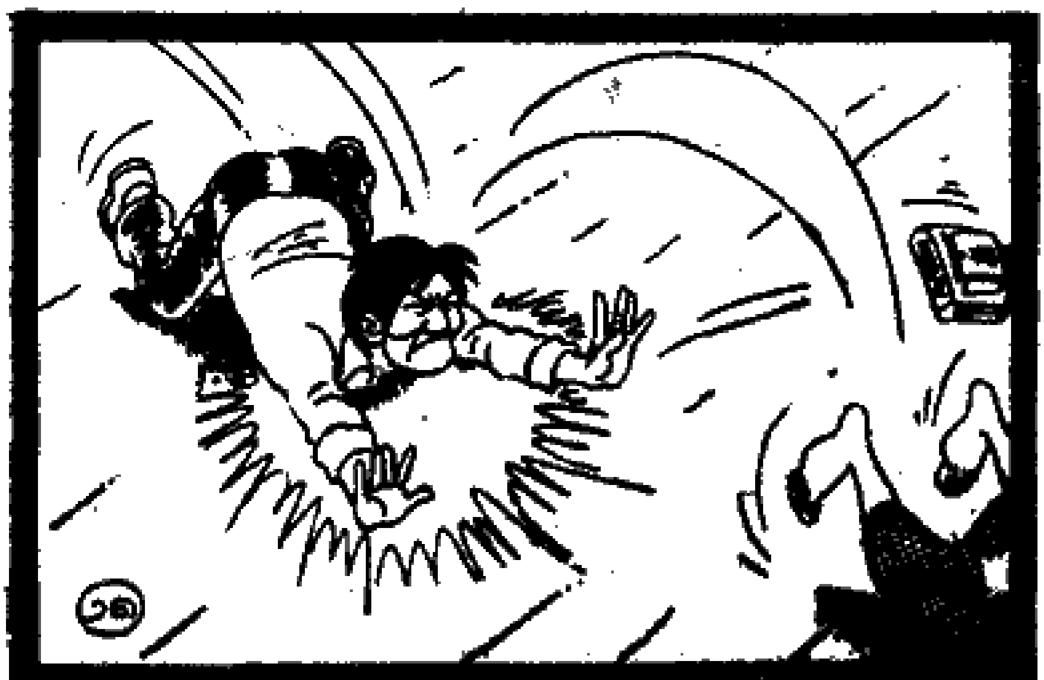

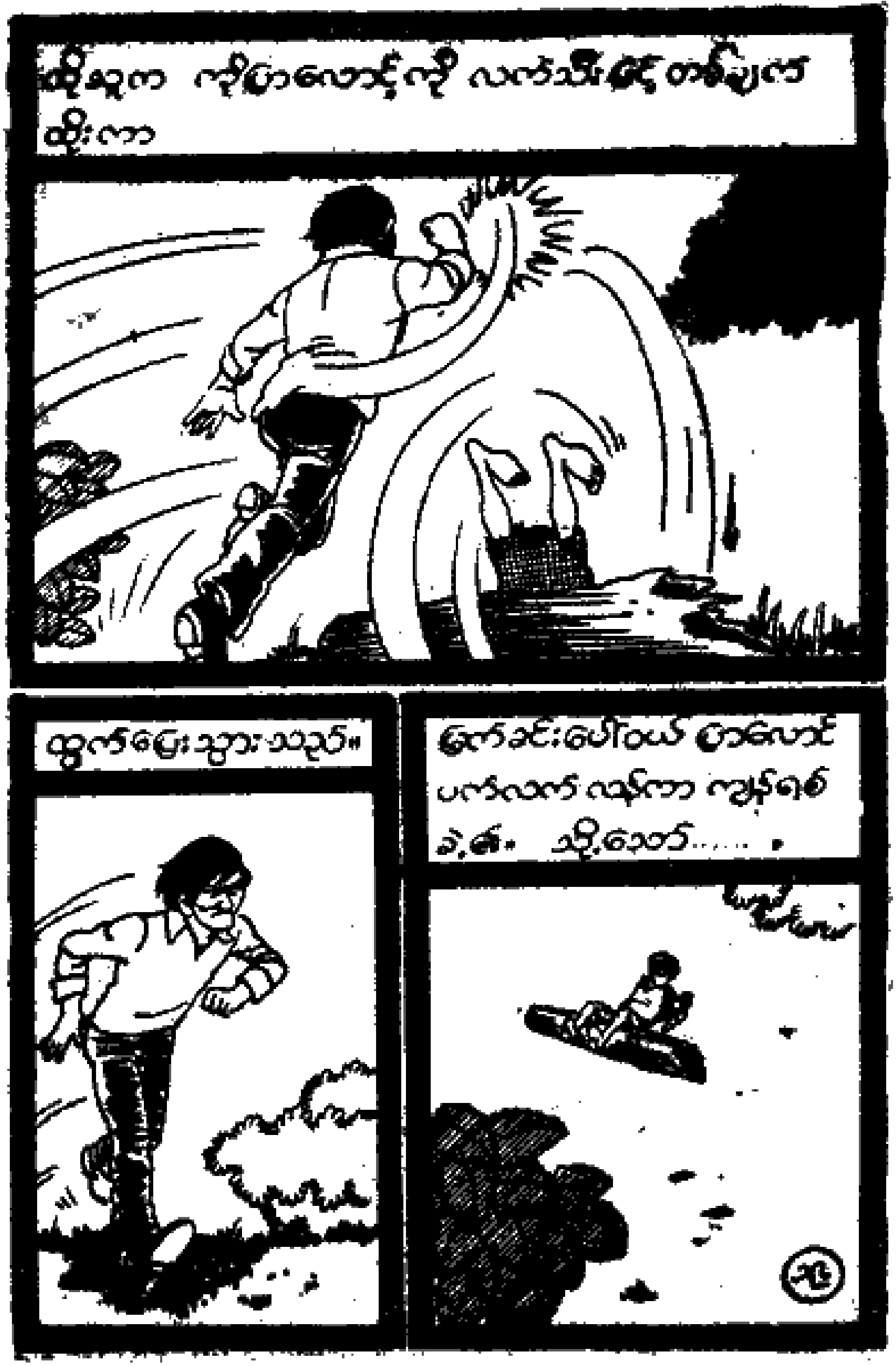
ထိုသူက ကိုဗြာဟောင်ကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက် ထိုးကာ
ထွက်ပြေးသွားသည်။
မြက်ခင်းပေါ်ဝယ် ဗြာဟောင် ပက်လက် လန်ကာ ကျန်ရစ် ခဲ့၏။ ထို့နောက်......။

လက်ကိုင်အိတ် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော မိန်းကလေးတယောက်
သူ့အပါးကို ရောက်လာသည်။ ခေတ်မီ သန့်ပြန့်သော
အဆင်ပြင်မှု လှပယဉ်ကျေးသော အမူအရာ ရှိသည်။

(မွန်အတွက် အခုလို ဖြစ်ရ
တာ၊ မွန် ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်
ဘယ်မှာ သွားသေသလဲဟင်။)

(ကိစ္စ မရှိပါဘူး ခင်ဗျား။
လူလူချင်း ကူညီရမယ့်၊
ဝတ္တရား ရှိနေတာပါ
ဟာ။)

(ရော့ ဒါ ခင်ဗျား လက်ကိုင်အိတ် မဟုတ်လား။)
မိန်းခလေးက သူမ လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူယင်း ရှက်ရွှက်နှင့်ပြုံးဖြစ်နေသော ကိုပြာဟောင့်ကို ကြည့် လိုက်၏။

ကိုပြာဟောင်က အပါပါ ဖြစ်နေသော သူ့ဘကျီလေး အလစ်သမားနှင့် လုံးထွေးခဲ့ရစဉ်က ချုပ်ပြဲသွားသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းကာ ပြုံးသွားသည့် နေခြည်ဦးဘက်ထွေး ဖြင့် မျက်ကပ် ခဲ့၏။

မြို့ခလေးက သူ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ အထဲမှ
အစိတ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူယင်း ပေးလိုက်၏။
(ဈေး ရှင် ဈေးသုံးဖိုးပါ။ ရှင် ကူညီတဲ့ ကိစ္စတို့..
ကျေး မြင်တာတော့ မပျောက်ပါဘူး။)

စိတ်က မယူရန် ဆုံးဖြတ်သော်လည်း လက်က ယူပြီး
ဖြစ်နေသည်။ သူ့ ဝမ်းထဲက ဆာမွတ်နေသော ကိစ္စများကို
ဖြေရှင်းရန် အရေးကြီး နေပြီ မဟုတ်လား။

မိန်းကလေးက သူ့ကို တချက်ပြုံးပြပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ သွားသတည်း။ သူ အတော်ကြာအောင် ထိုရာဝယ် ရပ်ငေး နေခဲ့ပေသတည်း။
မိန်းကလေး၏ အမည်ကိုမှ မသိလိုက်ရ ပါကလား။
အစိတ်ကျန်လေးကို ကိုင်ယင်း သူ့ ခြေလှမ်းများက အလိုလို အိုင် ကလေးဆီသို့ ဦးတည် ကာ သွားရှာလေသည်။

ကောင်းကင်ဝယ် လျှပ်စီးတွေ ဝင်းလက် မိုးချုန်းနှင့်
မှောင်မိုက်သောညမှာ မိုးသံလေသံက ဆူညံလှသည်။

မိုးရွာသော ညမို့ ဒေါက်တာ မြတ်ဝင်းမွန်က သူ့ ဆေးခန်းကို စောစောပိတ်ကာ အိမ်ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

တံခါးပိတ်ရန် အပြင်အထွက်၊ ဆေးခန်းရှေ့ မှောင်ရိပ် ထဲ၌ မိုးရေစွတ်ရွှဲနစ်ကာ လျောင်းလျက် လဲနေသော လူတယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

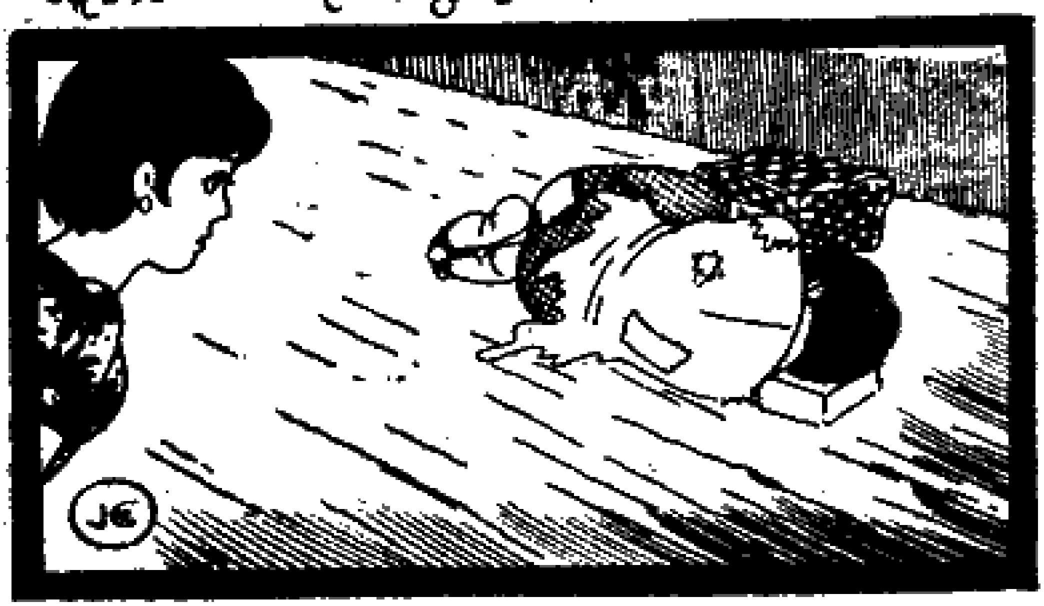

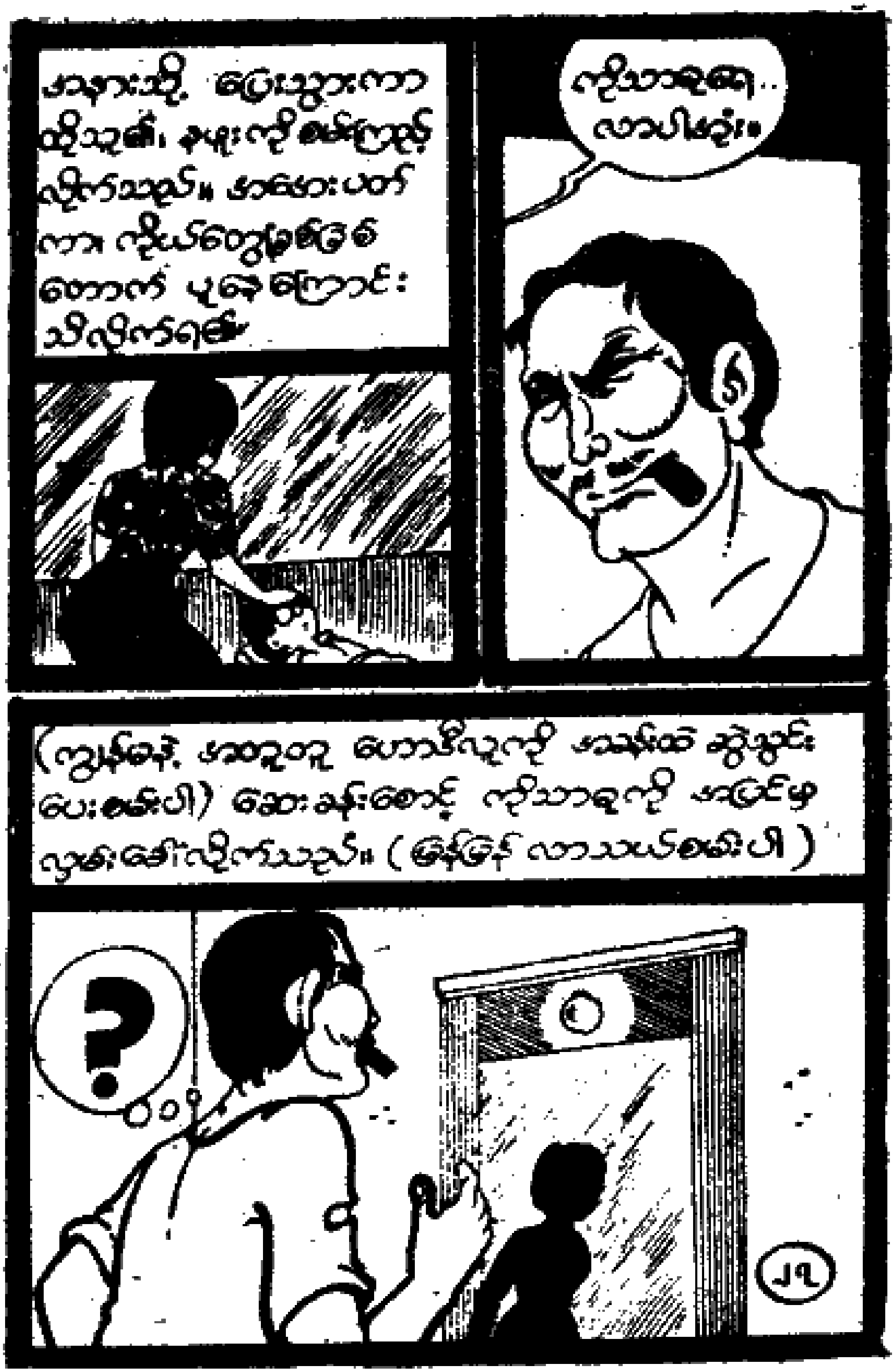
အမှားသို့ ပြေးသွားကာ ထိုသူ၏၊ ခုံးကို ဖက်ကြည့် လိုက်သည်။ အဖေးပတ်ကား၊ ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ တောက်ပုရွေကြောင်း သိလိုက်ရ၏
ကိုသာရရေ.. လာပါဦး။
(ကျွန်မခန်း အဆူဝူ ပေါ်ဘီလူကို အသမ်းထဲ ခွဲသွင်း ပေးစမ်းပါ) ဆေးခန်းစောင့် ကိုသာရကို အပြင်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ (မြန်မြန် လာသယ်စမ်းပါ)
?

ဆရာဝန်များ အသင်းတိုက်မှ ကားပျောက်၍ ဆေးကျောင်း
ပြန်လာသော သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကန်တော့ကြီး
တောင်း ဝယ် အလုခံရစဉ်က ဖိုးရမောင် ကူညီပေးခဲ့
သော လူ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

(ကဲ ကိုသာရ၊ သူ့ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီး ရှင်မှာ ရှိတဲ့၊ အဝတ်အစား လဲပေးလိုက်ပါ။ ပထမ သူ့ကို ချေးချွေးဖောက် လုပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။)
(မမလေးကလဲမျှာ အသက် လာတဲ့ သူတောင်းစားမှန်း မသိဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်
(ဒီလူဟာ သူတောင်းစား မဟုတ်ဘူး ကိုသာရ၊ ကျွန်မကို တခါက ကူညီ ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးလဲရှိပါတယ်)

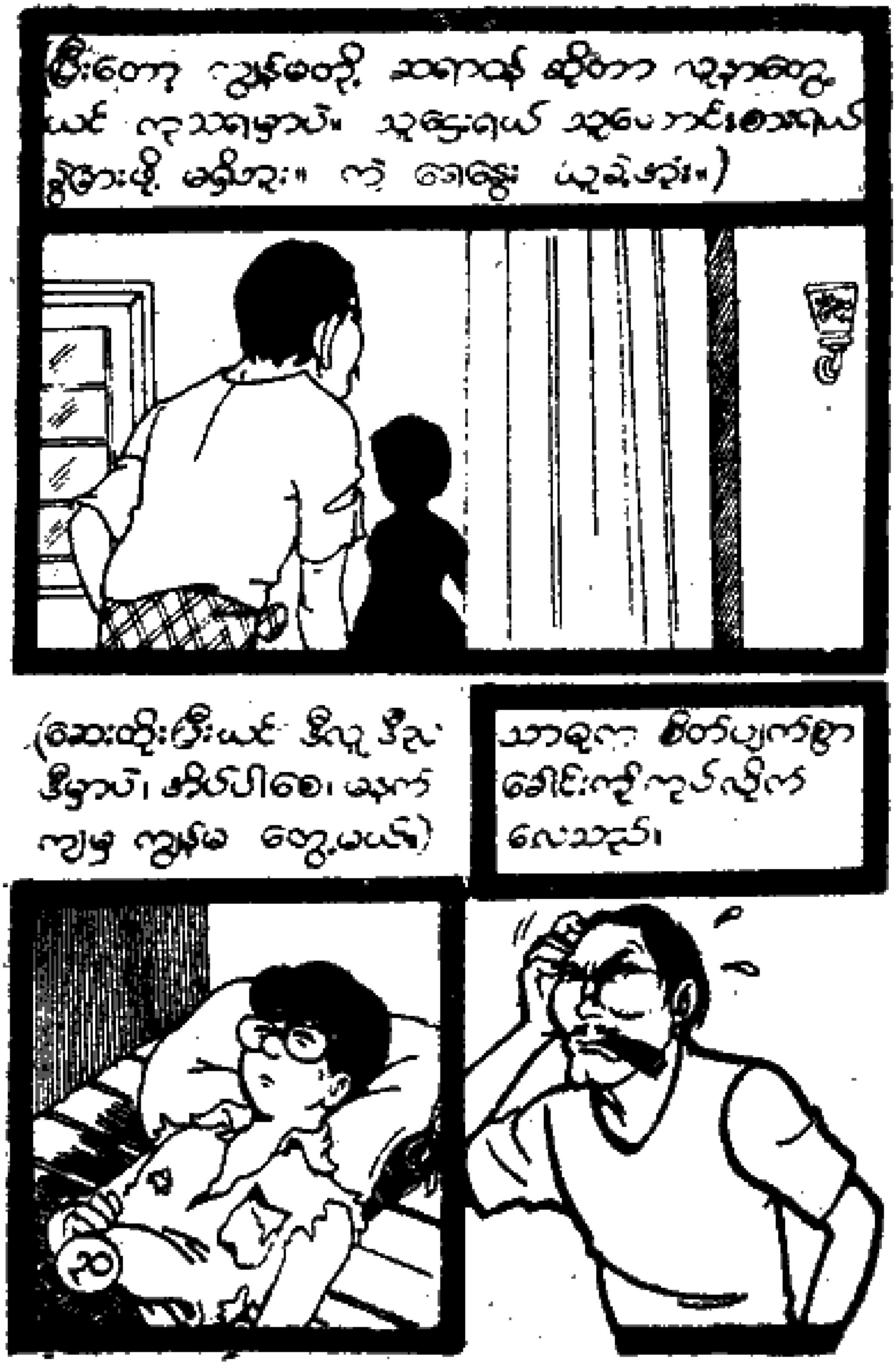
(ပြီးတော့ ညွှန့်မတို့ သဘောထား ဆိုတာ ယူနာတွေ
ယင် ကုသရမှာပါ။ သူ့ဒဏ်ရာရယ် သူ့ပေါင်းစုံတာရယ်
ရှိအားဖို့ မရှိဘူး။ ကို ဒေါ်မွေး ယူခဲ့ဘူး။)
(ဆေးထိုးပြီးယင် ဒီလူ ဒီည ဒီမှာပဲ၊ အိပ်ပါစေ၊ နောက် ကျမှ ကျွန်မ တွေ့မယ်။)
သာရက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ကုပ်လိုက် လေသည်၊

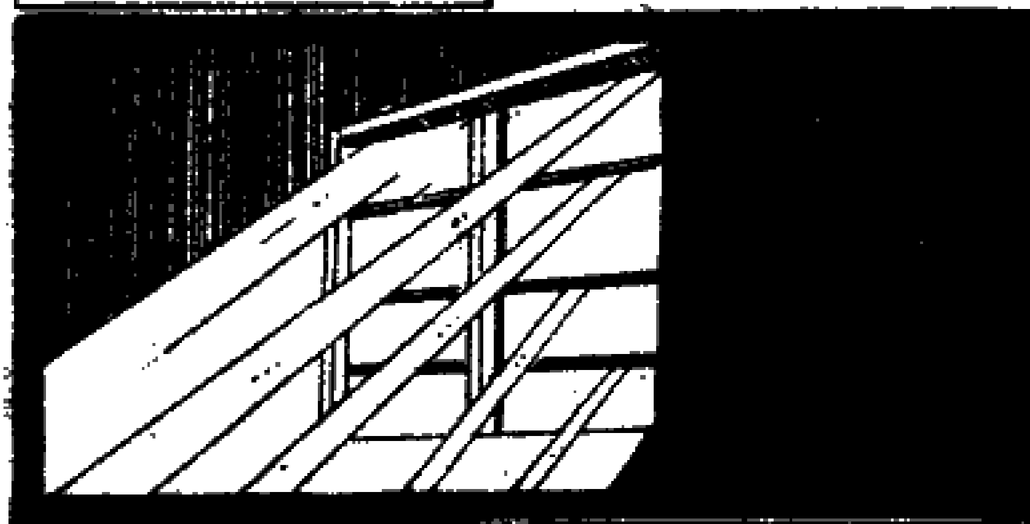

ကိုမြာလောင် အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း၊ သူသည် သန့်ပြန့်
သော အိပ်ရာတခုပေါ် ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်
ရသည်။ ဘယ်ကို ရောက်၍ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။
သူ မမှတ်မိ။

မမေ့က သူ ဖျားရသည်။ မိုးတွေ သည်းထန်စွာ ရွာသောအခါ တိုက်ဆွေးတဆောင်း၏ ဆင်ဝင်အောက်ဝယ် မိုးဝင်ခိုရင်း သတိမေ့လျော့ကာ မူးသွားခဲ့၏။
ဪ.. ခင်ဗျားကောင် သတိရနေပြီ ကိုး
၃၂

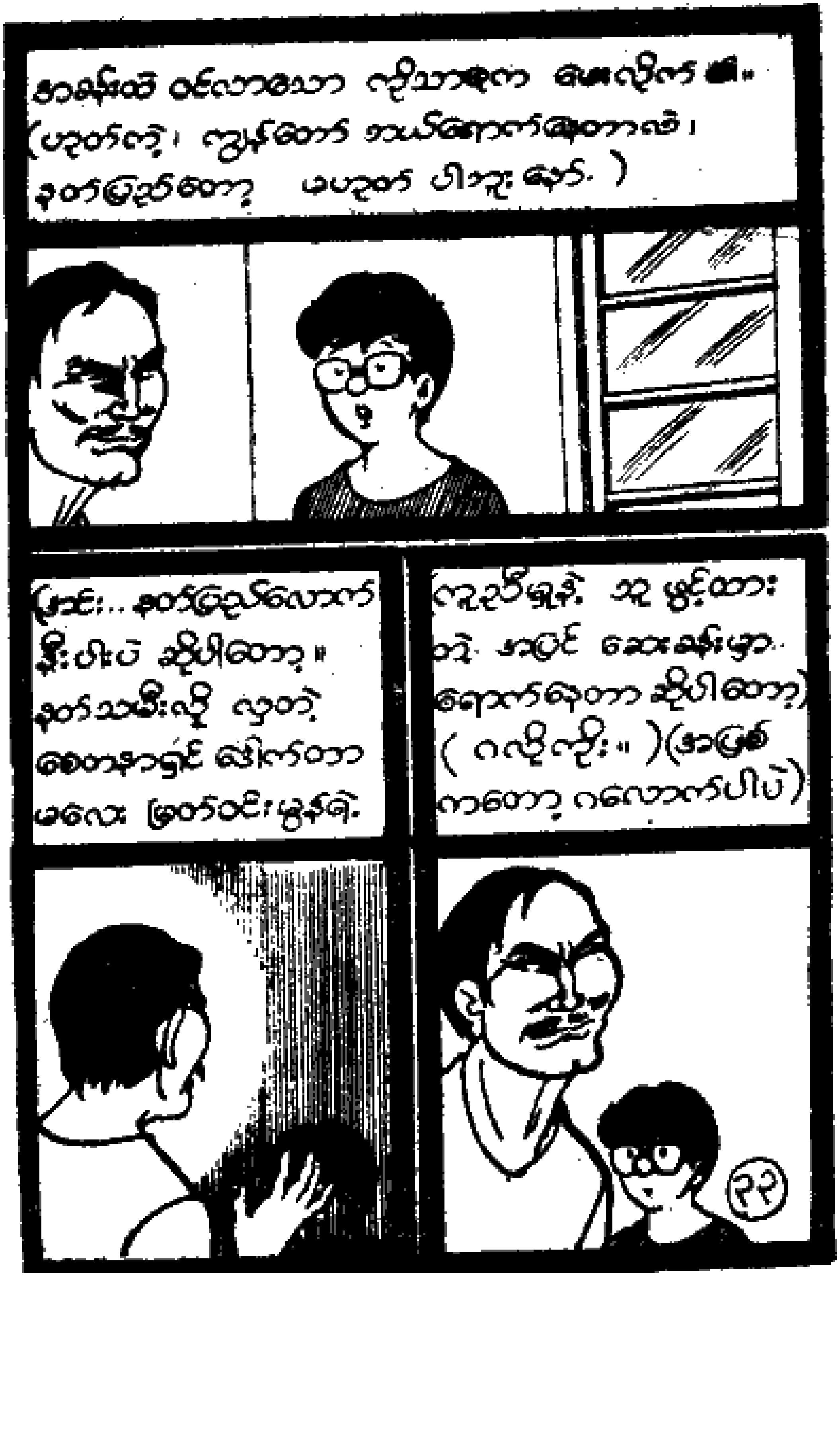

အခန်းထဲ ဝင်လာသော လူသားက မေးလိုက်၏။
(ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကောက်ရမှာလဲ၊
နတ်မြည်တော့ မဟုတ် ပါဘူး ရှင့်.)
(မြန်း... နတ်မြေသလောက် နီးပါးပဲ ဆိုပါတော့။ နတ်သမီးလို လှတဲ့ စောနာရှင် ဆိုက်တာ မလေး မြတ်ဝင်းမွန်ရဲ့
ကျည်ဗွီရှိနဲ့ သူ မှုင်ထား တဲ့ အလှင် ဆေးဆန်းမှာ ရောက်ရတာ ဆိုပါတော့)
(ဂလိုက်။)
(အမြစ် ကတော့ ဂလောက်ပါပဲ)

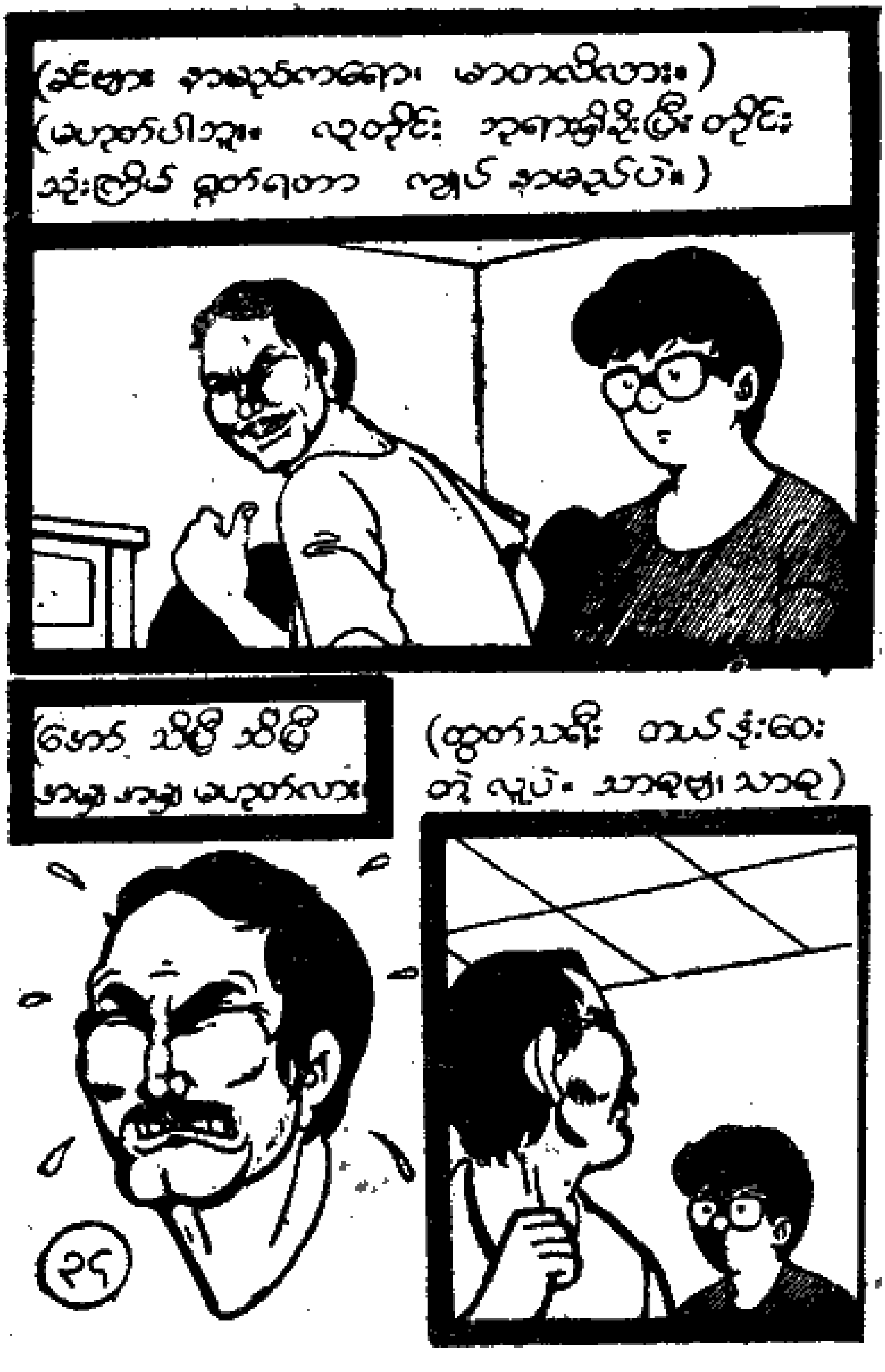
(ခင်ဗျား နားမလည်ကရော၊ မှားတာလိုလား။)
(မဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း သုံးကြိမ် ရွတ်ရတာ ကျုပ် နားမလည်ပါ။)
(ဟော် သိဒ္ဓိ သိဒ္ဓိ အမှန် အမှန် မဟုတ်လား၊
(ထွက်သင်း တယ်နုံးဝေး တဲ့ လူပဲ။ သာဓု၊ သာဓု)

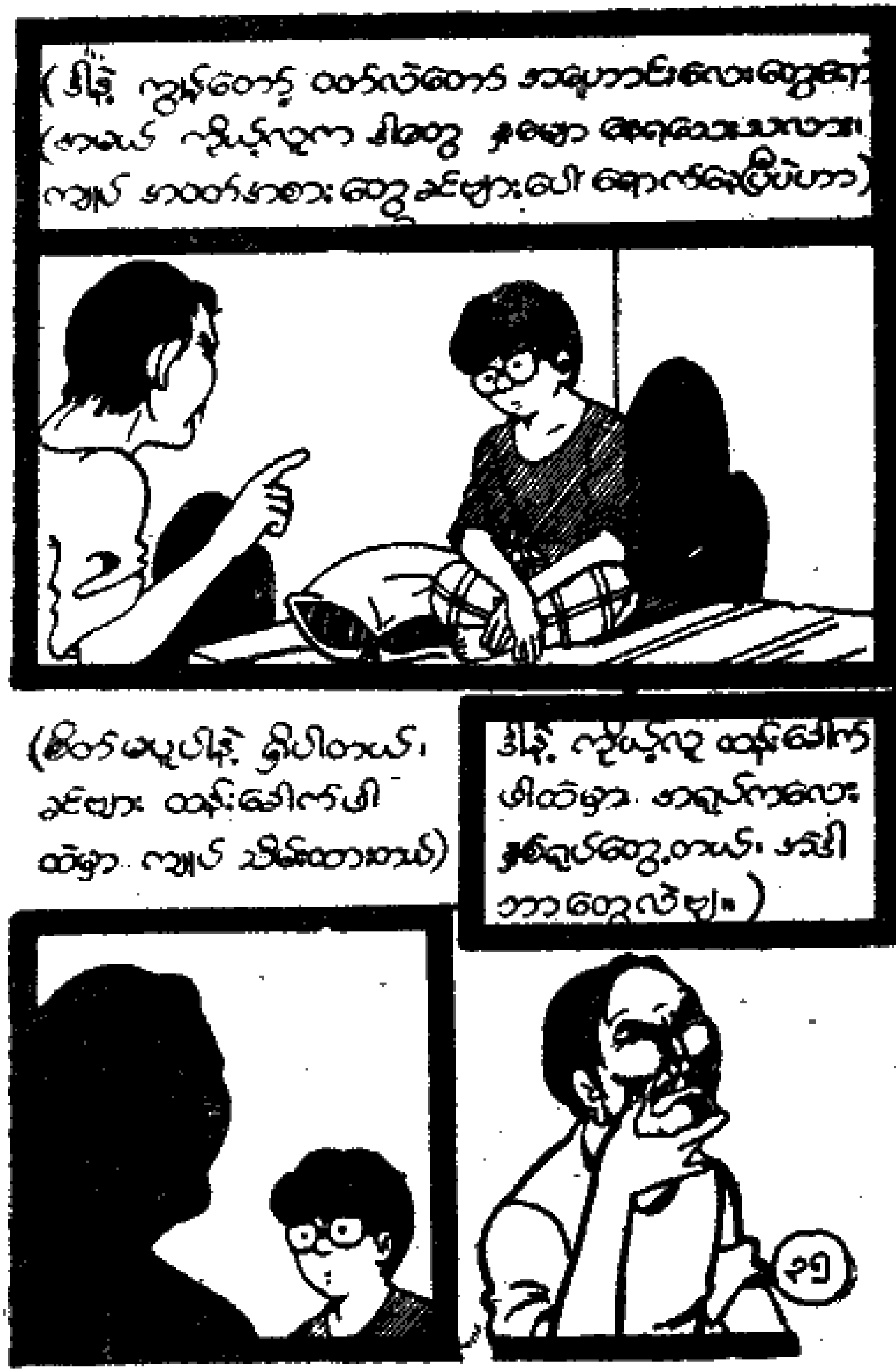
(ဒီနို့ ကျွန်တော့် ဝတ်လဲတော် အချောင်းလေးတွေကို
(ဘယ် ကိုယ်လူက ဖွဲ့ နေမှာ ရေရေသေသေလား၊
ကျွန် ဂဝတ်ဂစား တွေ့ခင်ဗျားပေါ် ရောက်နေပြီပဟာ)
(စိတ်မပူပါနဲ့ ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ထန်းခေါက်ဖါ ထဲမှာ ကျွန် သိမ်းထားတယ်)
ဒီနို့ ကိုယ့်လူ ထန်းခေါက် ဖါထဲမှာ အရှုပ်ကလေး ရှိရှုပ်တွေ့တယ်၊ အဲဒါ ဘာတွေလဲဗျ။)

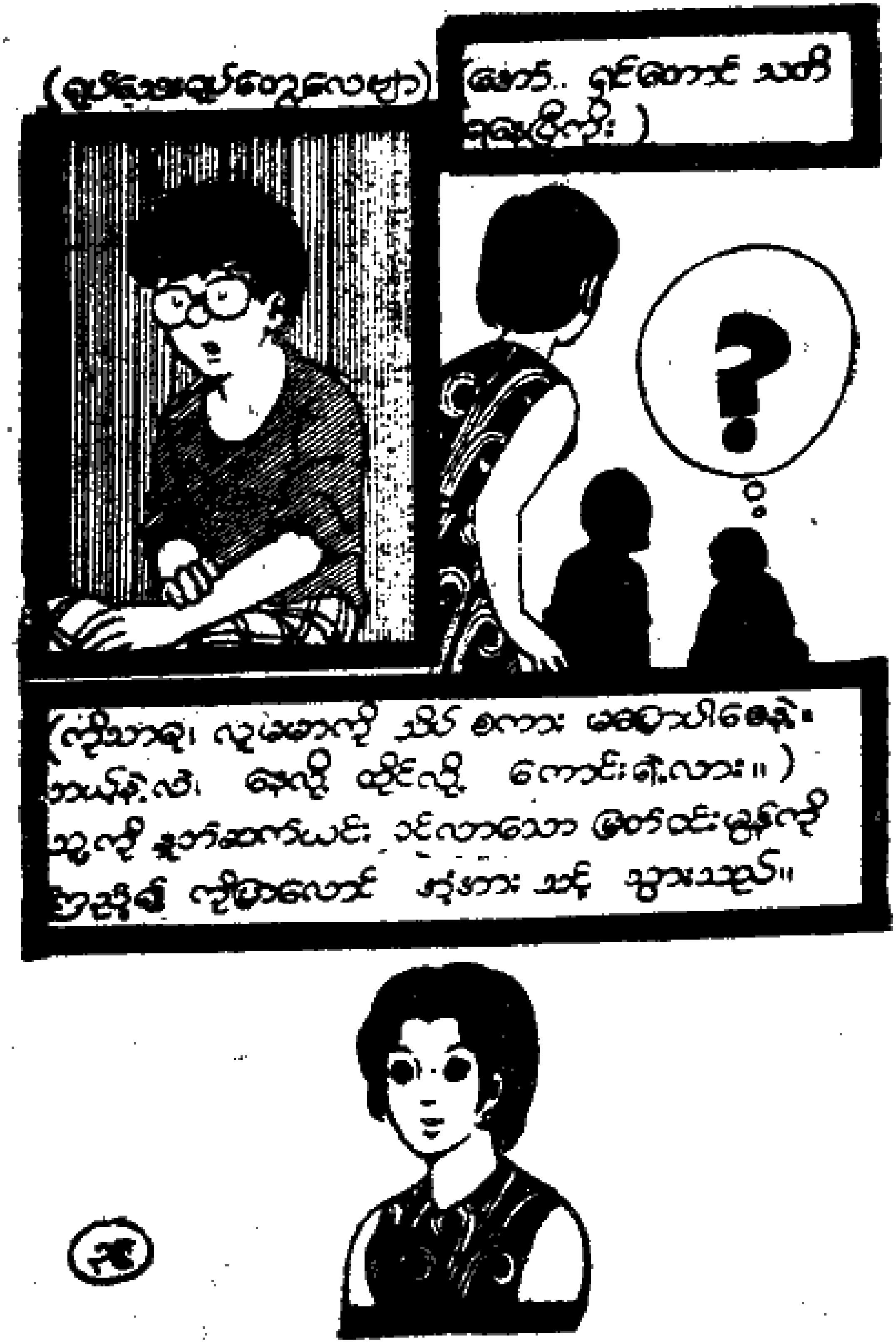
(ရှုပ်ထွေးချက်တွေလေဗျာ)
(အော်.. ရှင်တောင် သတိ ရနေပြီကိုး)
(ကိုသာရ၊ လူမမာကို သိပ် စကား မပြောပါနဲ့။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်း၏လား။)
သူ့ကို နှုတ်ဆက်ယင်း ဝင်လာသော မတင်ထွေးမြှင့်ကို ဗညိရှိ ကိုသာလော် အံ့အား သင့် သွားသည်။

(ခင်ဗျား... ခင်ဗျားဟာ) (ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ
ကလေး အသူလို ကူညီခွင့်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်)
(ရှင့် နာမည် ဘယ်သူလဲ။
ရှင့်အိမ်က ဘယ်မှာလဲ။)
(ကျွန်တော့်နာမည်က
ပြာလောင်။ ကျွန်တော့်
အိမ်ကတော့ ကျွန်တော့်
ခြေသလုံးပါပဲ။)

(ဒီမှာ ကိုသာရှိန့် အတူနေပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆေးကုသ
မှုကို ခံယူရမယ်။ ဟုတ်လား။)

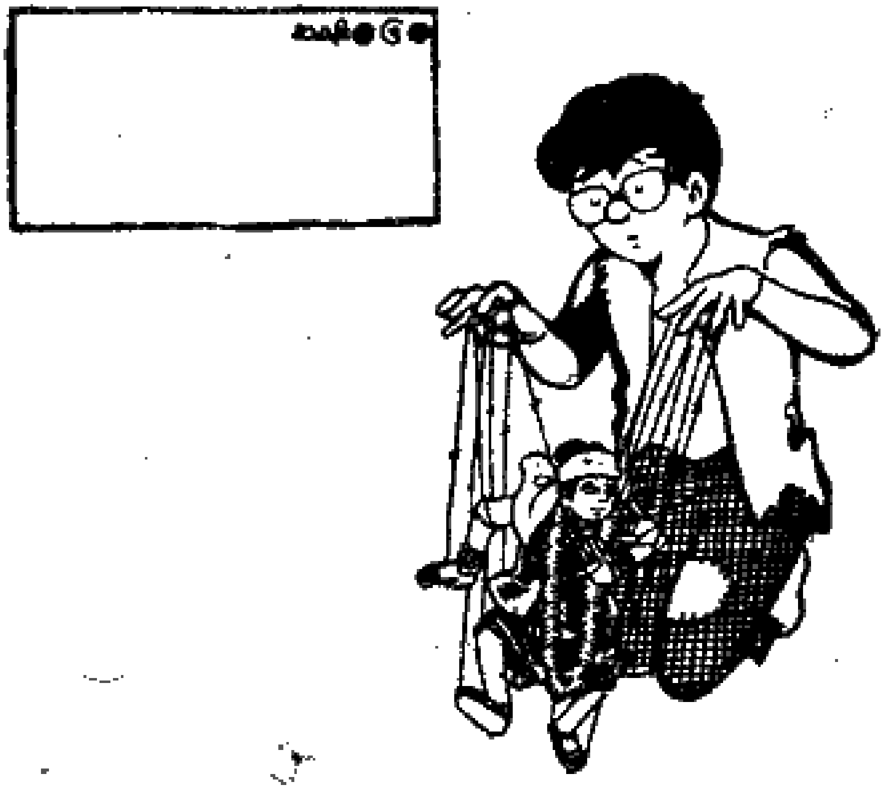

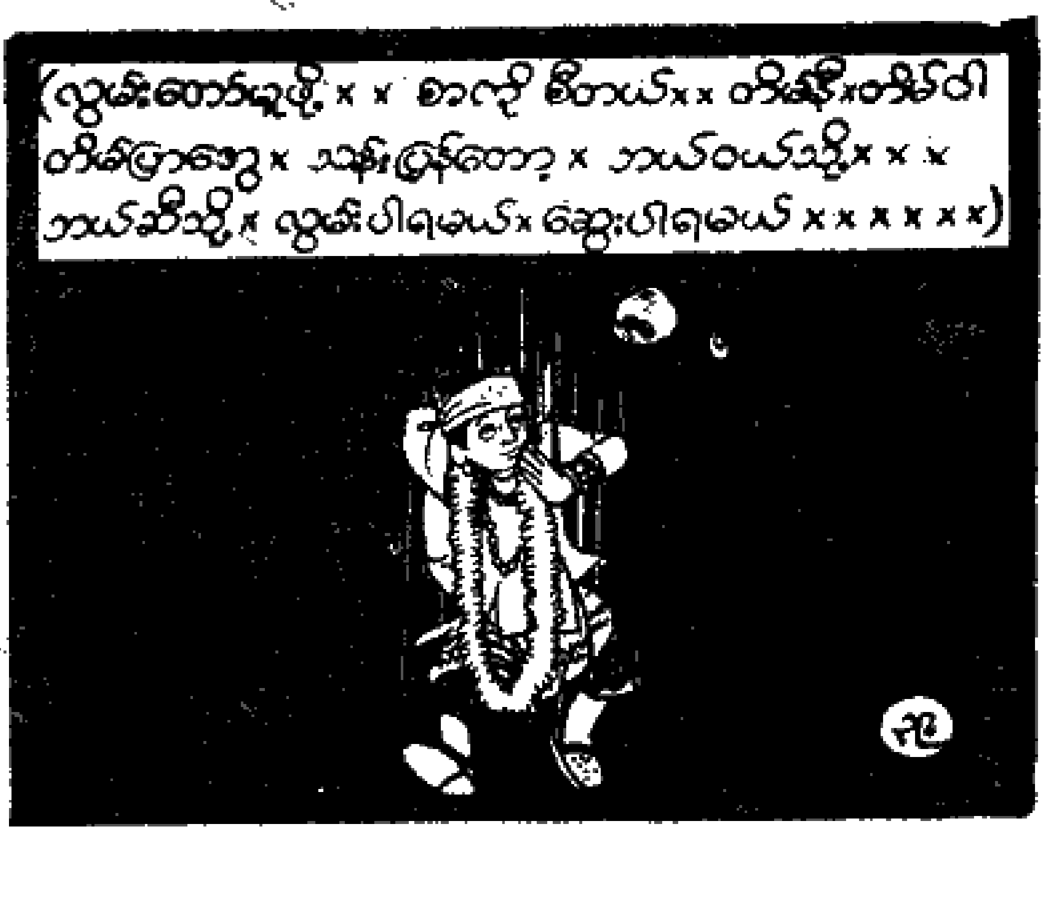
(လွမ်းတော်မူဖို့ x x စာကို ဓိတယ် x x ဝါဆို x ဝါခေါင်
ဝါခေါ်ပြာခွေ x သန့်ပွင့်တော့ x ဘယ်ဝယ်သို့ x x x
ဘယ်ဆီသို့ x လွမ်းပါရမယ် x ဆွေးပါရမယ် x x x x x x)

နေ့လည် ဆေးခန်းပိတ်ချိန် ကိုမြသောင်းက ကြမ်း
ပြင် ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ရုပ်သေးရုပ်လေးကို ကြိုးဆွဲ
ပြသနေသည်ကို ဒေါ်ဝင်းမြင့်နှင့် ကိုသာဒူက သဘော
ကျစွာ ကြည့်နေကြ၏။

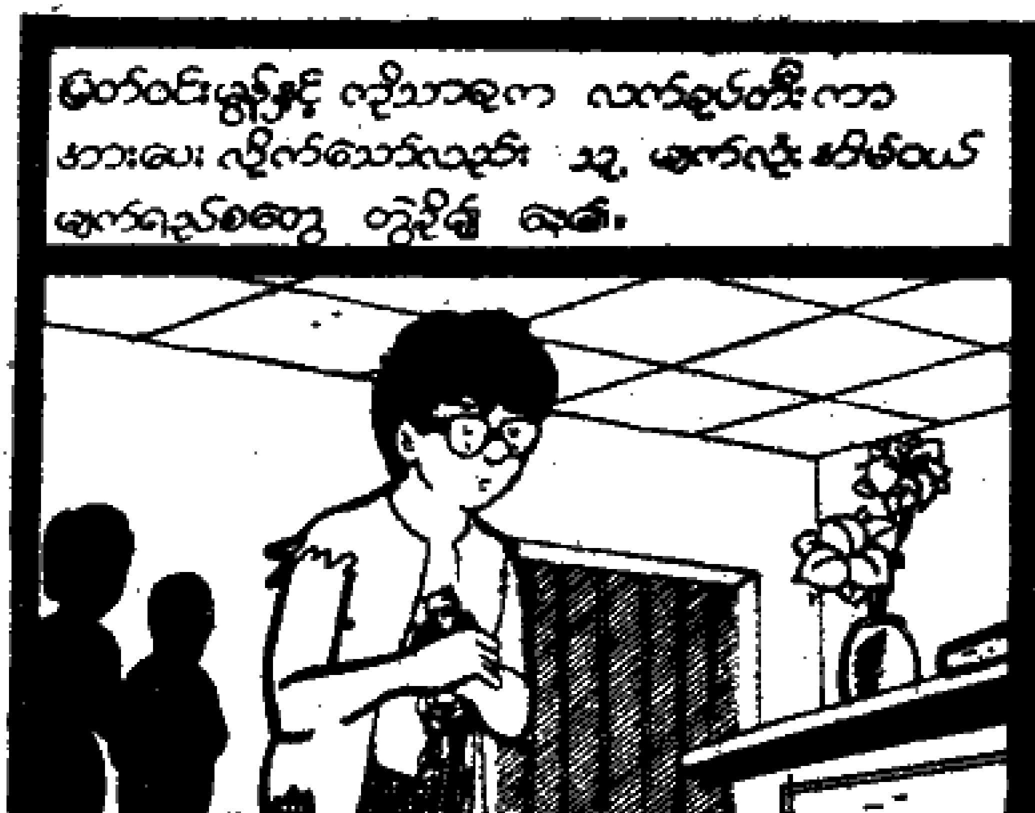

ဟော်... ကြာပွင့်ကလေးတွေကသာ စကားပြောတတ်
ယင်.. မင်းရည်းစားနဲ့ သွားဆောင်လို့၊ တို့ကဘယ်
ကမ္ဘာ့ဖိဆောင်၊ စောင့်ရမှာလဲလို့ စကားတင်းဆို
ကြုံပေရော့မည်။

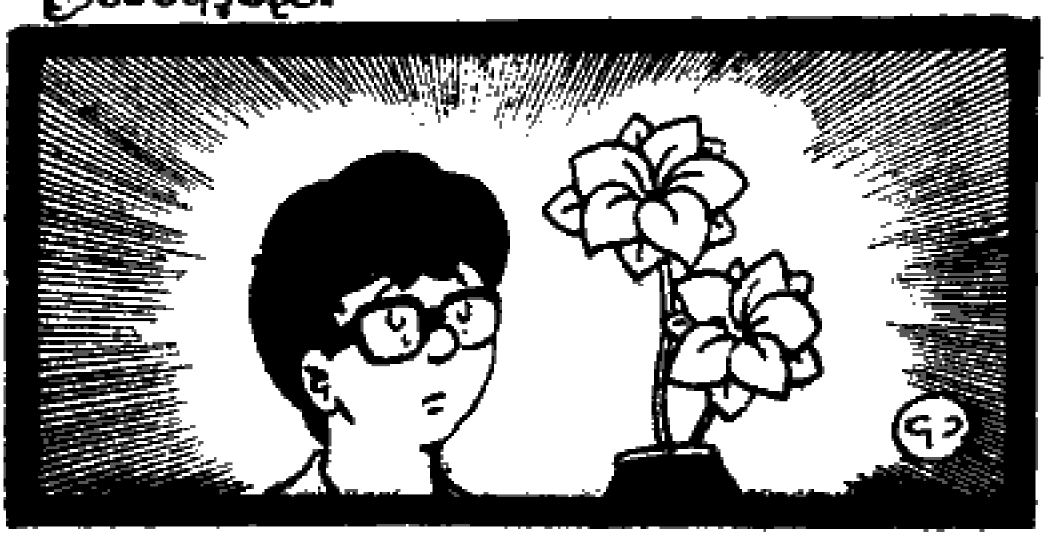

(အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်လဲ
ပြောင်းလဲချင်ပါပြီ ခင်ဝင်းမှုန်။ ဒါပေမယ့်
ဘယ်လို ပြောင်းလဲရမှန်းသာ မသိတာ။)

(လမ်းပေါ် လျှောက်သွား၊ အမြဲမှာရမဲ့၊ စားရ
သောက်ရမဲ့နေ့၊ ဘဝလေး အညွှန့်တုံး လာတော့တာပေါ့။
ပြီးတော့ ဒီနေ့ခေတ်ဟာ နိုင်ငံ ထူထောင်ရေးကို
ကြိုးစား ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ---

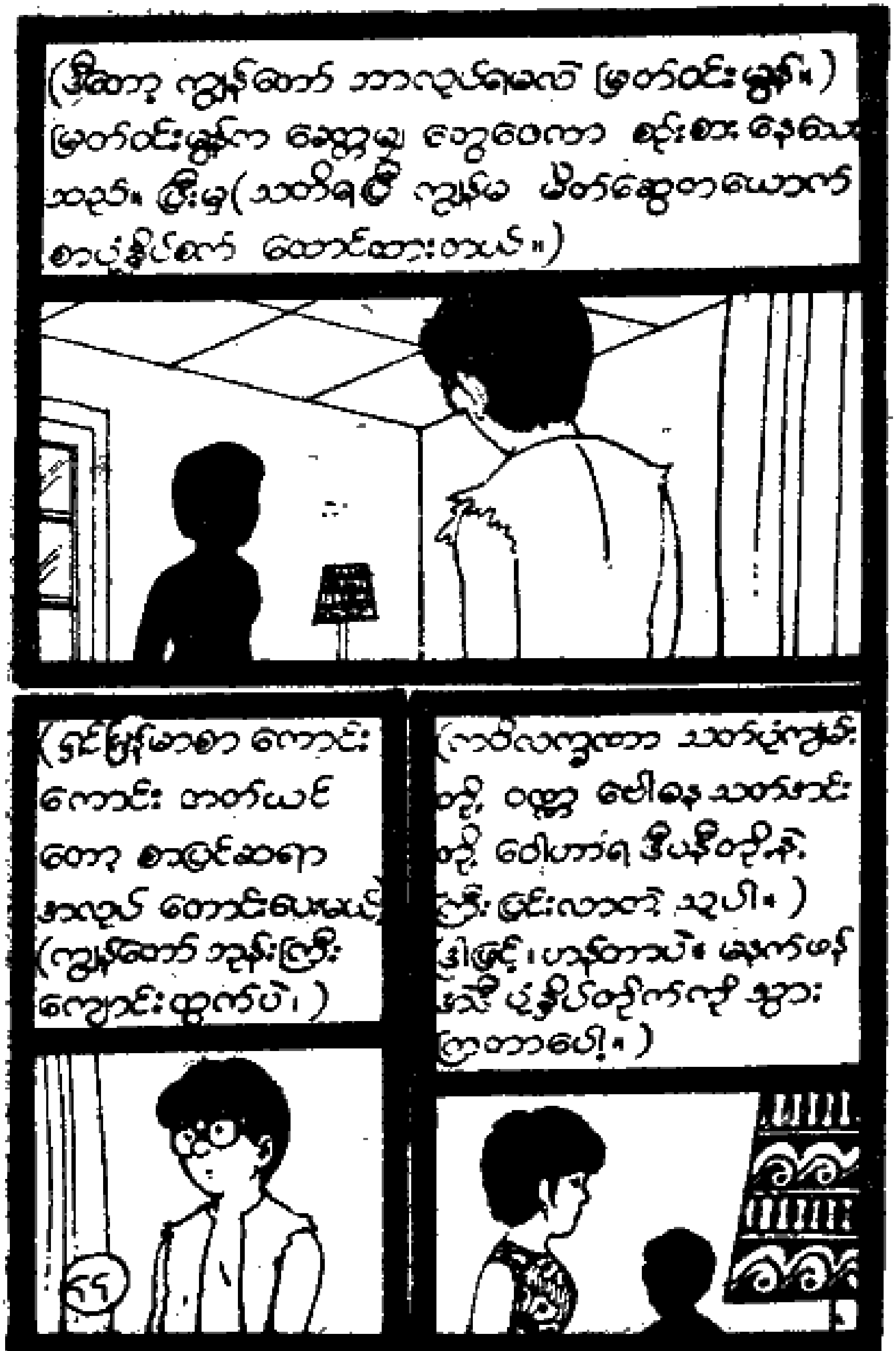

(ဒီကောင့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ မြတ်ဝင်းမွှန်။)
မြတ်ဝင်းမွှန်က ခေတ္တမျှ တွေဝေကာ စဉ်းစားနေသေး သည်။ ပြီးမှ(သတိရပြီ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတယောက် စာပုံနှိပ်တိုက် ထောင်ထားတယ်။)
(ရှင့်မှာစာ ကောင်း ကောင်း တတ်ယင် တော့ စာပြင်ဆရာ အလုပ် တောင်ပေးမယ်)
(ကျွန်တော် ဘုန်းကြီး ကျောင်းထွက်ပဲ၊)
(ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်း တို့ ဝဏ္ဏ ဗောဓ သတ်အင်း တို့ ဝေါဟာရ ဒီပနီတို့နဲ့ ကြီး ပြင်းလာတာ သူပါ။)
(ဒါဖြင့်၊ ဟုတ်တာပဲ။ နောက်ဖန် အဲဒီ ပုံနှိပ်တိုက်ကို သွား ကြတာပေါ့။)

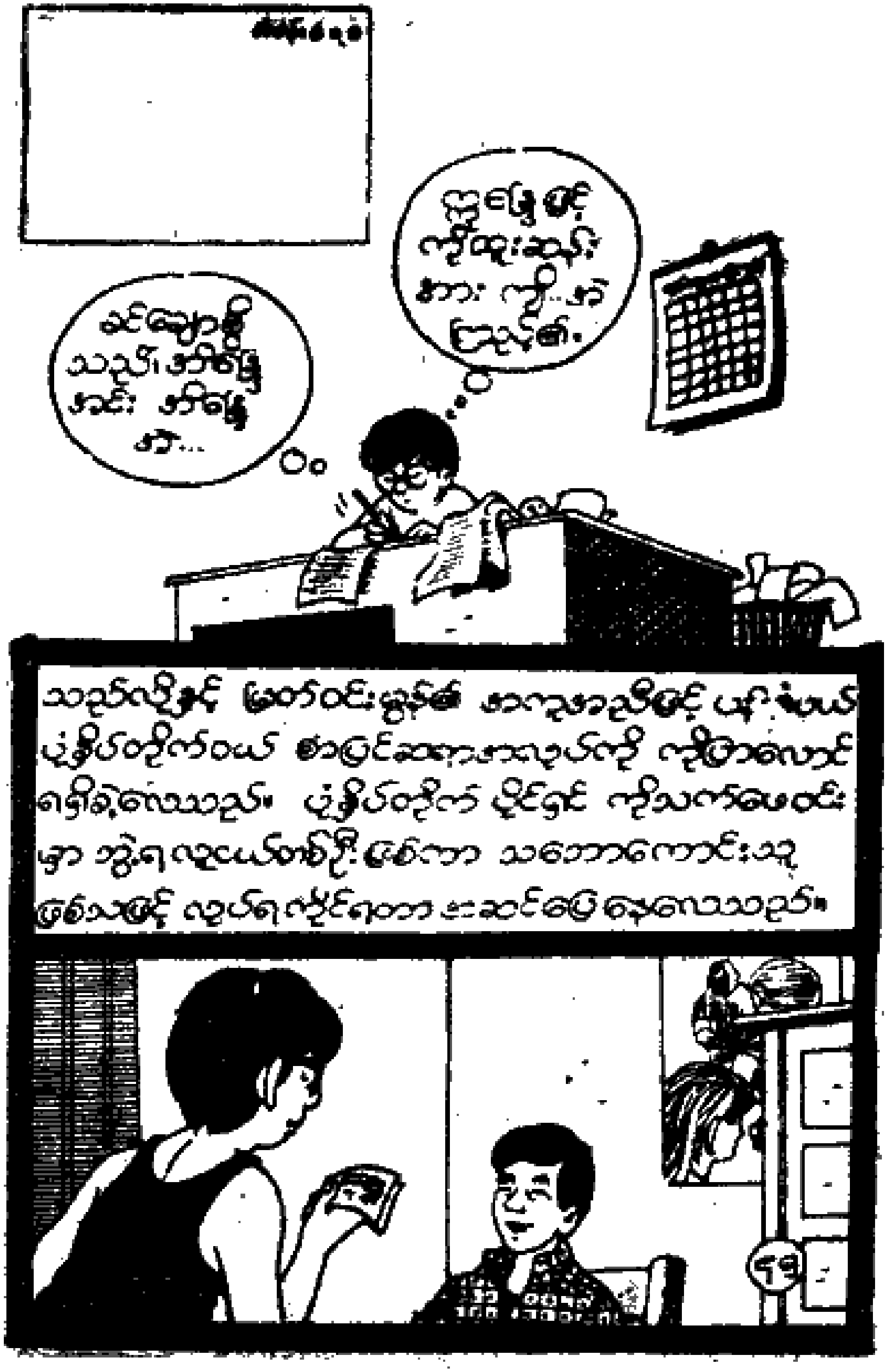
ခင်ချော့ဖို့
သည်ပြီ၊ အိပ်မြှ
အိမ်း အိပ်မြှ
အိ...
ကျွေးမွေးဖို့
ကြိုးစားဆုံး
အား ကိုး..အံ
ပြည့်ပြည်ကို
သည်လိုနှင့် မောင်ဝင်းမွန်၏ အကူအညီဖြင့် ပျော်မယ
ပုံနှိပ်တိုက်ဝယ် စာပြင်ဆရာအလုပ်ကို ကျိုပြာလော်
ရရှိခဲ့လေသည်။ ပုံနှိပ်တိုက် ပိုင်ရှင် ကိုသက်မောင်ဝင်း
မှာ အဲ့ရလူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ကာ သဘောကောင်းသူ
ဖြစ်သဖြင့် လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေနေလေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် ပိုက်ဆံယက်ကာ ချက်စားကြသည်။
အမြဲတမ်း ရှိနေသော ကိုသာရှင်က ချက်ပြုတ်ရေး
တာဝန်။ (ဘာရမလဲ၊ ငါကွ- ရှဲရှဲရှဲရှဲ ရှဲရှဲရှဲ)

(ကမ္ဘာကျော်စွန်စားကြီး ဂျာဖျင်ဂျားပါလိုမ်း၊ ပလိုင်း၀ိုး
စားမိလျှင် သားအမိုင် ဖာတင်းလှကြ၊ ညစာပါ
စောင်းရှောင် ဖာရသာ ကော်င်းလှပါတဲ့...

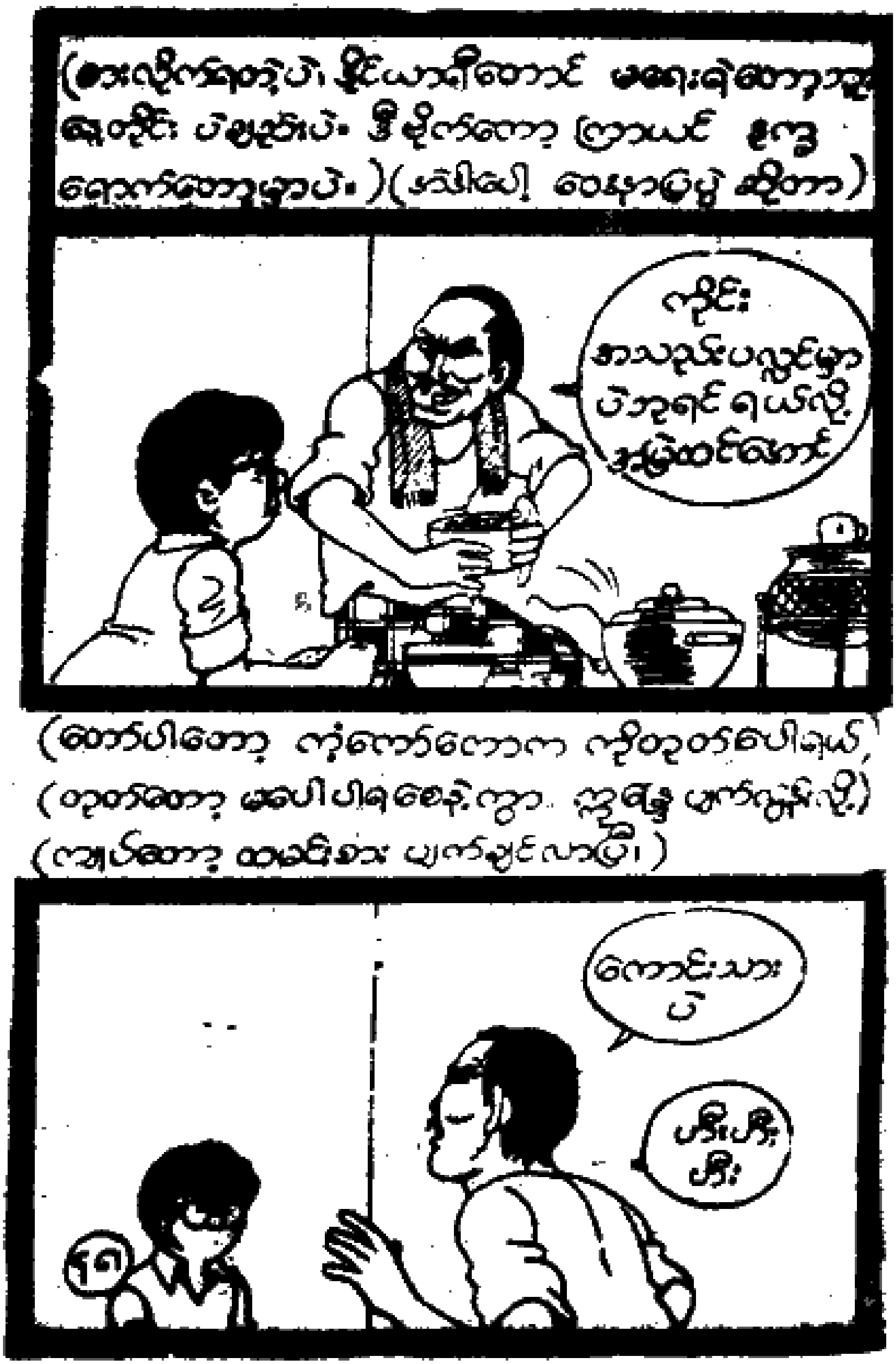
(စားလိုက်ရတဲ့ပဲ၊ နှိုင်းယှဉ်တောင် မရေးရဲတော့ဘူး ရှေ့တိုင်း ပဲမျိုးပဲ။ ဒီမိုက်တော့ ကြာယင် စကြ ရောက်တော့မှာပဲ။)(ဒီပါပါ ဝေနာမြမှု ဆိုတာ)
ကိုင်း အသည်းပလ္လင်မှာ ပဲဘုရင်ရယ်လို့ အမြဲထင်ဆောင်
(တော်ပါတော့ ကံကော်တောက ကိုတုတ်ပေါ်ရယ်,)
(တုတ်တော့ မပေါ်ပါရစေနဲ့ကွာ ဘုရား မျက်လုံးပို့)
(ကျုပ်တော့ ထမင်းစား ပျက်ချင်လာပြီ၊)
ကောင်းသား ပဲ
ပြိုး ပြိုး ပြိုး

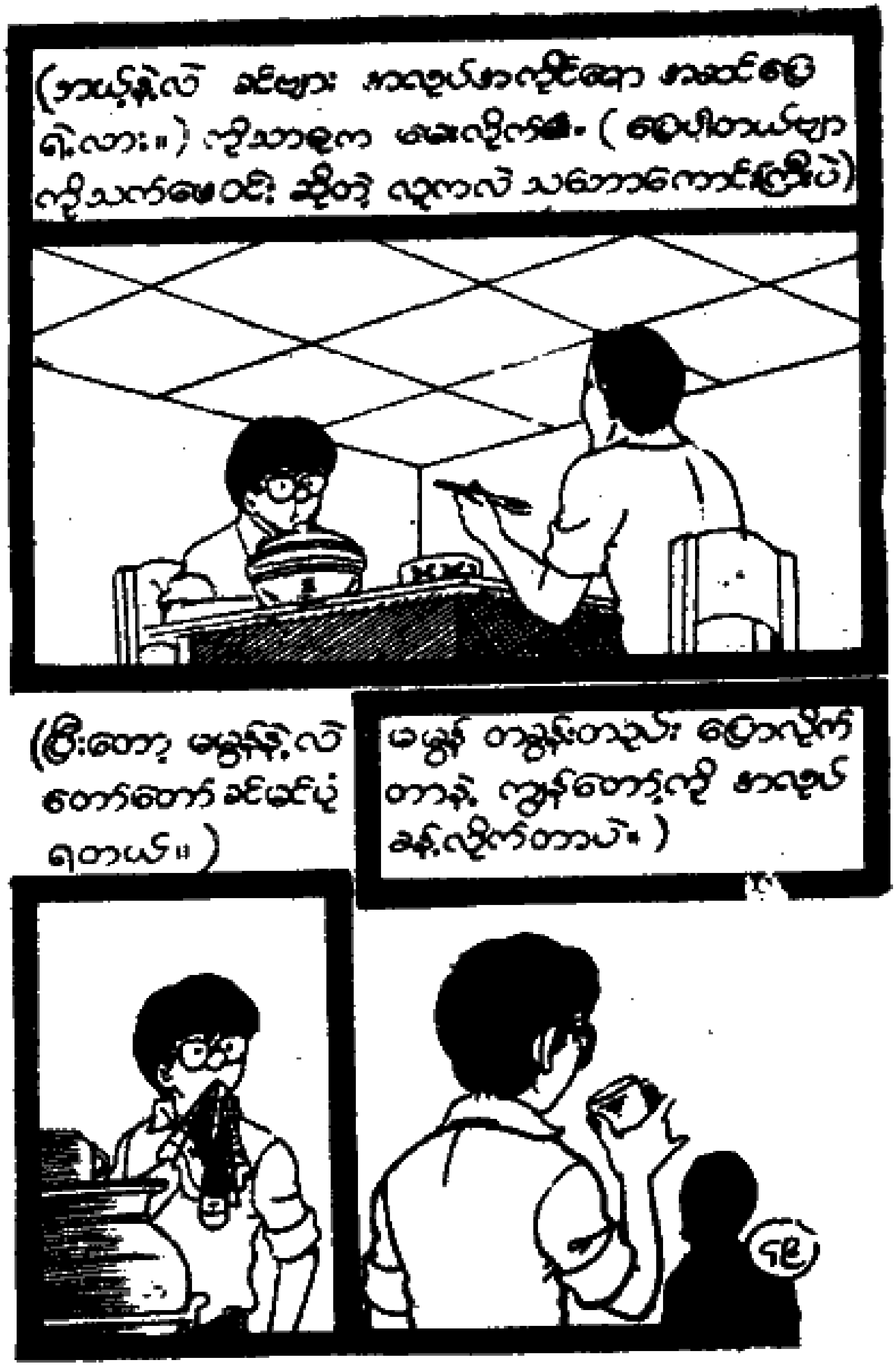
(ဘယ့်နှယ့်လဲ ခင်ဗျား အလုပ်အကိုင်တော့ အဆင်ပြေ ရဲ့လား။) ကိုသာစုက မေးလိုက်၏။ (ပြေပါတယ်ဗျာ ကိုသက်မေဝင်း ဆိုတဲ့ လူကလဲ သဘောကောင်းပါပဲ)
(ပြီးတော့ မွန်းနဲ့လဲ တော်တော် ခင်မင်ပုံ ရတယ်။)
မမွန် တခွန်းတည်း ပြောလိုက် တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အလုပ် ခန့်လိုက်တာပါ။)

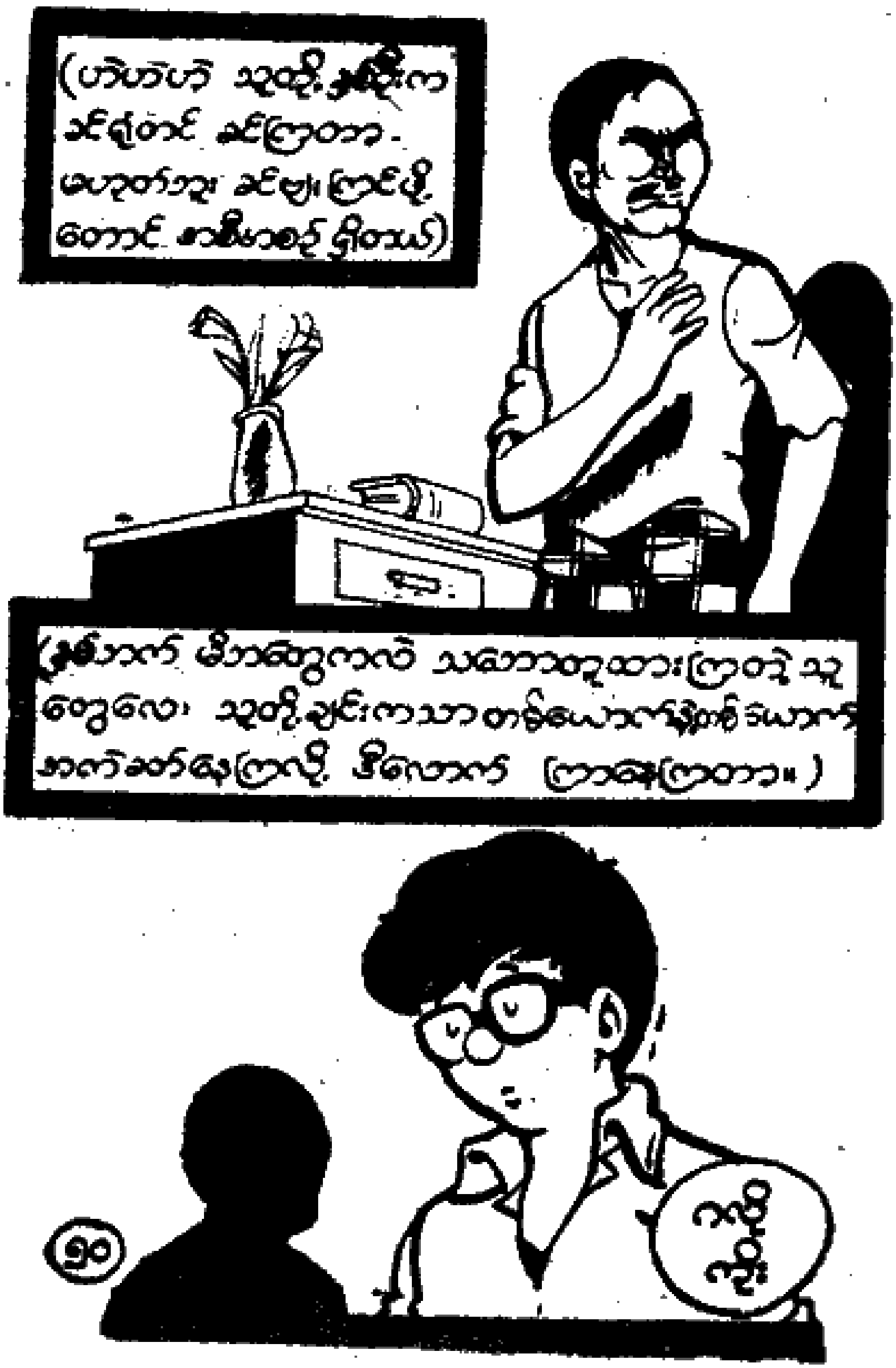
(ဟဲဟဲဟဲ သူတို့နှစ်ဦးက
ခင်ရုံတင် ခင်ကြတာ-
မဟုတ်ဘူး ခင်မှကြင်ဖို့
တောင် အစီအစဉ်ရှိတယ်)
(မှန်ပါတယ် မိဘတွေကလဲ သဘောတူထားကြတဲ့ သူ
တွေလေ၊ သူတို့ချင်းကသာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အကဲခတ်နေကြလို့ ဒီလောက် ကြာနေကြတာ။)

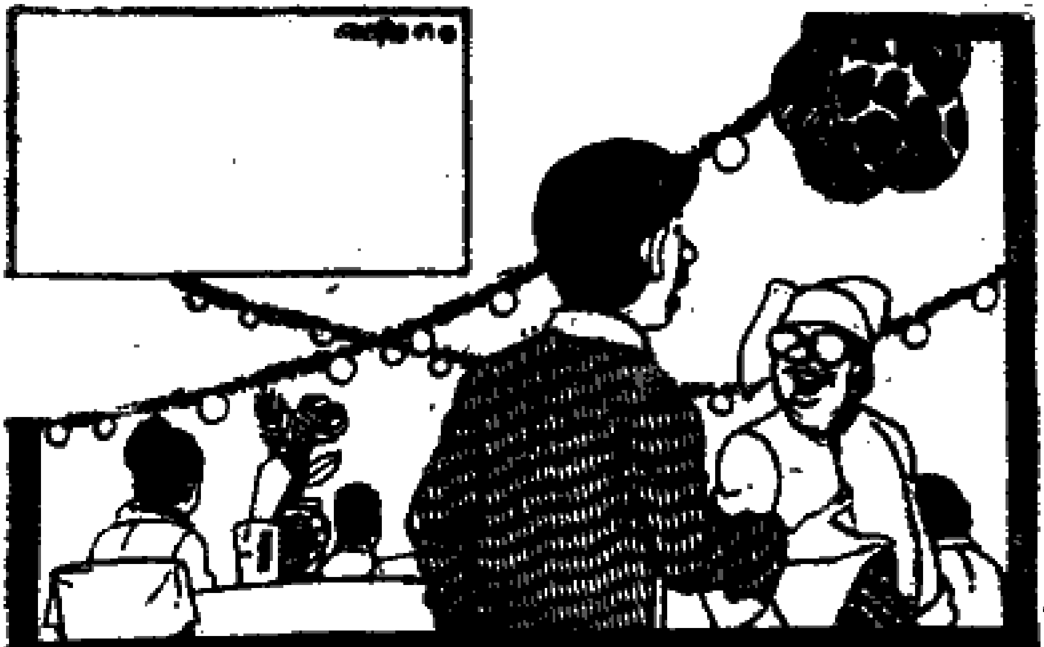

ရန်ကုန် လူချမ်းသာ ရပ်ကွက်ရှိ ကြီးမားလှပသော
နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ လူရော
မီးရောင်စုံတို့ဖြင့် စည်ကားလျက် နေလေသည်။
ထိုအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင် သူဌေးသမီး မော်ဝင်းမွန်၏ မွေးနေ့
မင်္ဂလာ အခမ်းအနားပင် ဖြစ်လေသည်။

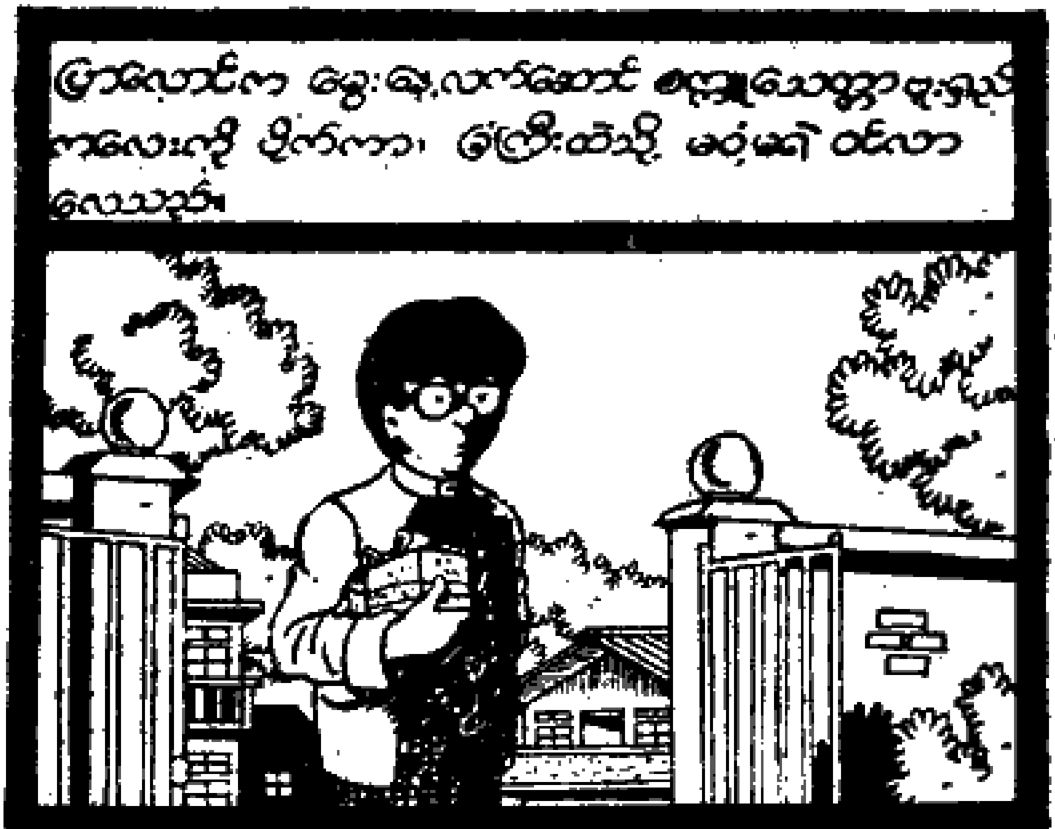

သူ မလာချင်သော်လည်း ဒေါ်ဝင်းမြင့်က အတင်း အကျပ်ပင် လာရမည် ဆိုသောကြောင့် လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

(ဟော ကိုဖြာလေပေါ်ကြီးပါလား လာ.လာ.)
ဧည့်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော သူ့ကို ဒေါ်ဝင်းမှုန်က တွေ့ရှိကာ သက်ဝေဝင်း ထိုင်နေသော စားပွဲဆီသို့ ဆွဲခေါ် သွား၏။
(ဟာ ကိုဖြာပေါ်ကြီးပါလား ခင်ဗျားကသိ အမှန့် မွေးနေ့ပွဲ ဟာမယ်ဆို ဖြောရောပေါ့ဗျာ။)
(ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ဟသာဝတီ လာယင်ဂလိ ရဲသွားနဲ့ ဟာ။)
(အားနာလို့ပါဆရာ၊)

(ဒီတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲပြေးပြီ မွေးနေ့လက်ဆောင် ယူခဲ့ရတာနဲ့၊ စော မှာ၊ ဒါ ကျွန်တော် ပေးနိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်ပါပဲ။)
မြတ်ငွေနှင်းက သူတို့ရှေ့ဝယ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အထဲမှ ရုပ်သေး ဆိုင်းသားရုပ်ကလေး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
(ကျွန်တော့်လက်ဆောင်ဟာ တန်ဖိုးတော့ မများပါဘူး မနှင်း)

ကိုပြာဟောင့် ၁၁၀ တစ်ပိုင်တယောက်ကို သိရှိရသော
မြတ်ဝင်းမှုံ အမှီ့မှ ကိုပြာဟောင့်ဘဝမှာ ကျော်ရချိန်
ကလေးသည်၊ မည်သို့ အရေးပါကြောင်း သိပြီးမို
(ဖတ်ရှု နားလည်ပါတယ် ကိုပြာဟောင်။)
(ရှင့်ဘဝမှာ ရှင် အလေးနိုင်ဆုံး လက်ဆောင်ပဲ ဆိုတာ
ဒါလေးကို ကျွန်မ မပျော်မြော်နိုင်း လာခဲ့ပါတယ်၊
ကိုပြာဟောင်။) (ဝမ်းသာပါတယ် မခွန်)

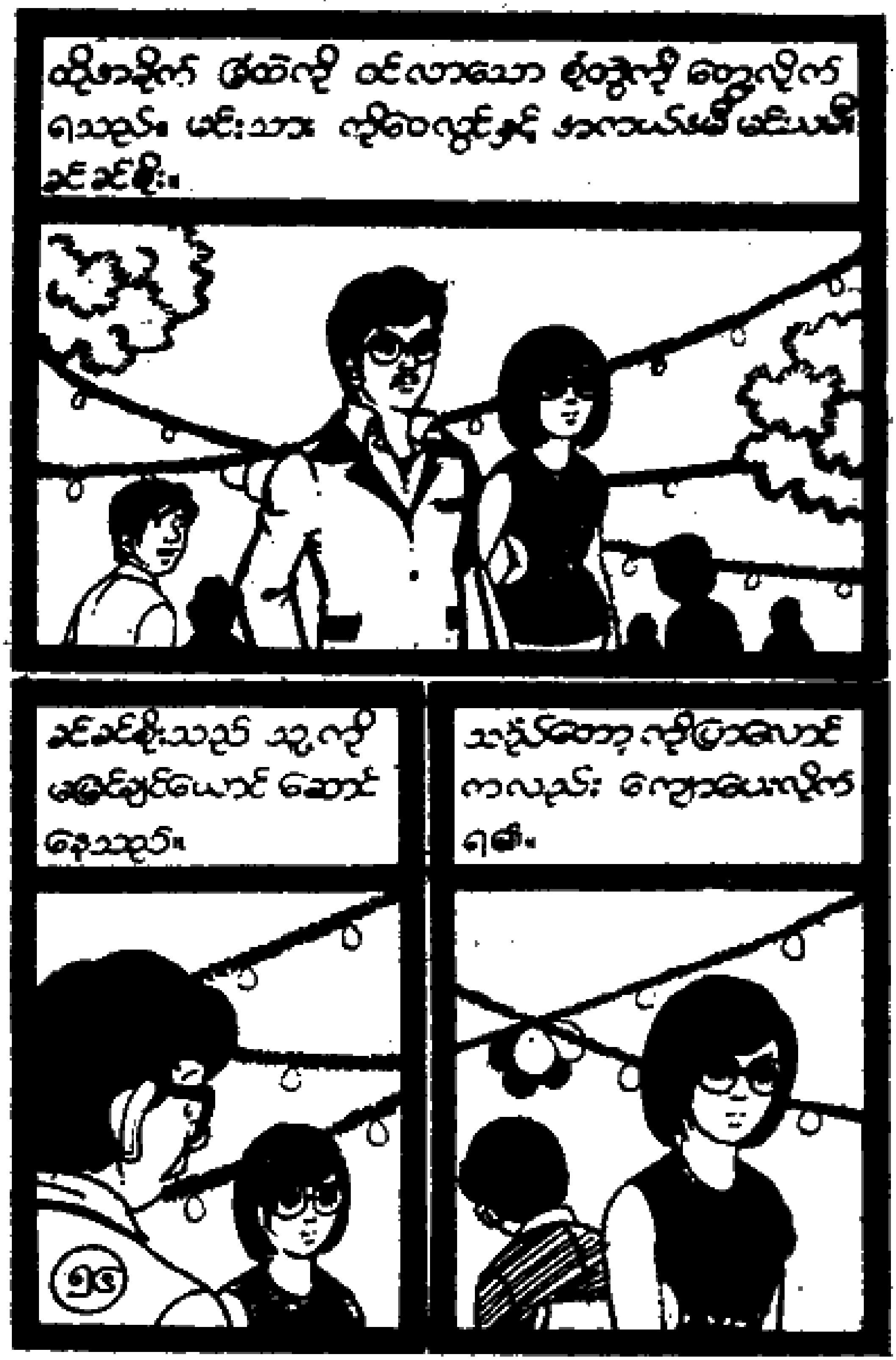
ထိုအခိုက် ပွဲထဲကို ဝင်လာသော စုံတွဲကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းသား ကိုဝေလွင်နှင့် အကယ်ဒမီ မင်းသမီး ခင်ခင်စိုး။
ခင်ခင်စိုးသည် သူ့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။
သည့်ကော့ ကိုပြာဆောင် ကလည်း ကျောပေးလိုက်ရ၏။
၆၃

အတန်ကြာမှ သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော
စားပွဲ ရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ (မမွန် သူတို့နဲ့ သိကြ
ကြပြီလားဟင်၊) (မကြာသေးပါဘူး၊ ခင်ခင်စိုး ပြောလာ
ကျောင်း သိကြတာ ဆိုပါတော့။)

(နာမည်ကျော် မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးပဲဗျာ။ မသိပဲ
နေပါ့မလား မမွန်ရဲ့။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း
သိတာပေါ့)

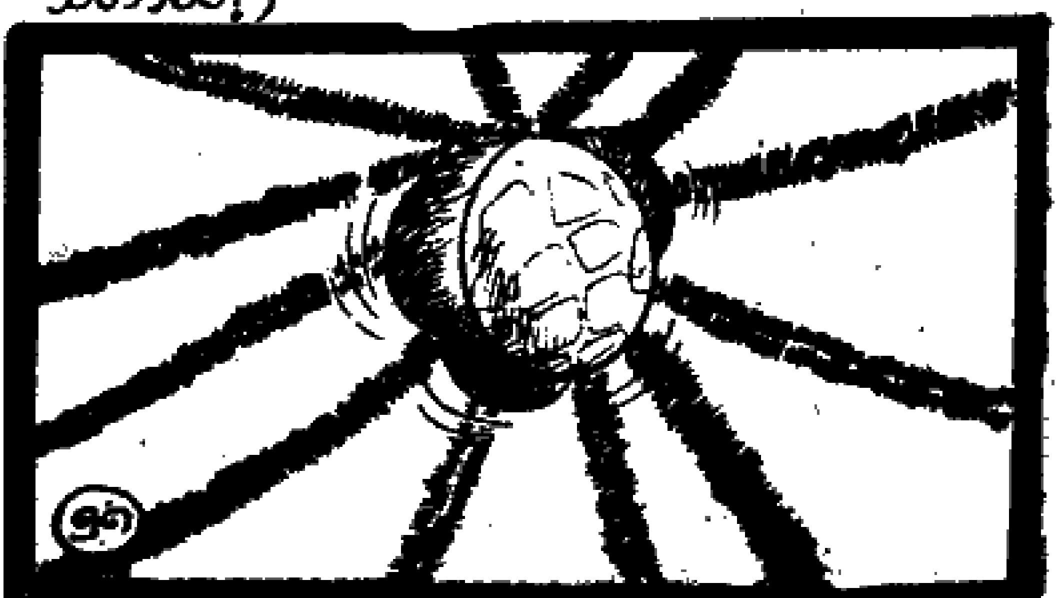

သည်လိုနှင့် ပုံနှိပ်တိုက်ဝယ် အလုပ်လုပ်နေသော ကိုပြာဟောင်သည် စာရေးဆရာ ဆိုသူများနှင့် အသိ အကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

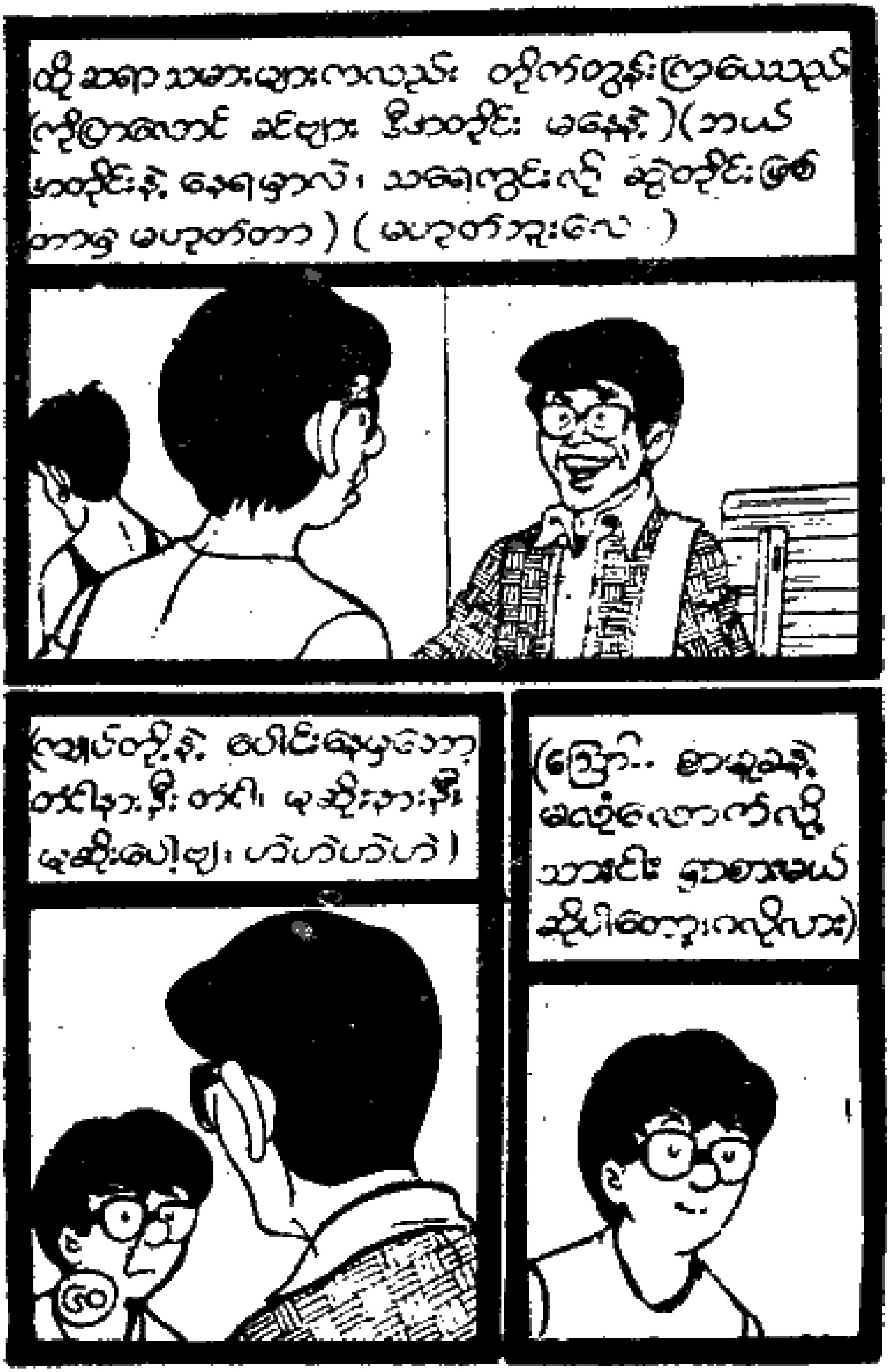
ထိုဆရာသမားများကလည်း တိုက်တွန်းကြပေသည် (ကိုတာအောင် ခင်ဗျား ဦးဘတင်း မနေနဲ့)(ဘယ် ဦးဘတင်းနဲ့ နေရမှာလဲ၊ သမကြွင်းလို ဆွဲတင်းဖြစ် တာမှ မပျော်တာ) (မပျော်ဘူးလေ)
(ကျုပ်တို့နဲ့ ပေါင်းရမှာပေါ့ တင်မြနိုးတင်၊ မဆိုးဘူးနော် မဆိုးပါဘူး၊ ဟဲဟဲဟဲဟဲ)
(ဪ.. ဆရာမှာနဲ့ မလိုက်လျောက်လို့ သာအင်း ရှေ့စားမယ် ဆိုပါတော့လိုပါ)
၆၀

(ဒီလူ အတွေးခေါင်နေပြီ၊ စာရေးဆရာတွေရဲ့
ပေါင်းရမှတော့ စာလေး ဘာလေးလဲ ရေးပေါ့လို့
ပြောမလို့) (ဂလိုကွီး) (ဂလို ဂလို ဂလို)
(ရေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ
ဘယ်အကြောင်းရေးရမှာလဲ)
ဆာပါပေ့ ဗျာ
၆၁

(ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ရေးပေါ့၊ ခင်ဗျားဘဝမှာ တွေ့ဆုံ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဖီလင်တွေဟာ စာရေးဖို့ အကောင်းဆုံး ကုန်ကြမ်းတွေပေါ့)
(ရေးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်သူက ထုတ်ပေးမှာလဲ)
(ခက်ပါပေ့ဗျာ. ကိုသက်ဖေဝင်းကို ပြောပေါ့၊ သူ ထုတ်ပေးမှာပေါ့)
၆၂

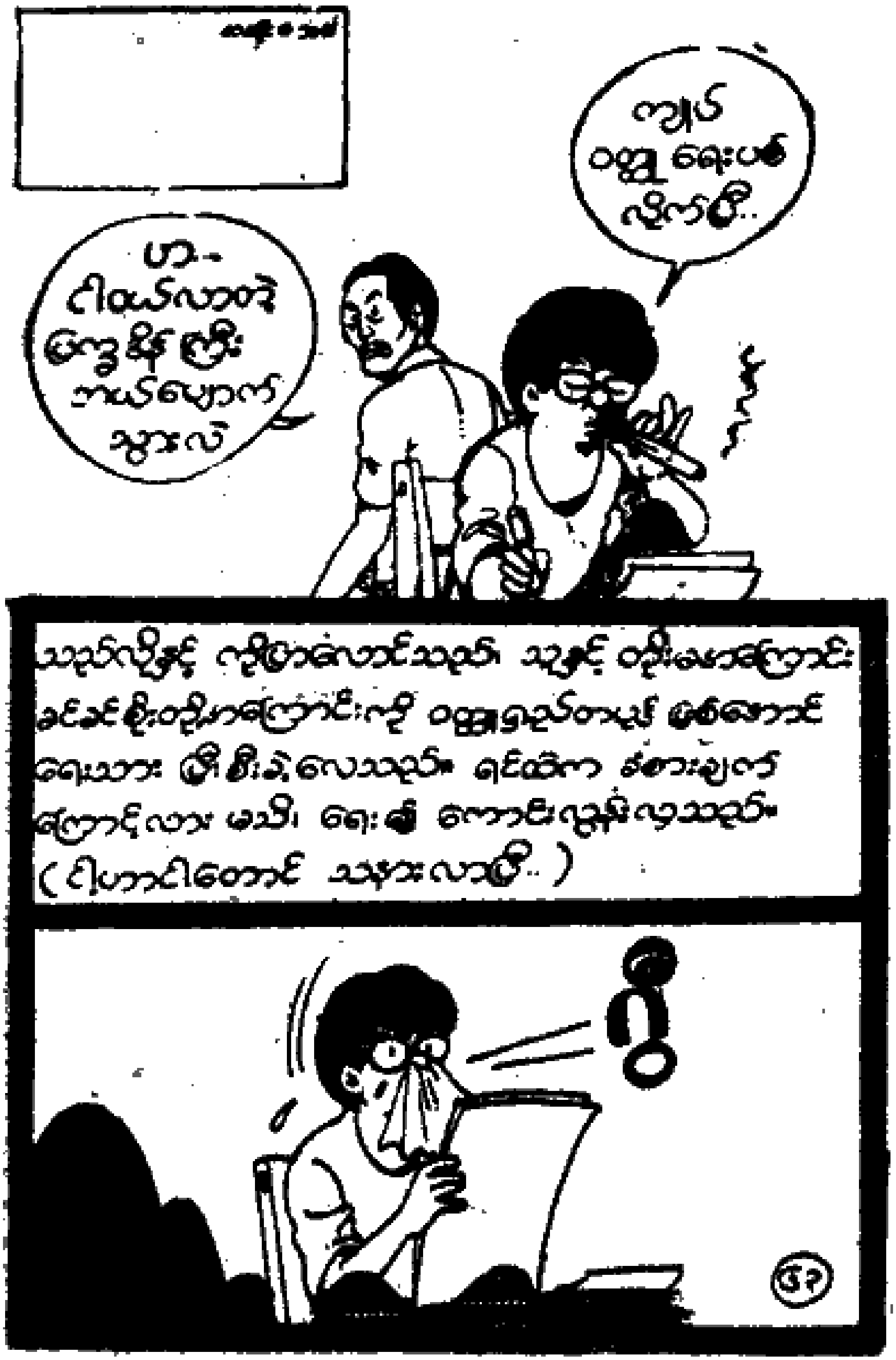
ဟာ- ငါယော်လာတဲ့ ကြွေနိုင်ကြီး ဘယ်ပျောက်သွားလဲ
ကျုပ် ဝတ္ထု ရေးပစ် လိုက်ဦး..
သည်လိုနှင့် ကိုဗြဲလော်ဟောင်သည်၊ သူနှင့် ပိုးမအကြောင်း ခင်ခင်စိုးတို့အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးလိုက်တယ် ဖြစ်အောင် ပြေသား ဖြီးဖြီးခဲ့လေသည်။ ရင်ထဲက စာတချက် ကြောင်လာ မပါ၊ ရေး၍ ကောင်းလှ လှသည်။
(ငါ့ဟာငါတော် သွားလာပြီ..)

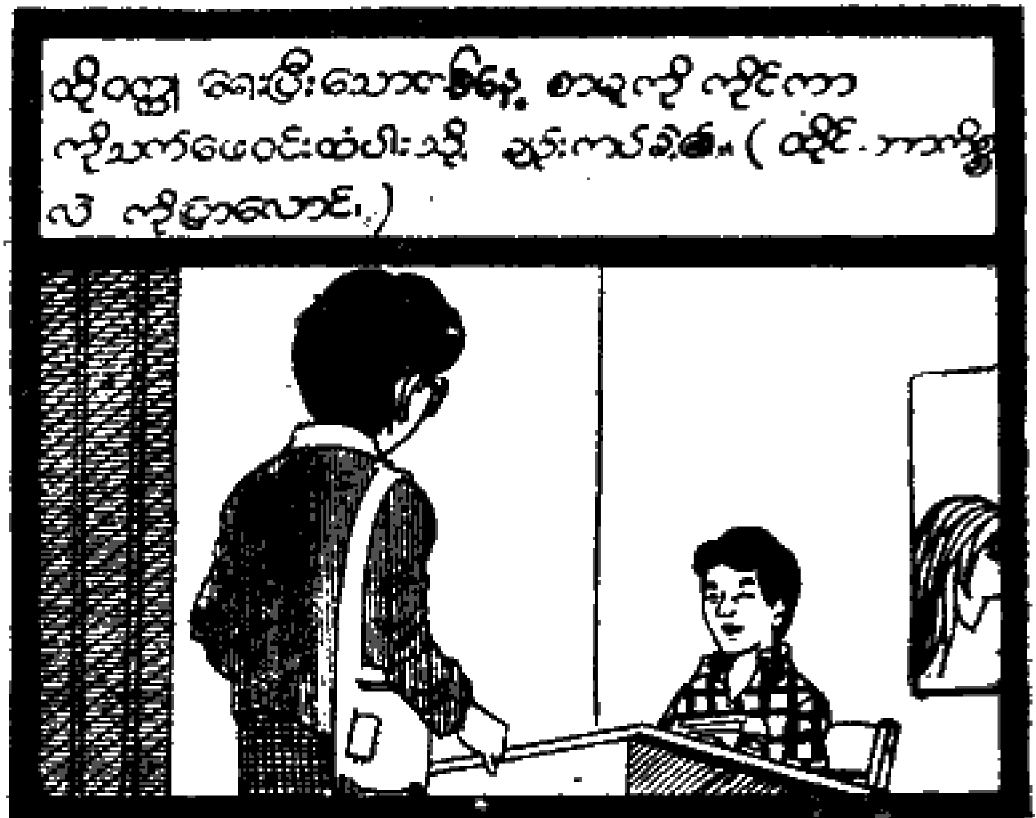

ကိုမြာဆောင်က စားပွဲရှေ့ဝယ် မရဲတရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ (ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ပြောစရာ စကားလေး တစ်ခု ရှိလို့ပါ..)

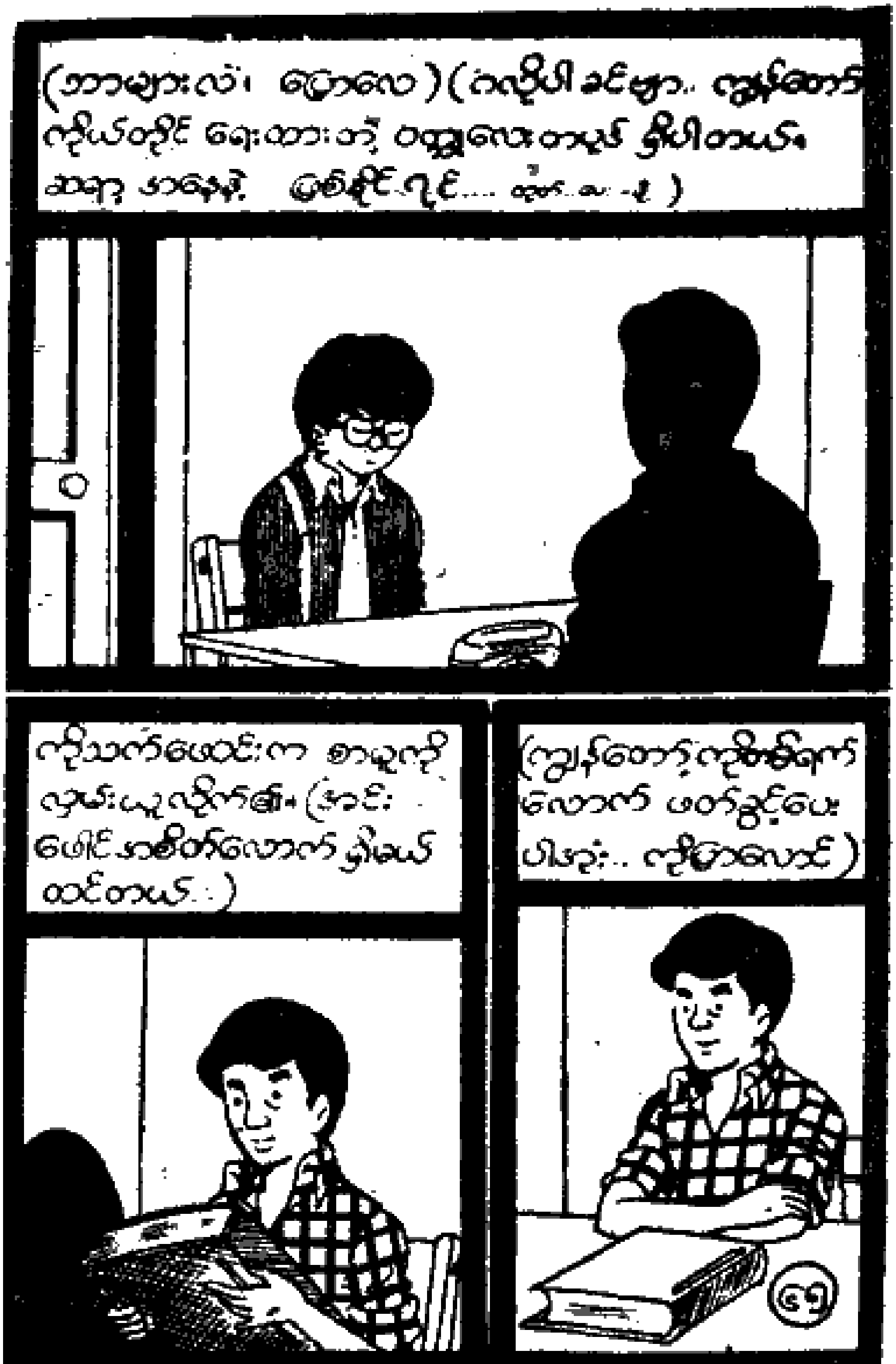
(ဘာများလဲ၊ ပြောလေ)(ဒီလိုပါခင်ဗျာ.. ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ် ရှိပါတယ်။ ဆရာ့ အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင်.... ထုတ်..ပေး..)
ကိုသက်ဖေဝင်းက စာမူကို လှမ်းယူလိုက်၏။ (အင်း.. ဖေါင်အစိတ်လောက် ရှိမယ် ထင်တယ်..)
(ကျွန်တော့်ကို ဆယ်ရက်လောက် ဖတ်ခွင့်ပေး ပါအုံး.. ကိုမြဆောင်)

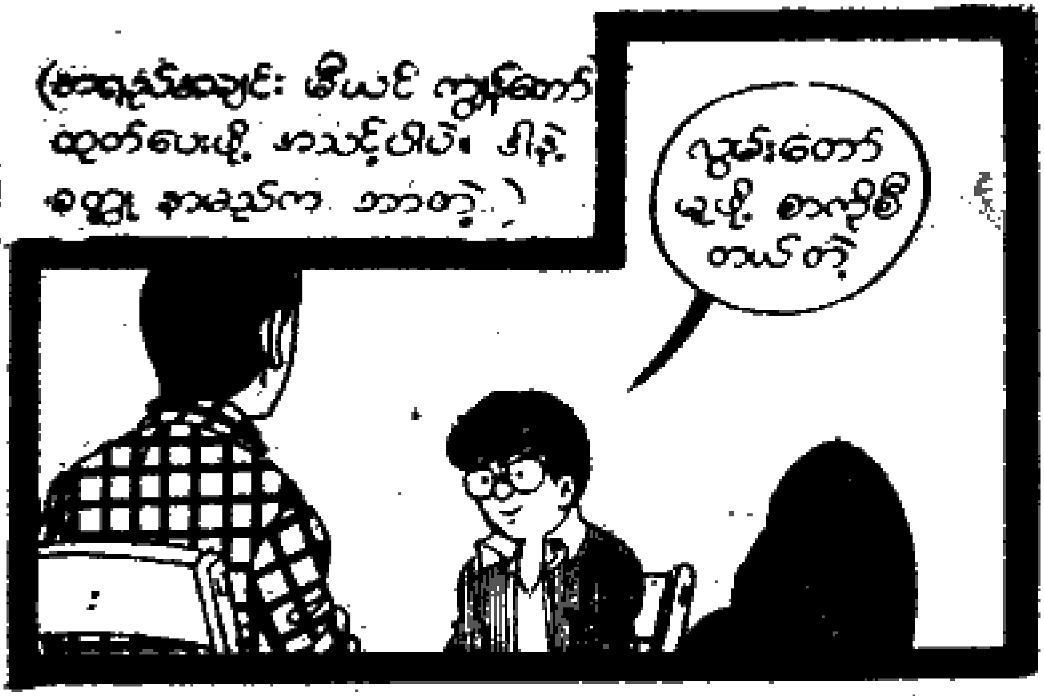

ကိုပြာလောင်
တိုးမ
ခင်ခင်စိုး
မြတ်ဝင်းမွန်တို့ ပါဝင်သော

လွမ်းတော်မူမို့တကိုစိတယ်

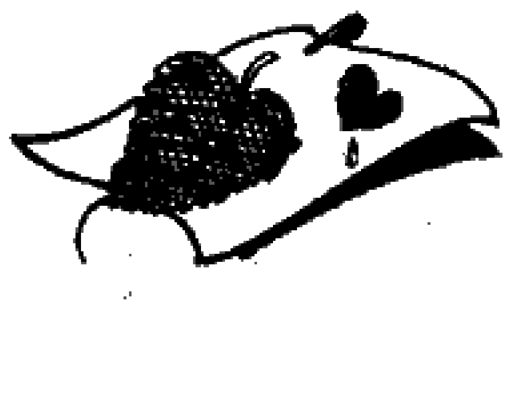

လူတိုင်း ပါးစပ်များဝယ် ရေပန်းစားကာ. တစ္စတာယ်
တမ်းတမင်တာတ ပြောဆိုနေရသော ဝတ္ထုတယ် ဖြစ်ရှိ၏။

ဘူ မော်ဝင်းရွှန်း ဆေးခန်းကလေးဝယ် ခိုကပ်နေရာက
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ (ငါတော့ မင်းပြောင်းမယ် ဆိုတာ
စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကြာဆောင်။)

(ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့. ကိုသာခုရယ်. ကျွန်တော်လဲ
မကြာ ခဏလာလည်မယ်ပါကိုး၊ ခင်ဗျားလဲ
မကြာခဏ လာလည်နိုင်သားပါပါ။)

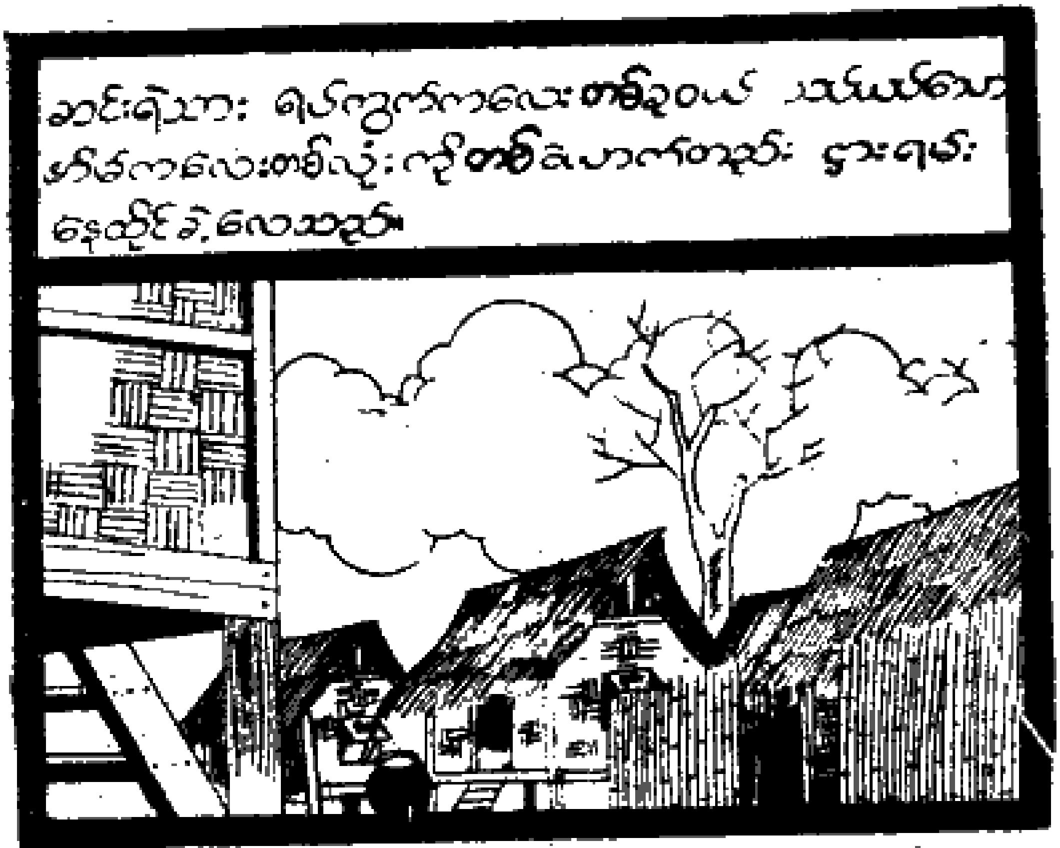

ပြီးတော့ စာများများ ရေးနိုင်အောင် စာပြင်ဆရာ အလုပ်က ထွက်လိုက်သည်။ သူ့ကို ပရိသတ် က လက်ခံပြီ ဆိုတော့ ကြိုးစားရတော့မည် မဟုတ်လား။

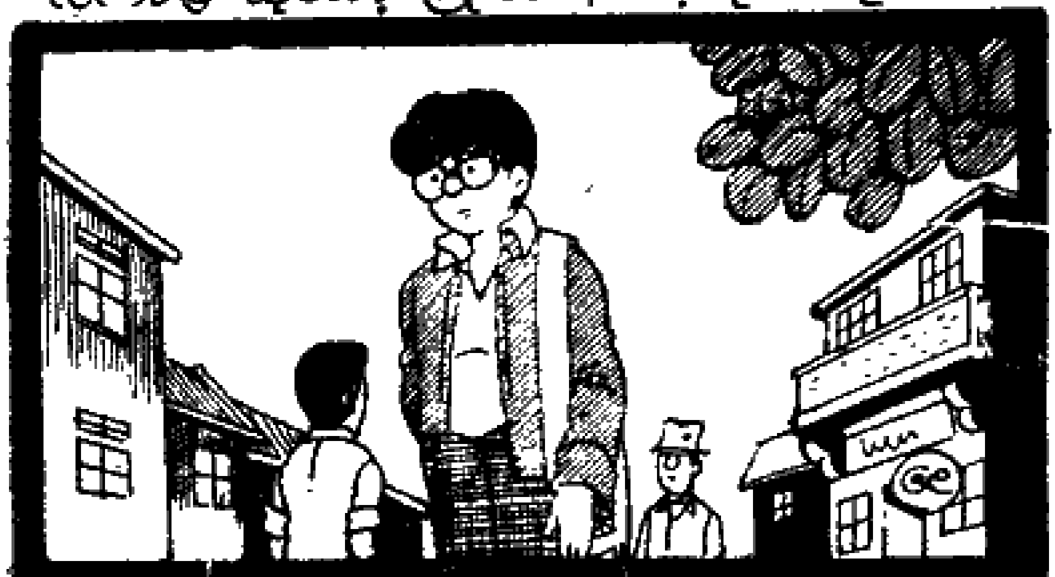

ဒါတွေကို အနုပညာသည်၏ ခံစားတတ်သော နှလုံးသားနှင့် အတတ်ပညာပိုင်းက ချောမွေ့အောင် ပြုပြင်ရသည်၊ ဖန်ဆင်းရသည်။ စာပေလုပ်သား သည်၊ စာပေတာဝန်ကို ကျေပွန်ရမည်သာ။

သူ့အိမ်ကလေးမှာ အစဉ်သဖြင့် အပေါင်းအသင်း
စာရေးဖော်များနှင့် ရှုပ်ထွေး စည်ကား နေတတ်၏။
အရက်ဝိုင်းကလေးကလည်း ရှိနေတတ်၏။
၄၁

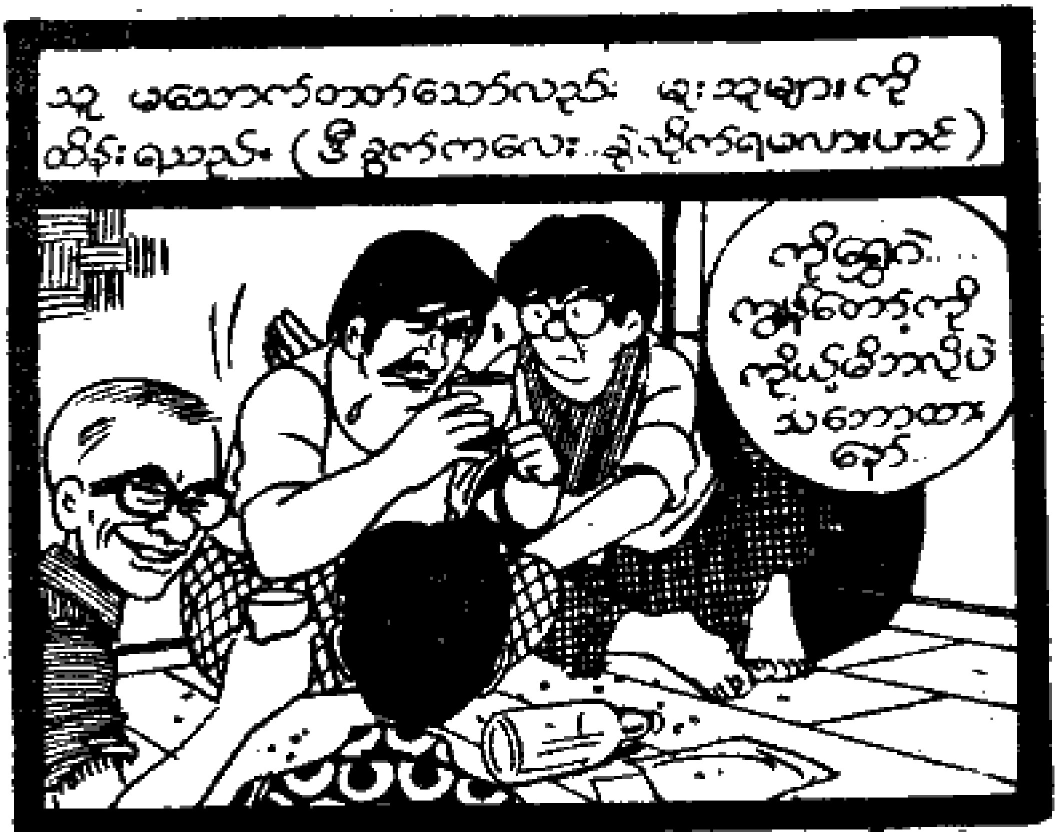

အချို့ကတော့ အရက်ကလေး မူးလာလျှင် ငိုတတ်သည်။ (ကျွန်ုပ်ကို အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီတဲ့ဗျ-ဟဟ)
(ဗီဇတ ဒီနေ့ မြောက်တာပေါ့ ကိုကလီစာရယ်...

အပေါင်းအသင်းများ ပြန်သွားကြလျှင် သူ့ဟိုတယ်ခန်း
တစ်ခုလုံးမှာ ကြွက်ဖျက်ဆေးလည်အောင် ရှုပ်ပွ
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

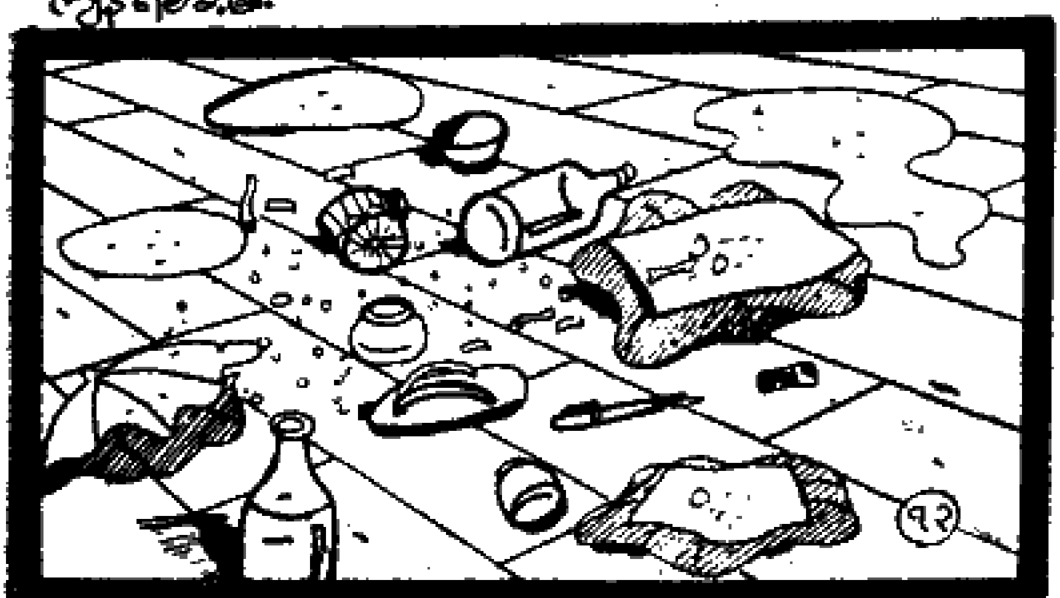

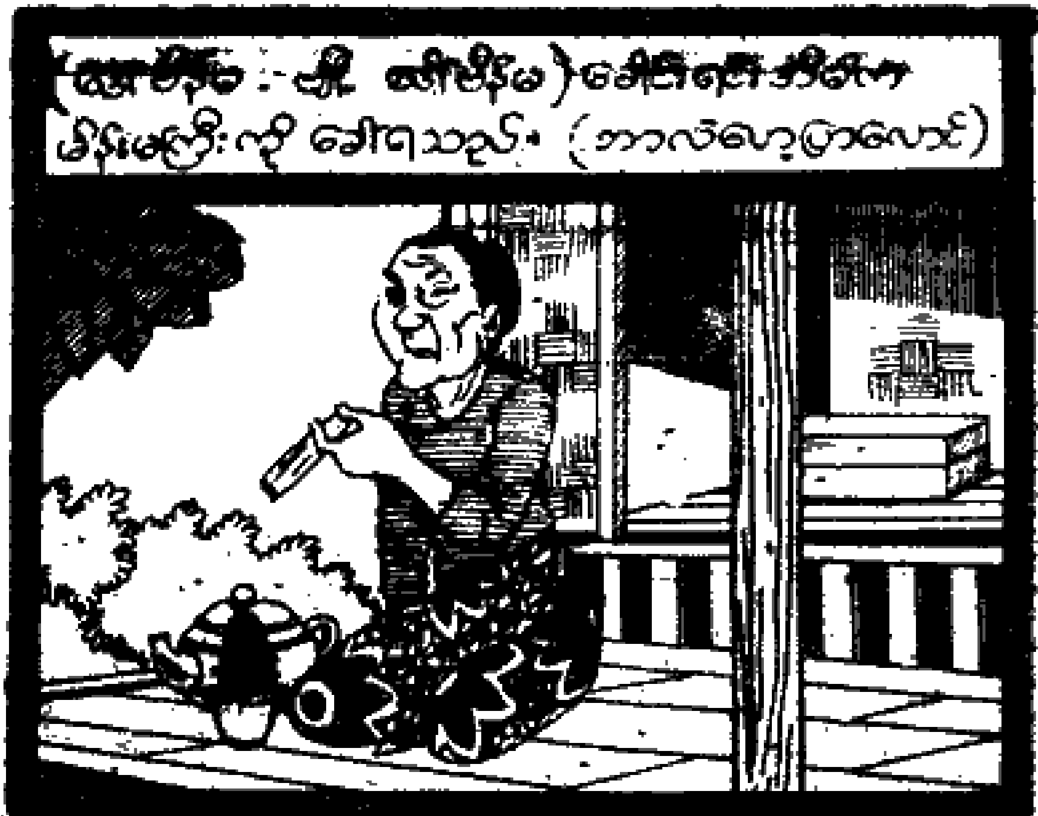

(အမလေး - အကျိုက်ဆုံးထဲ ကောက်ရရသလိုပါပဲလား
ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ မောင်လေးရယ်.. ရှုပ်ပွနေတာပဲ)

(ရှင်း... ငါစဉ်းစား လိုက်ဦးမယ်)(သိပ်စဉ်းစား
ပါနဲ့ ဗျာ.. ကြာရင် တအိမ်လုံး အမှိုက်တင်တဲ့ကား
ပေါ် ပါသွားလိမ့်မယ်.)

(အိုပေါ့! ဆေးအတူ ပူအမှု ဆိုတာ..)
(တော်ပါတော့ မောင်ပြာဆောင်ရယ် မှု မရှိပါ
နဲ့တော့၊ ငါဟာငါပဲ ရှိပါစေတော့၊ လာ သွားမယ်)

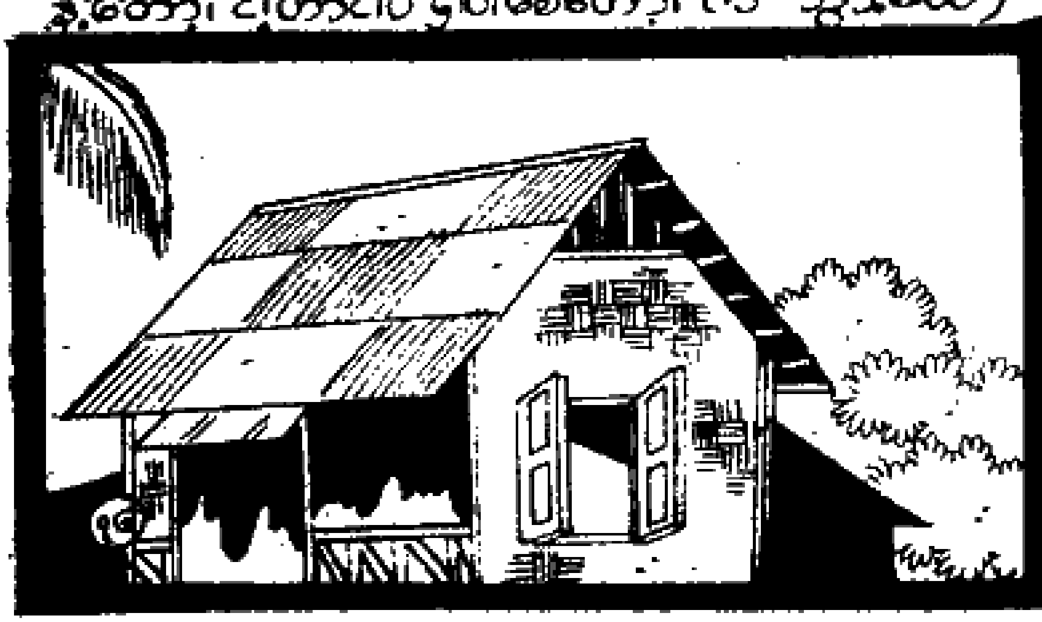

အပိုင်း ● ၁၂ ●
သည်လိုနှင့် တခေါက်တခါ ဆိုသလို မနက်ပိုင်းများ
ဝယ် သူ့အိမ်ကို ရှင်းလင်းရန် ဒေါ်မိုးနှမ ခေါ်ပေး
သော မိန်းကလေး တဦး ရောက်လာ၏။
၄၇

သူမ နာမည်က မတိုးတိုး။ သို့သော် သူချစ်သူ
တိုးမလို လှပသူ မဟုတ်။
ပါးပေါ်က အသားစွန်းကြီး က မျက်နှာသားလှလှကို ဖျက်
ဆီး ထားသည်။

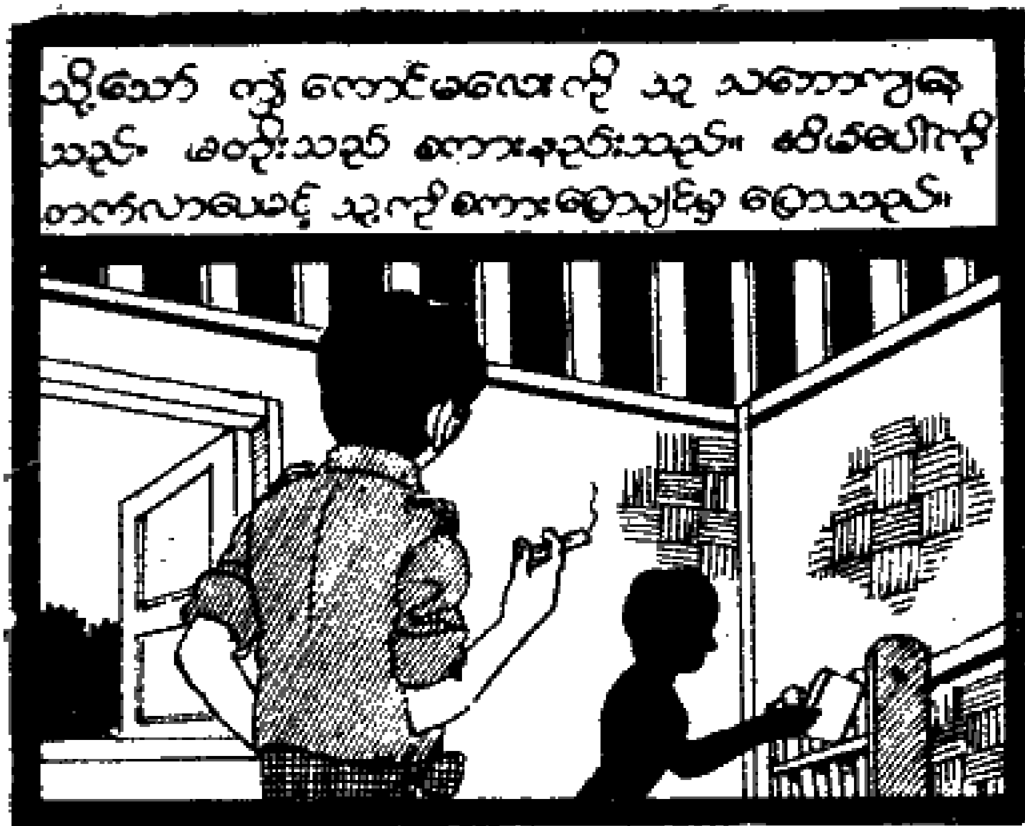

လှည့်ပင်မကြည့်။ သူ လုပ်စရာရှိသော ကိစ္စများကို
သာ ခပ်ဆက်သာမို လုပ်ကိုင်၍ သွား၏။ ဝိုးတော့
ကြမ်းကို ပြောင်အောင် တိုက်သည်။

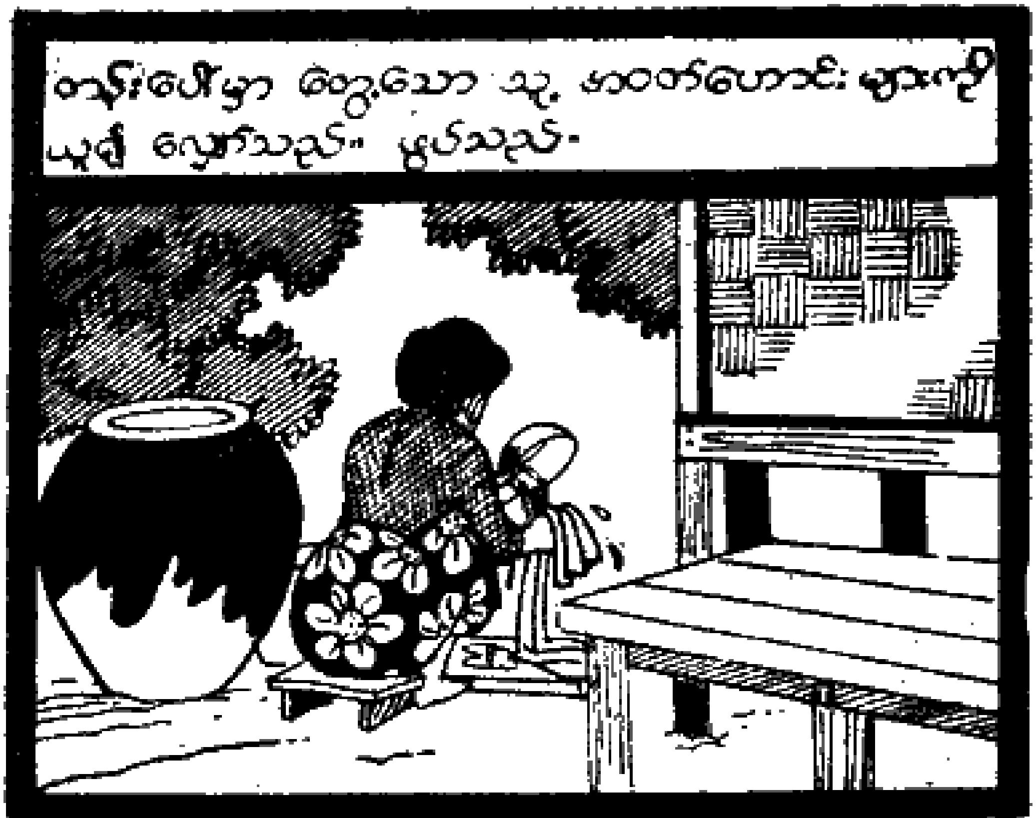

နောက်ဆုံး မီးပူပါ တိုက်ပေးသည်။

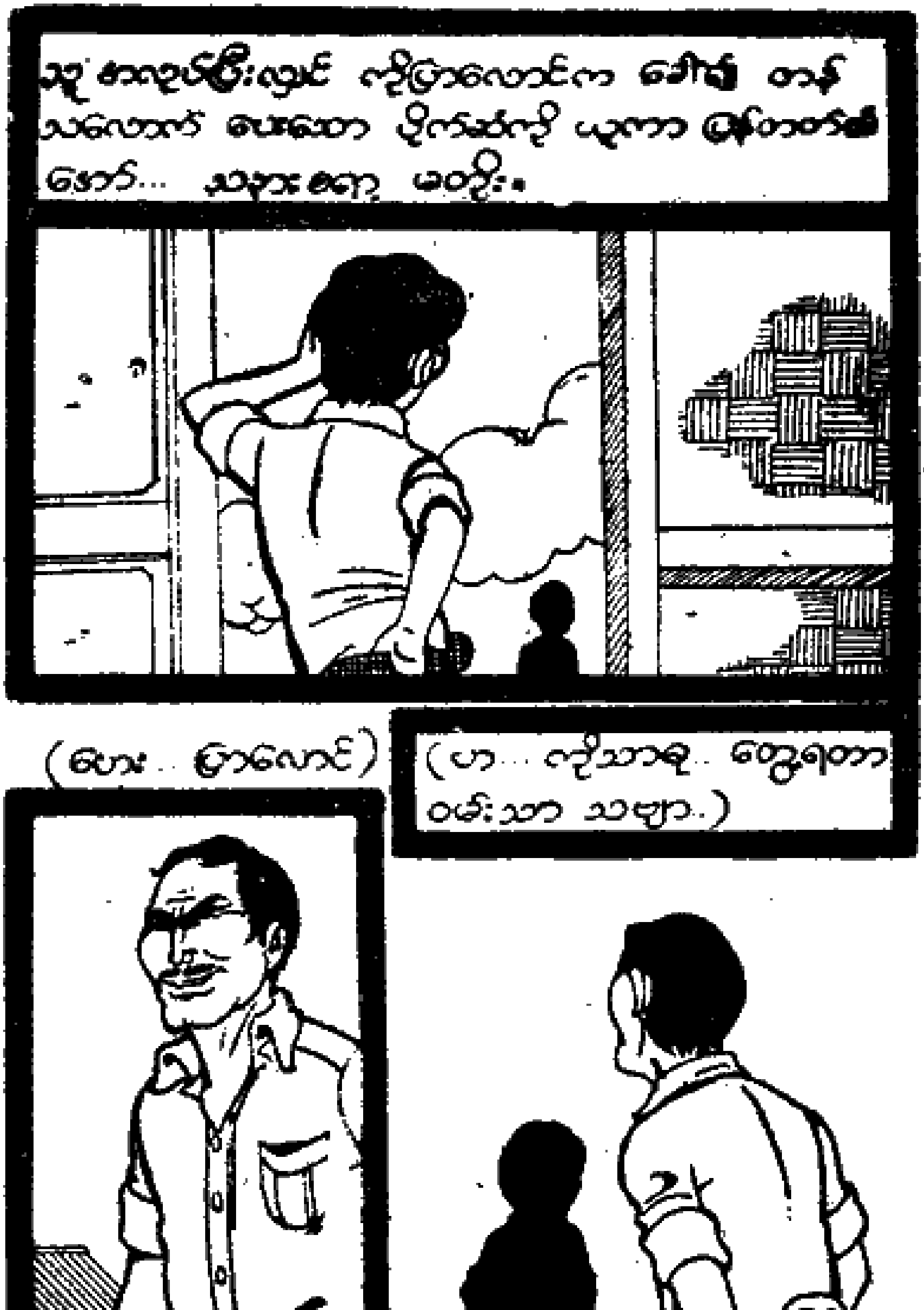
သူ့ အလုပ်ပြီးလျှင် ကိုမြသောင်က ခေါ်၍ တန်
သလောက် ပေးသော ပိုက်ဆံကို ယူကာ မြို့တော်ဆီ
ဒေါ်... သွားရော့ မတိုး။
(ဟေး.. မြသောင်)
(ဟာ... ကိုသာရ.. တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ သဗျာ.)

(အခုပေါ် ကားဇာတ်လုံး ရှင်းလို့ပါလား၊ အေး - အဲလို
မောက်ကျကျလဲ ရေးဆုံးမှာပေါ့ကွာ)(အိပ်လဲ မအိပ်ကော
နဲ့ အဲဒီ သူများ ရှင်းပေးထားတာလေ)
အိုး ဟို
(ဒါလဲ ကောင်းတာပဲ။)
(ဒါနဲ့ အလည်ပဲလား၊)
(ဒါထက် ကောင်းတာ ပြောမလို့ကွ)(ကိုကိုး)
(ကိုင်း လာမြင်းကောင်း သော ကိုသာရရဲ့၊ ပြော မယ်ပါဦး)(ရော့.ဒီစာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့။)

အခုလို လသာတော ညချမ်းချိန်းဝယ် ကရဝိက်
ခမ်းမဖွာ လှပလွန်းလှသည်။ မြတ်ဝင်းမှူးက သူ့ကို
ဘာကြောင့် ညစာခေါ်ကျွေးသလဲ။ သူ စဉ်းစားမရ။
၈၃

(မနှင်း ကျေးဇူးတွေက ကူငွေကူရှာပါ မနှင်း၊ ဒီဘဝ
ကို ရောက်အောင် အစက တွန်းတင် ပေးခဲ့တာ
မနှင်းရဲ့ အားပေးကူညီမှုတွေပဲ မဟုတ်လား။)
မြတ်ဝင်းနှင်းက ပြုံးချိုရှာ၏-

မိန်းကလေးတွေ အသည်းနှလုံးမှာ နေနယ် ရှုပ်ကလေ သလား။ သူက ဂလှကြီး လှမ်းဆွဲသော မြတ်ထိုးမှုံ ကို ကြည့်၍ လေးတွဲ့စွာ သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

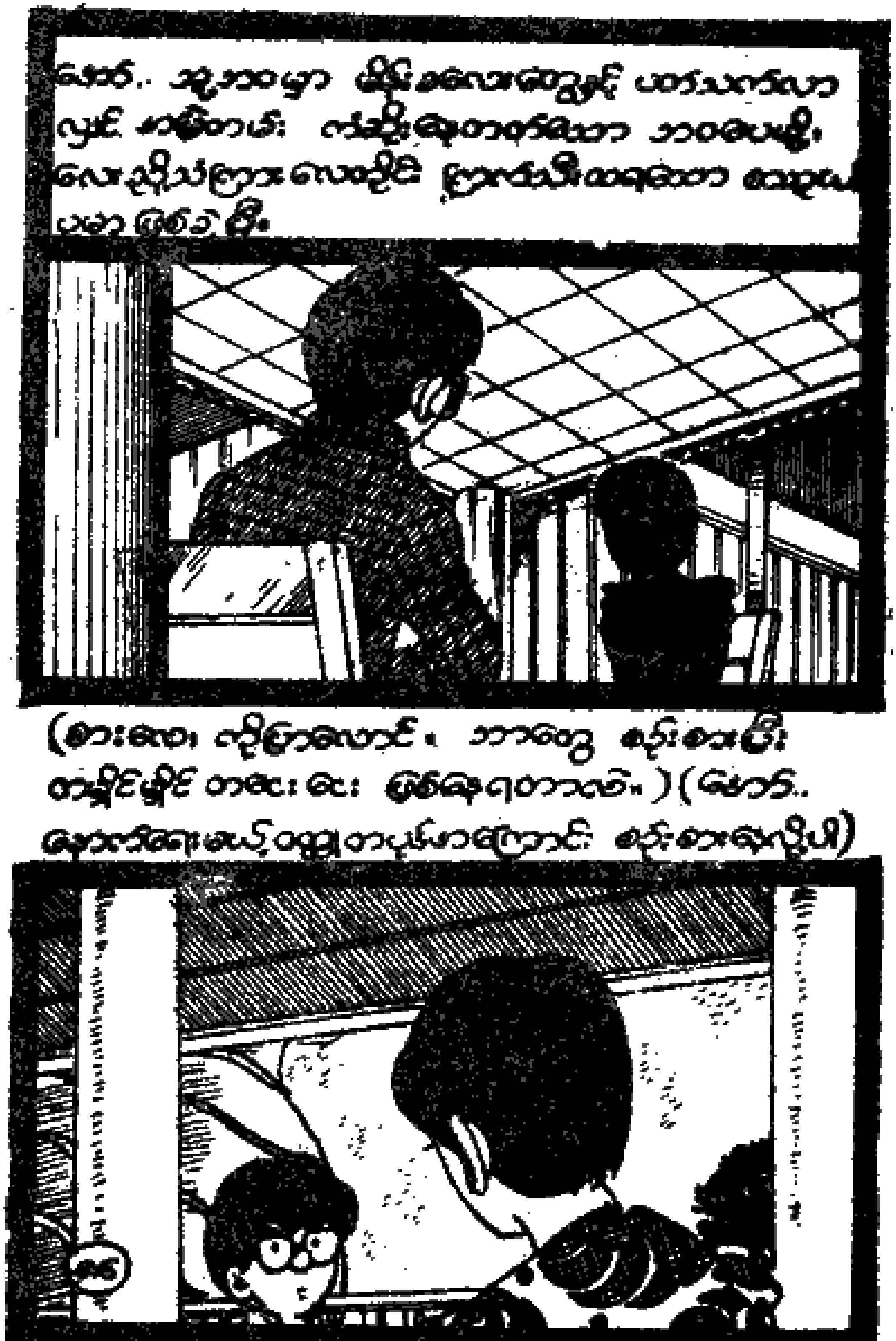
အော်.. သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လာ
လျှင် အမြဲတမ်း ကံဆိုးရတတ်သော ဘဝပေါ့၊
လေးနှစ်သုံးနှစ်ကြား လောက်ခင်း ကြိုးစားပြီးထရသော ဘေ့ဇူ
ပဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။
(စားသေ၊ ကိုမြဲဟောင်း၊ ဘာတွေ တွေးနေပြီး
တမ်းမှိုင်မှိုင် တစေးနေး ဖြစ်နေရတာလဲ။)(အော်..
မောင်ကြောမောင့်ရွေ့ တည်းမှာကြောင်း တွေးနေလို့ပါ)
၈၆

(ရှင်ကလဲ အခုလို အချိန်မျိုးမှာတောင် အလုပ်ထဲ စိတ်ရောက်နေရလား။)
(ဂလိုပါဗျာ..)
(ကဲ.. နောက်ရေးမယ့် ဝတ္ထု နာမည်က ဘာတဲ့လဲ) ကိုဟာသောင်က မြတ်ဝင်းမွန်ကိုကြည့်ပြီး ဖြည်းညှင်းစွာ မေးလိုက်သည်။
(ကိုယ်သာ တိတ်တိတ် ချစ်ဆိတ် မြေမယ်တဲ့)
၉၄

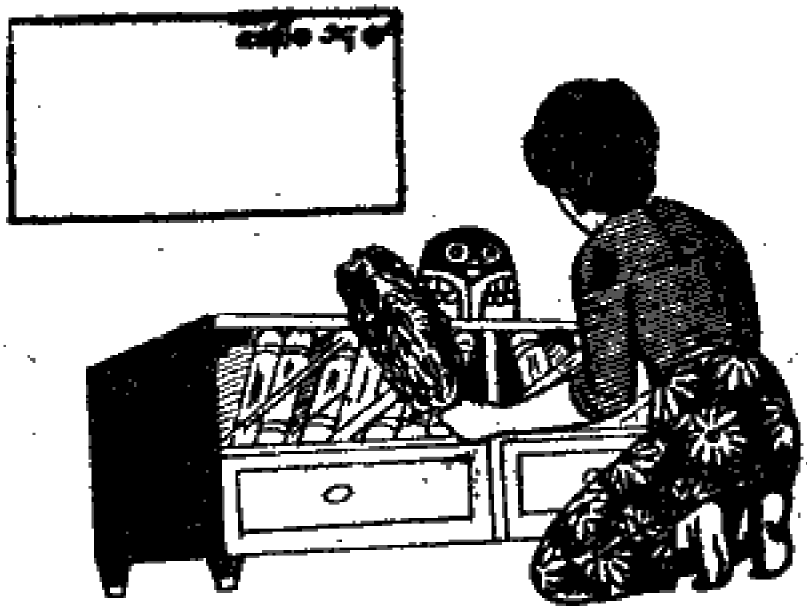

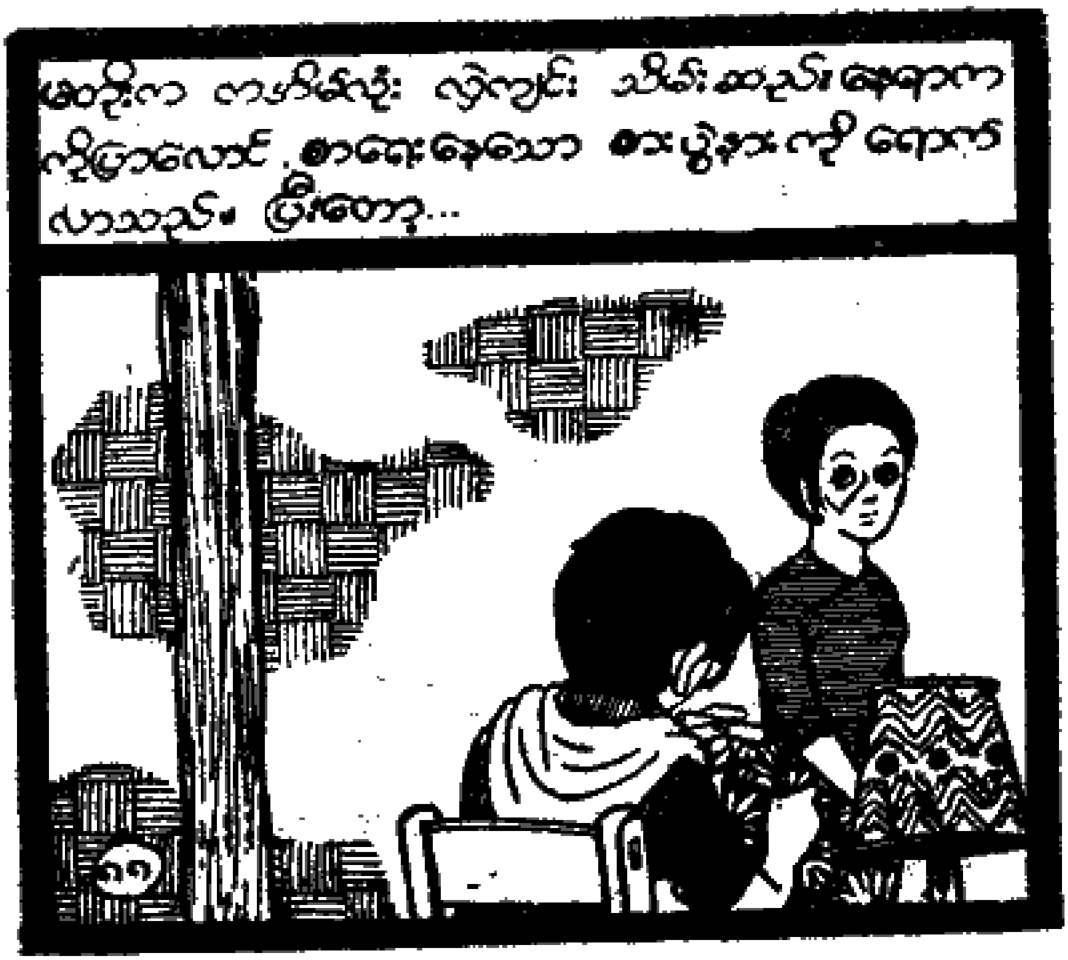
မဝင်းက ကပ်ဗိုဒ် လှဲကျင်း သိမ်းဆည်းနေရာက
ကိုပြာလော် စာရေးနေသော စားပွဲနားကို ရောက်
လာသည်။ ပြီးတော့...

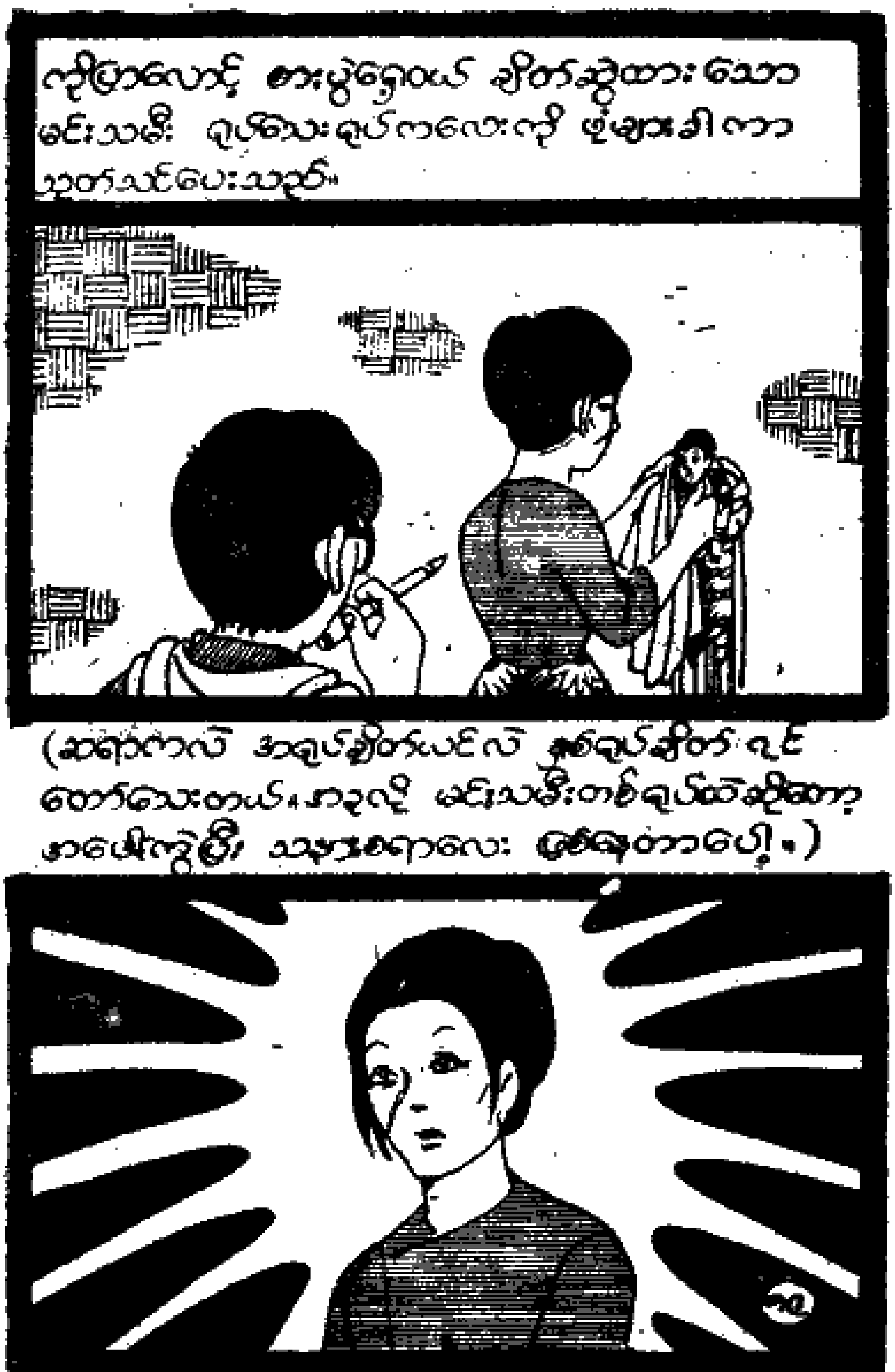
ကိုမြာလောင် စားပွဲရှေ့ဝယ် ချိတ်ဆွဲထားသော မင်းသမီး ရုပ်စေးရုပ်ကလေးကို ဖုံများခါကာ သုတ်သင်ပေးသည်။
(ဆရာကလဲ အရုပ်ချိတ်ပင်လဲ နှစ်ရှည်ချိတ် ရင်း တော်သေးတယ်၊ အခုလို မင်းသမီးတစ်ရုပ်ထဲဆိုတော့ အပေါ်ကွဲပြီ၊ သနားစရာလေး ဖြစ်နေတာပေါ့။)

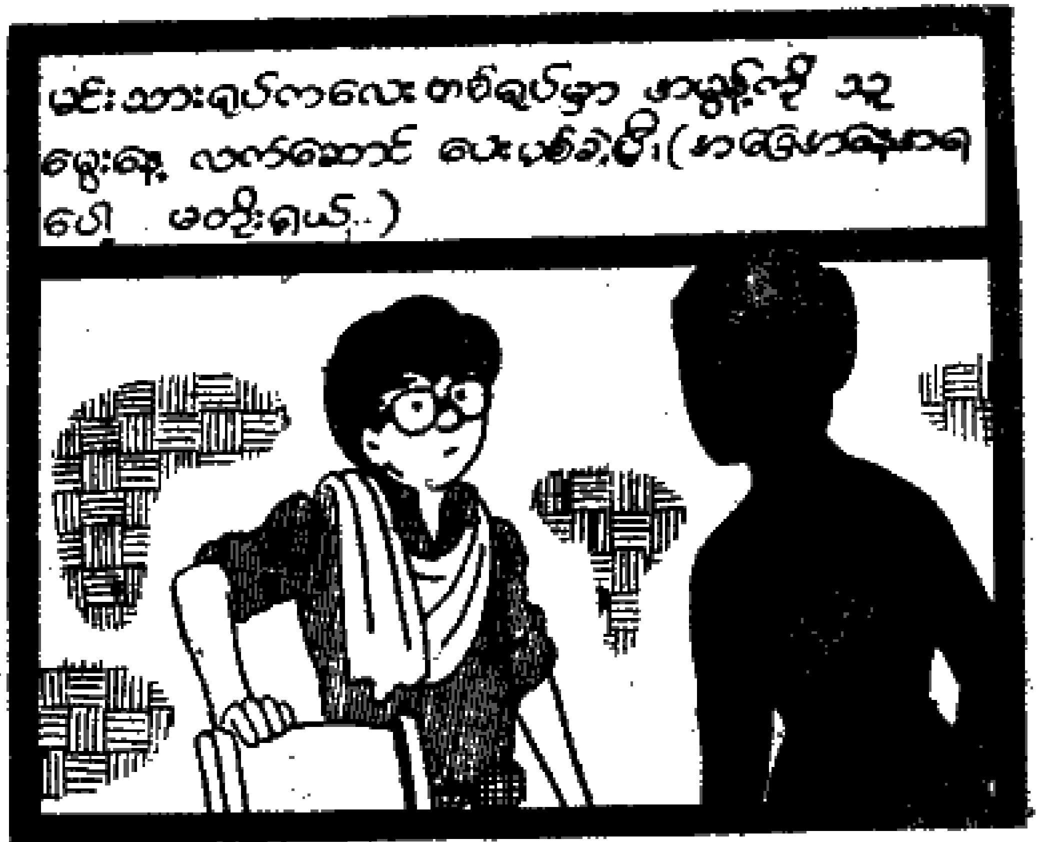

ကိုဖြာလောင်က စာရေးနေရာက ထလာတာ၊ ကြမ်းပြင်ဝယ် ထိုင်ရင်း ရေနွေးကြမ်း သောက်နေ မတိုးက အရုပ်ကလေး ယူလာတာ သူ့ရှေ့ဝယ် လာထိုင်၏

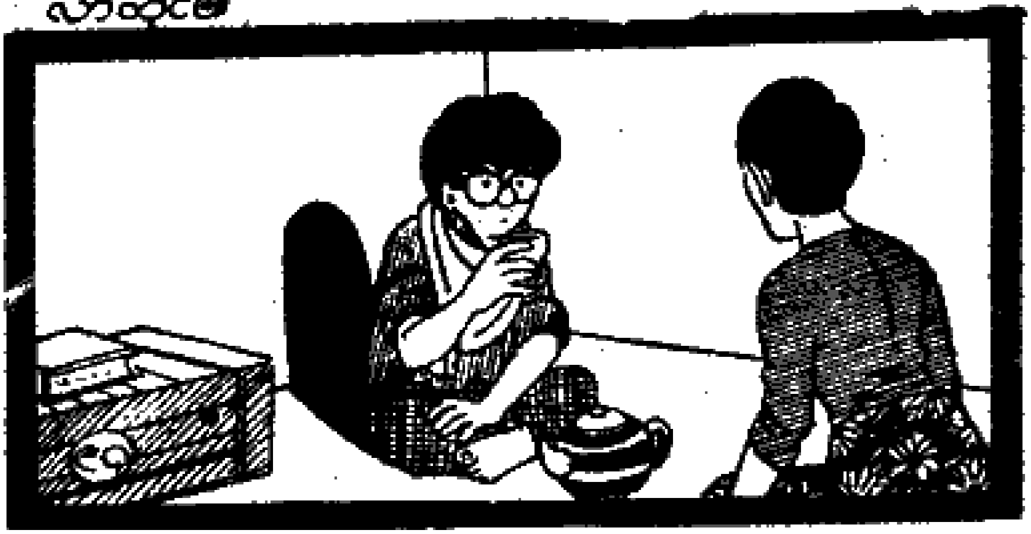

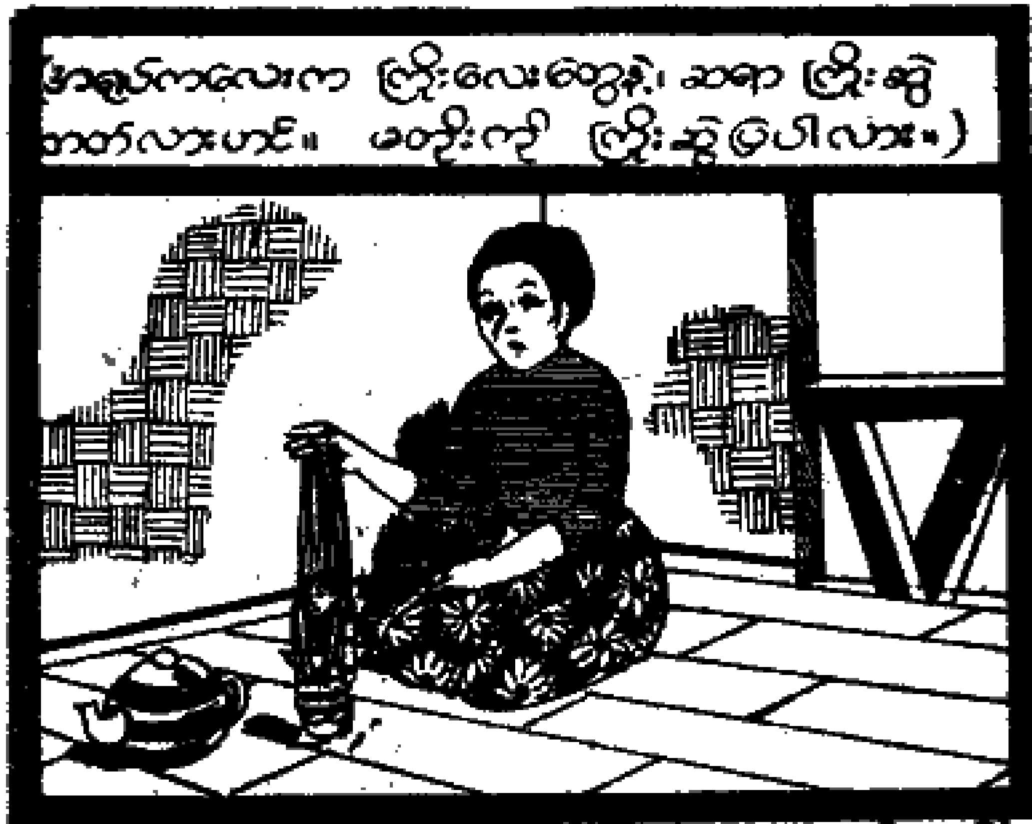

(အဟောင်းတွေ အသစ် မဖြစ်ပါရစေနဲ့ မတိုးရယ်)
(ဆရာ့အဖြစ်ဟာ ဒီအရုပ်ကလေးနဲ့ ဆက်စပ်နေလို့
လား ဆရာရယ်...)

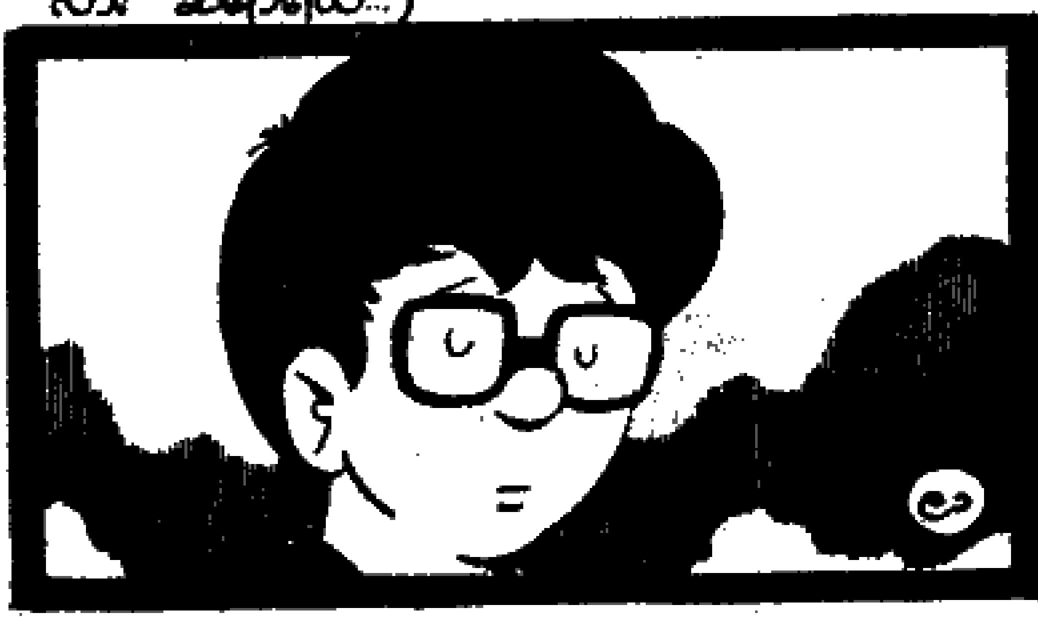

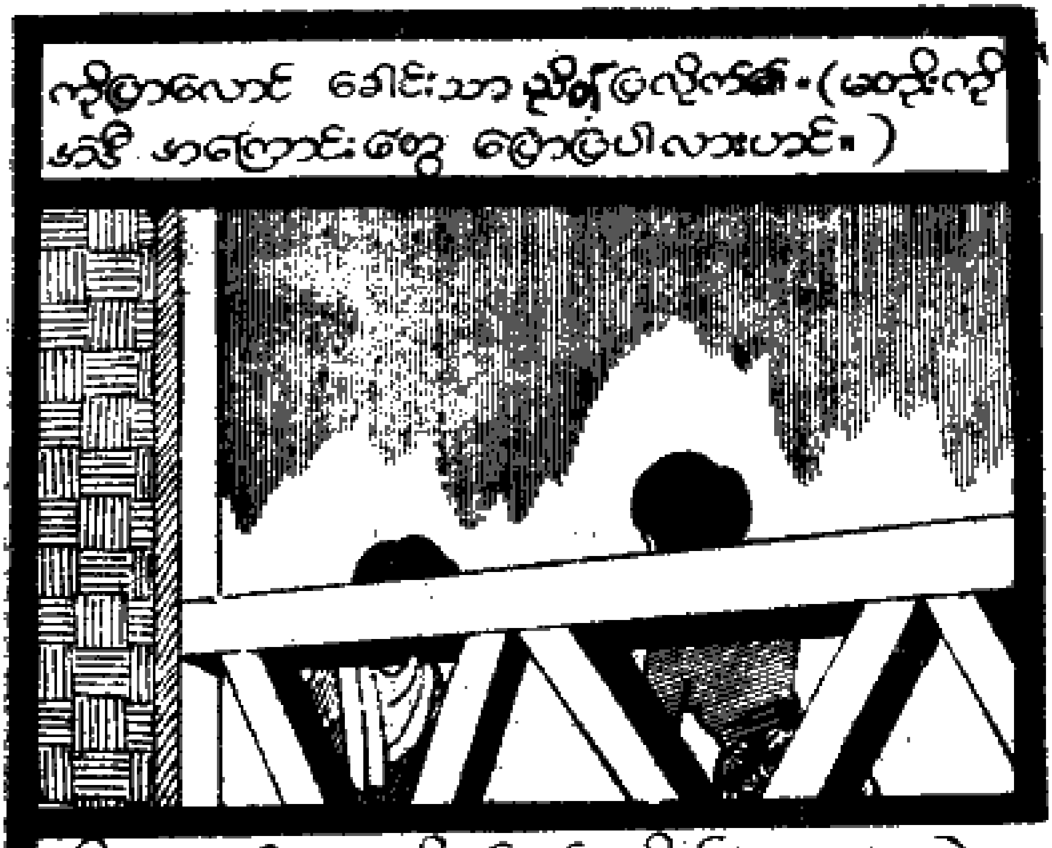

(ဒီအကြောင်းတွေ သိချင်ရင် ကိုယ်ရေးထားတဲ့
လွမ်းတော်ရှုဖို့ စာကိုစီတယ် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို
မဖတ်ကြည့်ပါလား။)

ကိုဇော်ပေါင် သ.ကမြင်း ချလိုက်ပါ၏.
တကယ်တော့ သည်အဖြစ်တွေကို အယ်လိုပ်ဖော
ပြော.. သူ.မှာမို့ ဦးအိုသွားမည်တော့ မဟုတ်ပါပေ၊

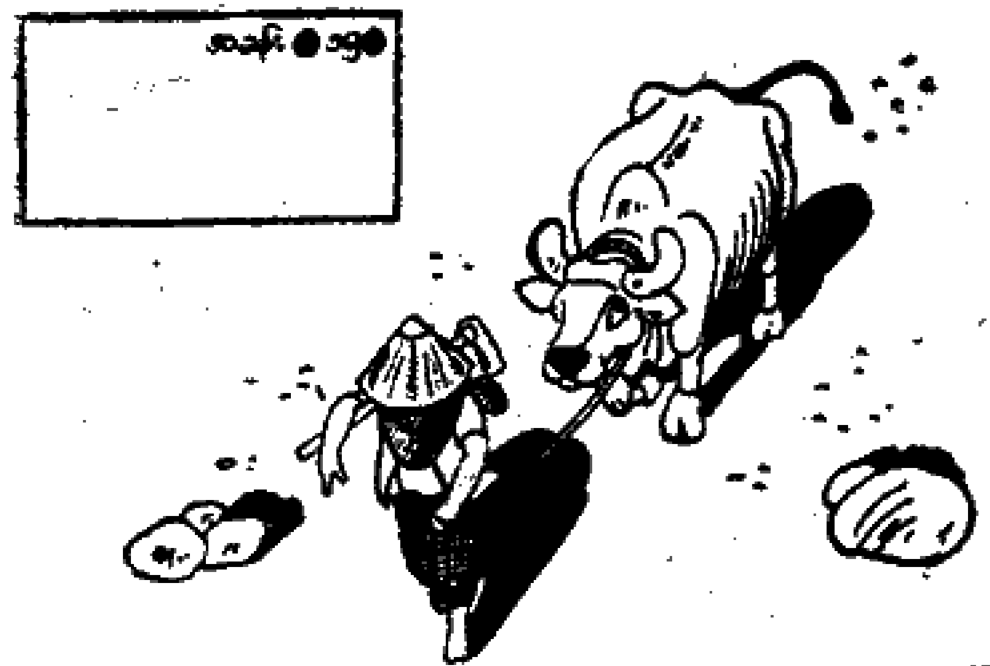

တခါက ရှောင်ဘိုဆိုသော ရန်ကုန် ဖွဲ့လေးအား
လမ်းဘေးရှိ ရွာကလေး တရွာဝယ် တကောင်
ကြွက် ပြာလောင်နှင့် သူ့ သူငယ်ချင်း တိုးမတို့
ရှိကြလေသည်။

ဗြာလောင် ဂရုပ်ကလေးကို တိုးမက ပေဟာရာ
လောင်ကိုပဲ အမည်ပေးခဲ့သလို

ဗြာလောင်ကလည်း တိုးမ အရုပ်ကလေးကို
ရယူ၍ ကိုးကလေးစိန်ဟု နာမည်ပေးခဲ့လေသည်။

ဗြာလောင်သည် အချိန်အားရတိုင်း အပျင်းပြေဆို
သလို ဦးသာကြော်ထံမှာ ရုပ်လေးပညာကို သင်
ယူခဲ့သည်။ အချိန်တွေ တစထောက်တစ ရောက်လာ
လာသည်နှင့်အမျှ…

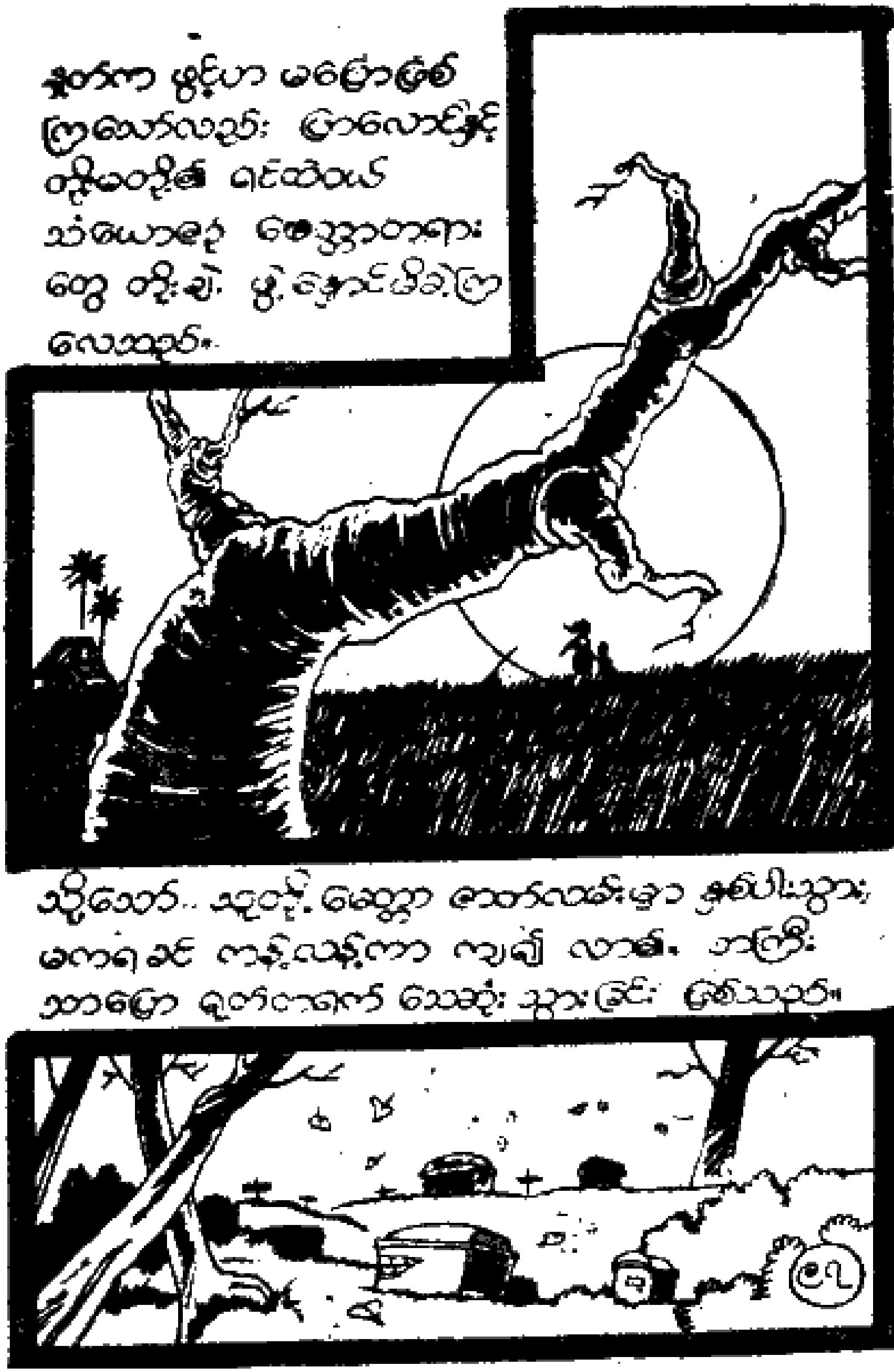
ညက်ကာ ဖွင့်ပြာ မမြော်မြစ်
ကြာသော်လည်း မြောလော်မျှင်
တို့မတို့၏ ရင်ထဲဝယ်
သံယောဇဉ် မေတ္တာတရား
တွေ တိုးချဲ့ ဖွံ့ဖြိုးပါစေကြ
လေသည်။
သို့သော်.. သူတို့ မေတ္တာ တောလမ်းမှာ နှစ်ပါးသွား
မကရဆ ကန့်လန့်ကာ ကျလာ၏။ ဘကြီး
ဘမြော ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

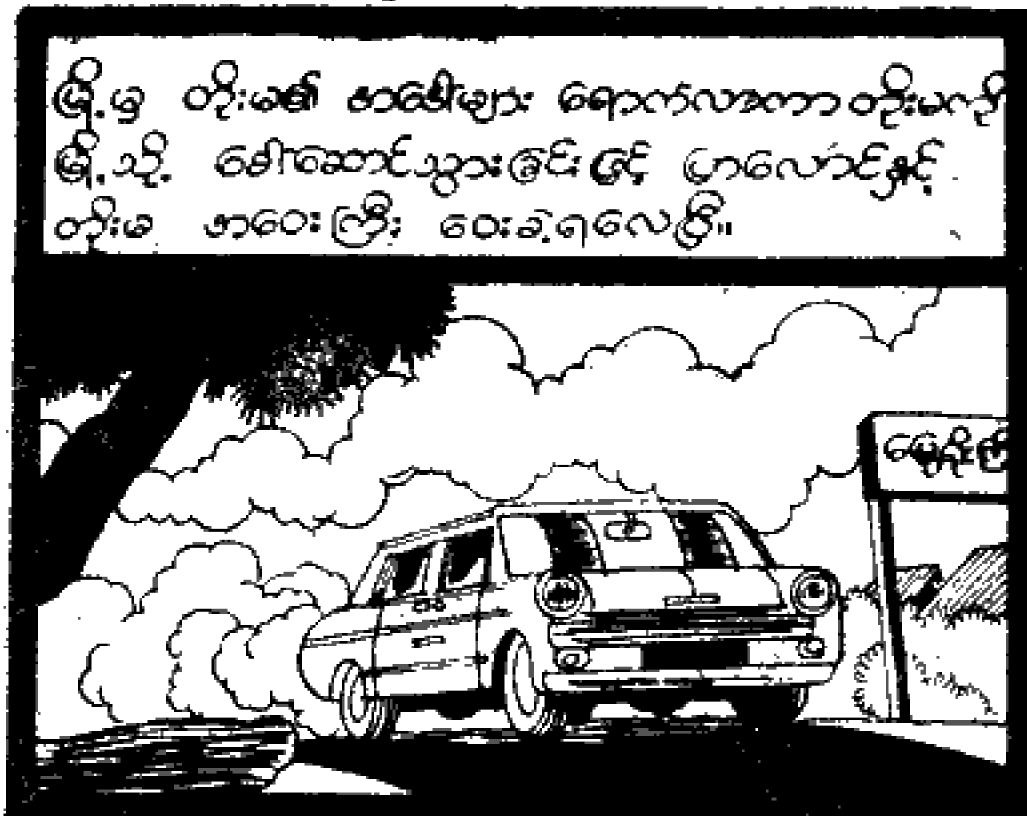

ကိုဖြာလောင့်မှာတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ဆီထွက်
လောက်အောင် အချွေးကြီး ချွေးခဲ့ရရှာသည်။

ရှေ့မိုးမရွာခင် အချိန်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လယ်မှ
ရသမျှ ရိုးကို ဖြတ်ကူတ် စုဆောင်းသည်။
အို
ဟဲ့
သုံးကျပ်
မတ်တင်းနဲ့ဆောက်
ဆယ့် ငါး မူး ပေါင်း
တော့.. အင်း.....
အတော်ရမိ
ပါ

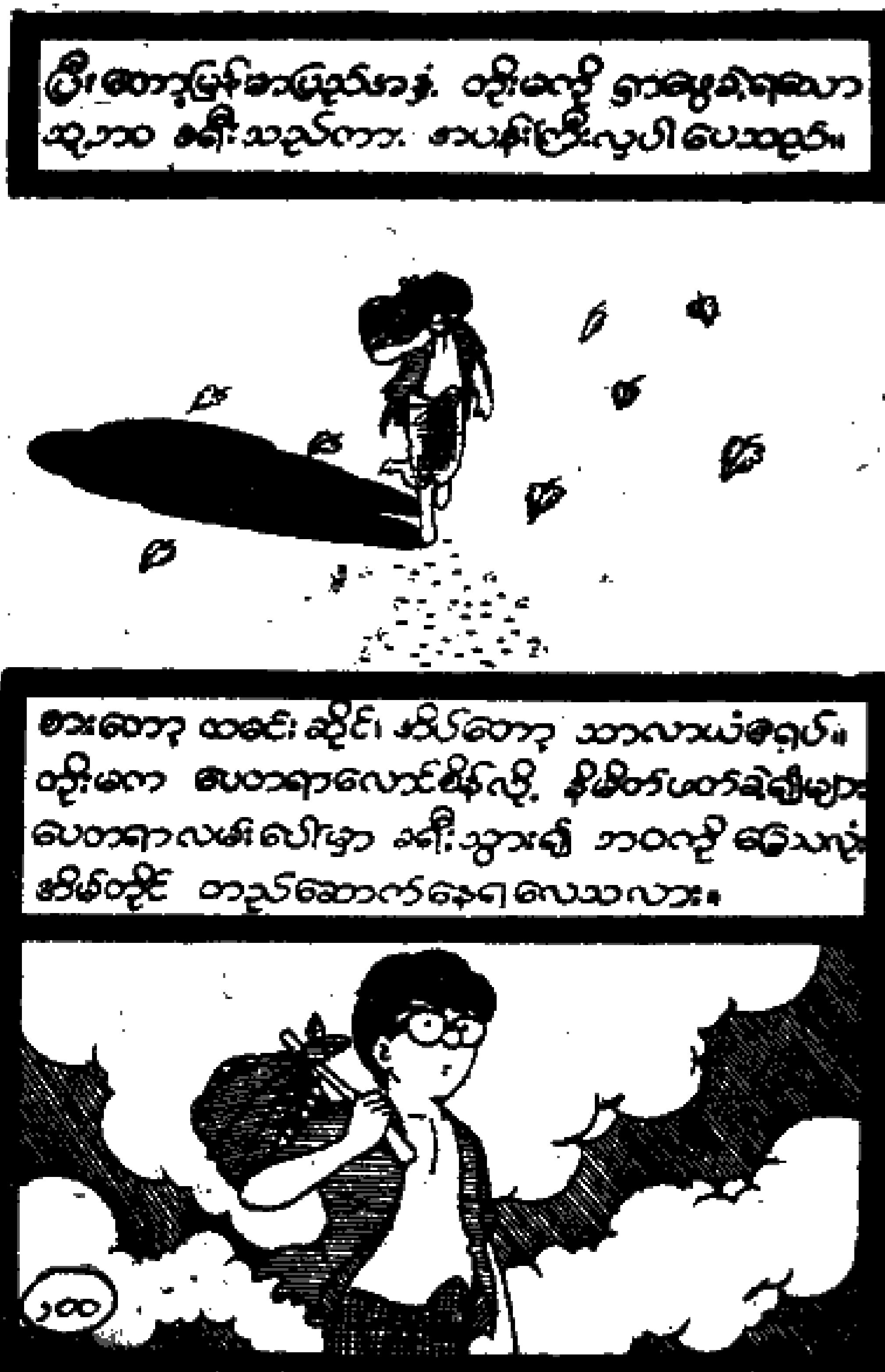
ပြီးတော့မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘိုးတော် ရှာဖွေခဲ့ရသော
ဆုဘာ ဓနီး သည်ကား ဘယ်နှုန်းကြီးလှပါပေသနည်း။
စားတော့ ထမင်းဆိုင်၊ အိပ်တော့ သာလာယံဇရပ်။
ဘိုးမှာ ပေတရာလောင်းမိန်လို့ နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ရများ
ပေတရာလမ်းပေါ်မှာ ဆင်းသွား၍ ဘဝကို မြေသင်း
အိမ်တိုင် တည်ဆောက်နေရပေသလား။

ရန်ကုန်မြို့ထဲ နာမည်ကြီးလှသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ခင်ပပ ဆိုသူနှင့် ဆုံရဖို့ ခင်ပပမှာဝိုမ နှင့် တွေ့ရှုံးလှသော်လည်း၊ သူ့ကို ရှွတ်ဆောက် သမြင်း တိုးမှ ဟုတ်ပုံမရဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်။
သည်လိုဆိုတော့ တိုးမကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ရပေဦးမည်။

ချာတိတ်၏ ခွေးကလေးတစ်ကောင်နှင့် လမ်းဘေးဝယ်
ခွေးဆယ်ကောင် ဖြစ်ကာ သူတို့ ရှိရာ စားခဲ့ကြသည်
သူဘဝအတွက် နားစိုရာလေးတစ်ခု။

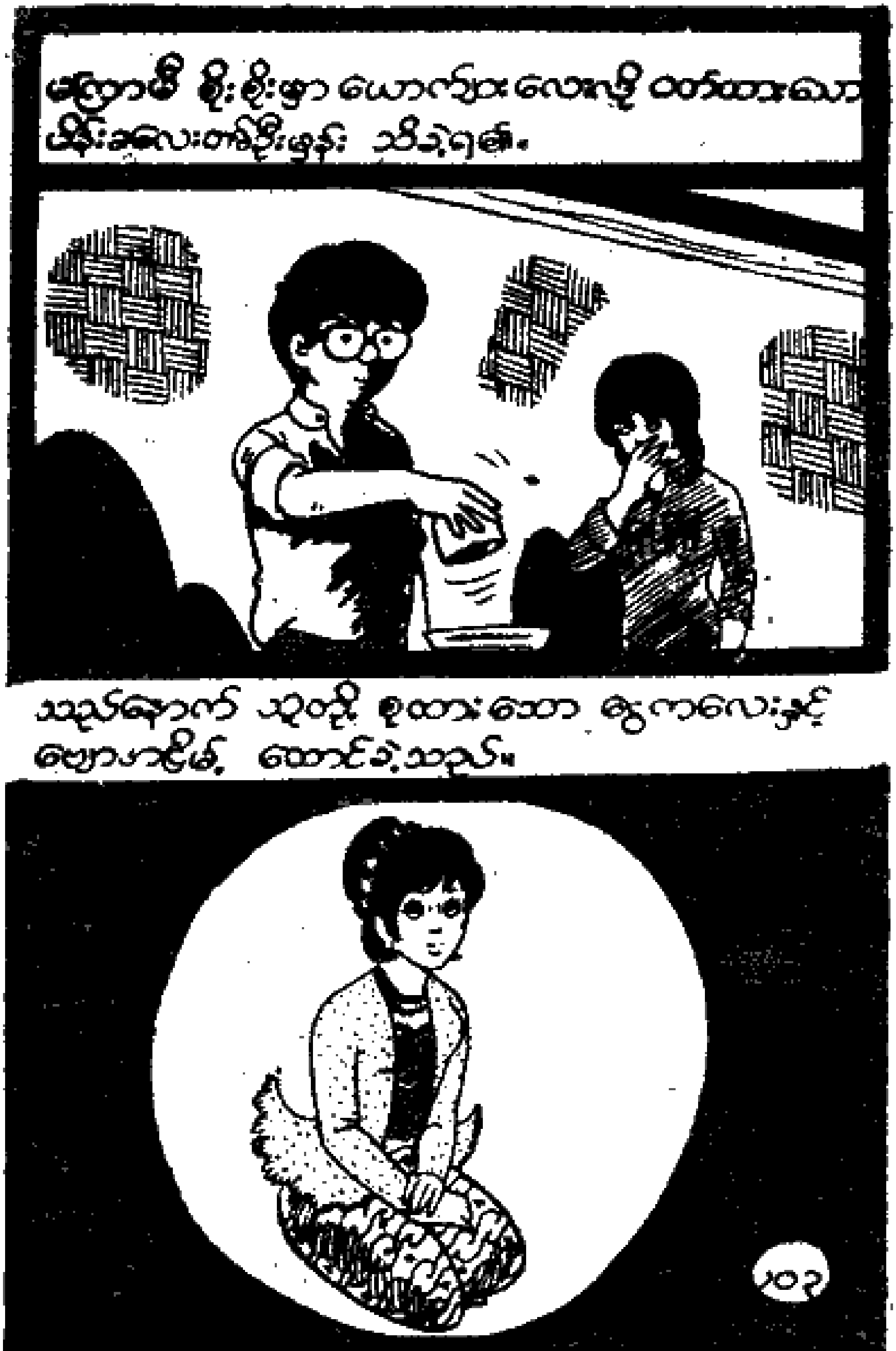
ကြာမီ စိုးစိုးမှာ ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ထားသော
မိန်းခလေးတစ်ဦးမှန်း သိသွားရ၏။
သည်နောက် သူတို့ စုထားသော ငွေကလေးနှင့်
ဈေးဆိုင်ဖွင့် ထောင်ခဲ့သည်။

သူတို့အဖွဲ့ကို မျက်စိကျသော ဈေးရှင်တစ်ယောက်က
ငွေပယ် ငွေရင်း စိုက်ကာ အငြိမ့်ထောင် ပေးခဲ့၏။
စိုးစိုးက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဒုတိယ ခင်ခင်စိုး။

တနေ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုဝေလွင်၏ ဧည့်ခံပွဲဝယ်
သွားရောက် ဖျော်ဖြေရာမှ.. ကိုဝေလွင်၏ တိုက်တွန်း
ချက် အရ.. စိုးစိုး ရုပ်ရှင်လောကထဲ ဝင်ရောက်

ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကိုမြလောင်ကတော့.....

လမ်းပေါ်က ပြာလောင်သော ရှုရင်းတော့ပြီး ဝရုပ်
ကလေးကို လက်မှာဆွဲကာ လမ်းပေါ်သို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ရင်း လျှောက်ခြင်းဆိုးကို
ဆက်ကာ နှင်ရပေဦးတော့မည် တကား။

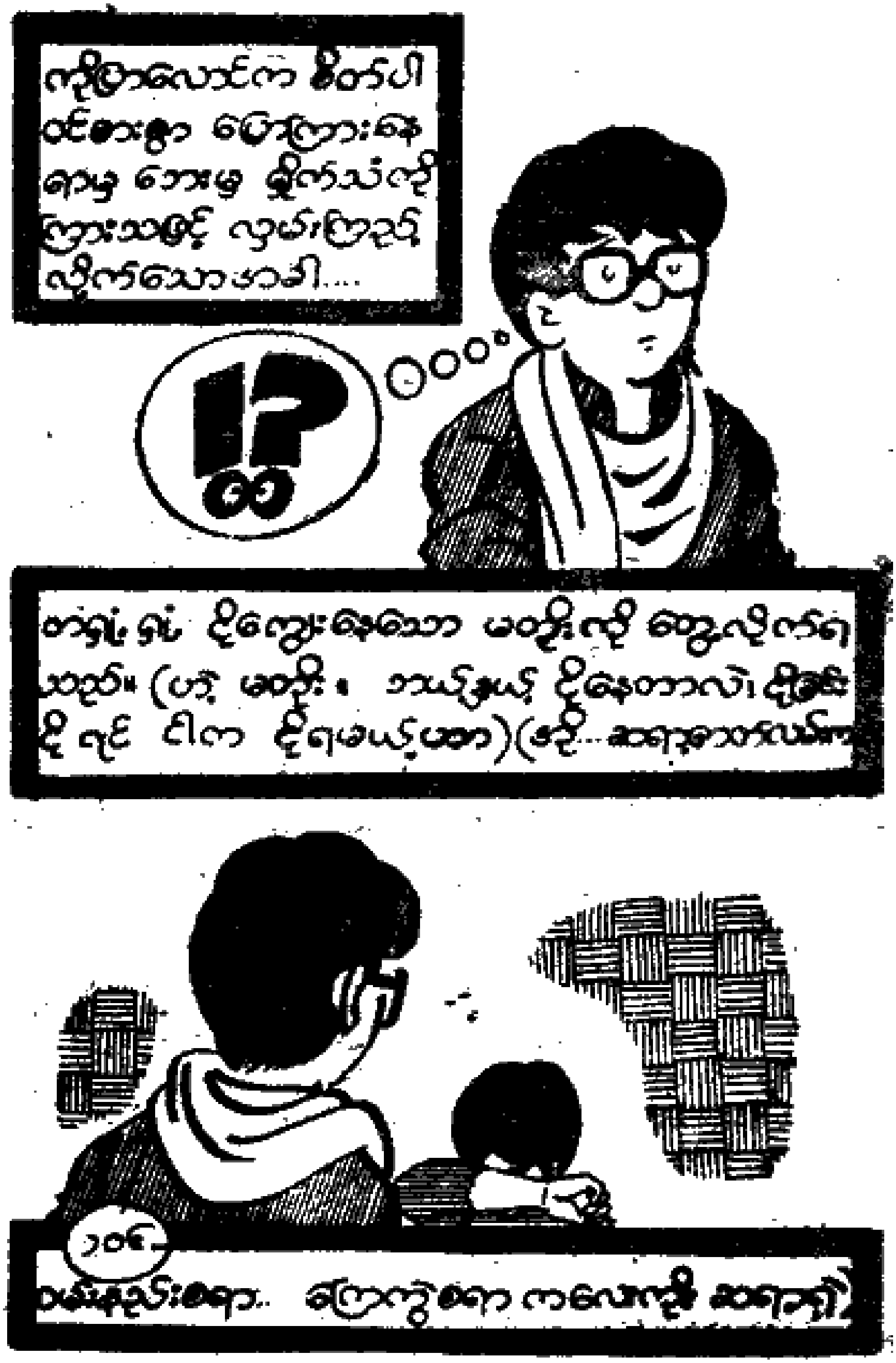
ကိုစာလောင်က စိတ်ပါ
ဝင်စားစွာ ပြောကြားနေ
ရာမှ ဘေးမှ ရှိုက်သံကို
ကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်
လိုက်သောအခါ....
!?
တရှုံ့ရှုံ့ ငိုကြွေးနေသော မတိုးကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ (ဟင့် မတိုး၊ ဘယ်နှယ့် ငိုနေတာလဲ၊ ရှိုး
ငိုရင် ငါက ငိုရမယ့်ဟာ)(ဗိုး... ဆရာ့ရောဂါလေးမ
ဝမ်းနည်းစရာ.. ကြောင်တဲ့ဟာ ကလေးကို ဆရာကြီး

(ဒီတော့ မတိုးလဲ နားထောင်ရင်း မျက်ရည်ကျ လာတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဆရာ အဲဒီ ဆရာ့ ရည်းစား ပေါင်း တို့မကြီးရော ပြန်လာသေးလားဟင်။)
(ဘယ်လို ပြောရမလဲ မတိုးရေ၊ အဲ လူတွေ လူဆွ လောကမှာ ... တရားတွေ ... ပါ၊ အဖြစ်ကို ... ပါလဲ -
ဒီခုခါတ် ကြာတယ်

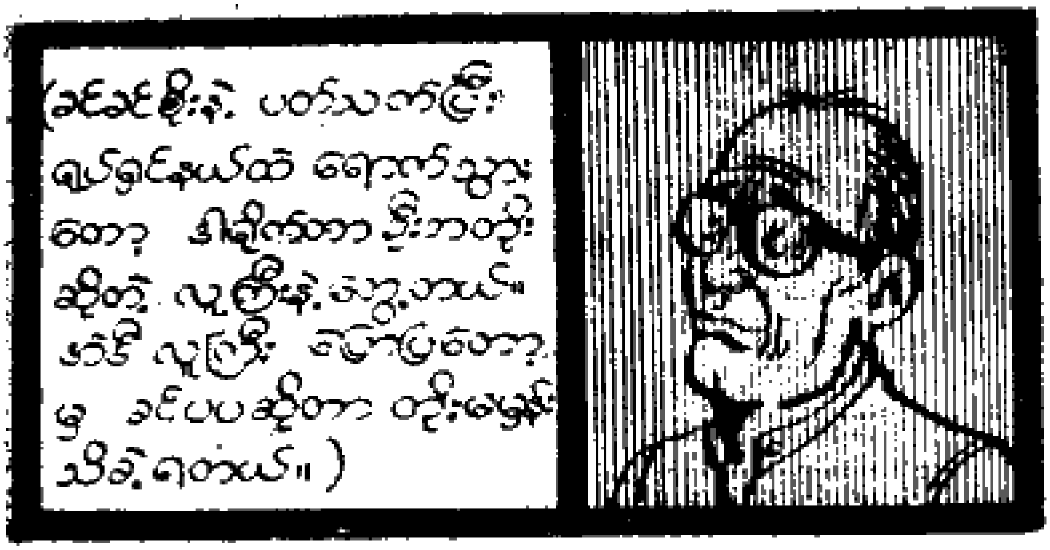
(ခင်ခင်မိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ရုပ်ရှင်နယ်ထဲ ရောက်သွား
တော့ ဒါရိုက်တာ ဦးဘတိုး
ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့ တွေ့တယ်။
အဲဒီ လူကြီး ပြောပြတော့
မှ ခင်ပပဆိုတာ ဝိုးမှုန်း
သိခဲ့ရတယ်။)

(အဲဒီ လူကြီးဟာ ဘိုးမေရဲ့ ဆရာရင်းပေါ့၊ တော
က ရောက်လာတဲ့ ဘိုးမေကို မင်းသမီး ခင်ပပ
၁၈ ဖြစ်အောင် သူပဲ မြှောက် မြှောက်ပေးခဲ့တာ)

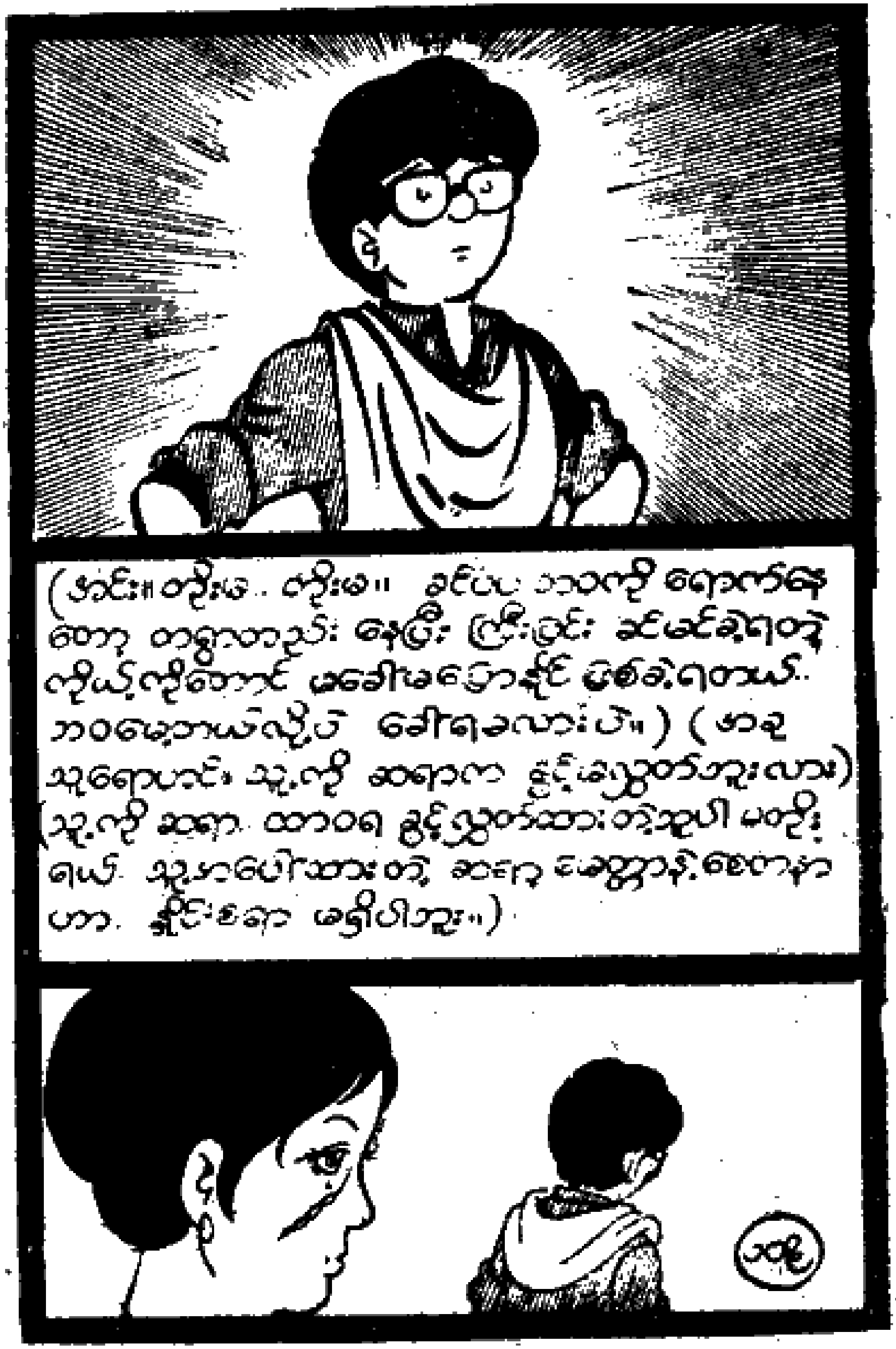
(အင်း။ တိုးမေ.. တိုးမေ။ ဒီပုံ ဘဝကို ရောက်ရှိ
တော့ တစ်ယောက်တည်း နေပြီး ကြီးပြင်း ဆင်းခဲ့ရတဲ့
ကိုယ့်ကိုကောင် မခေါ်မပြောနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်..
ဘဝမှောင်ကျယ်လို့ပဲ ခေါ်ရမလားပဲ။) (ဒါဆို
သူရောပြင်း၊ သူ့ကို ဆရာက နှင်ထုတ်ခဲ့ဘူးလား)
(သူ့ကို ဆရာ ထာဝရ နှင်ထုတ်ထားတဲ့သူပါ မတိုး
ရေ. သူ ပြောသွားတဲ့ ဆရာ့ မေတ္တာနဲ့ စေတနာ
ဟာ နှိုင်းစရာ မရှိပါဘူး။)
၁၁၆

(အင်း ဦးဘဝင်းဆီက နောက်ဆုံးသိခဲ့ရတာကတော့ မ
ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးရဲ့ သားကောင် ဖြစ်ပြီး ...
ဘိန်းဖြူမှုနဲ့ ထောင်ကျသွားခဲ့တယ် ဆိုတာပါ
(အင်း ခေတ်လူငယ် အနုပညာ သမားတွေ
၁၁၀ ဆင်ခြင်စရာပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါး ဆိုတာ
အသက် ကြီးငယ် မရွေး။ ဘယ်လို လူမျိုးနဲ့ မဆို

(မြတ်သည့်တော့ မသေးထိုက်တော့ လို့ရှုပ်။ မီးကိုရုက်ကို ခုလဲ
တစ်နိုင်ငံလုံး အဝိုင်းအတားနဲ့ ဆန့်ကျင်တာ ကောင်းဖြင့်
နေပါပြီလေ..)

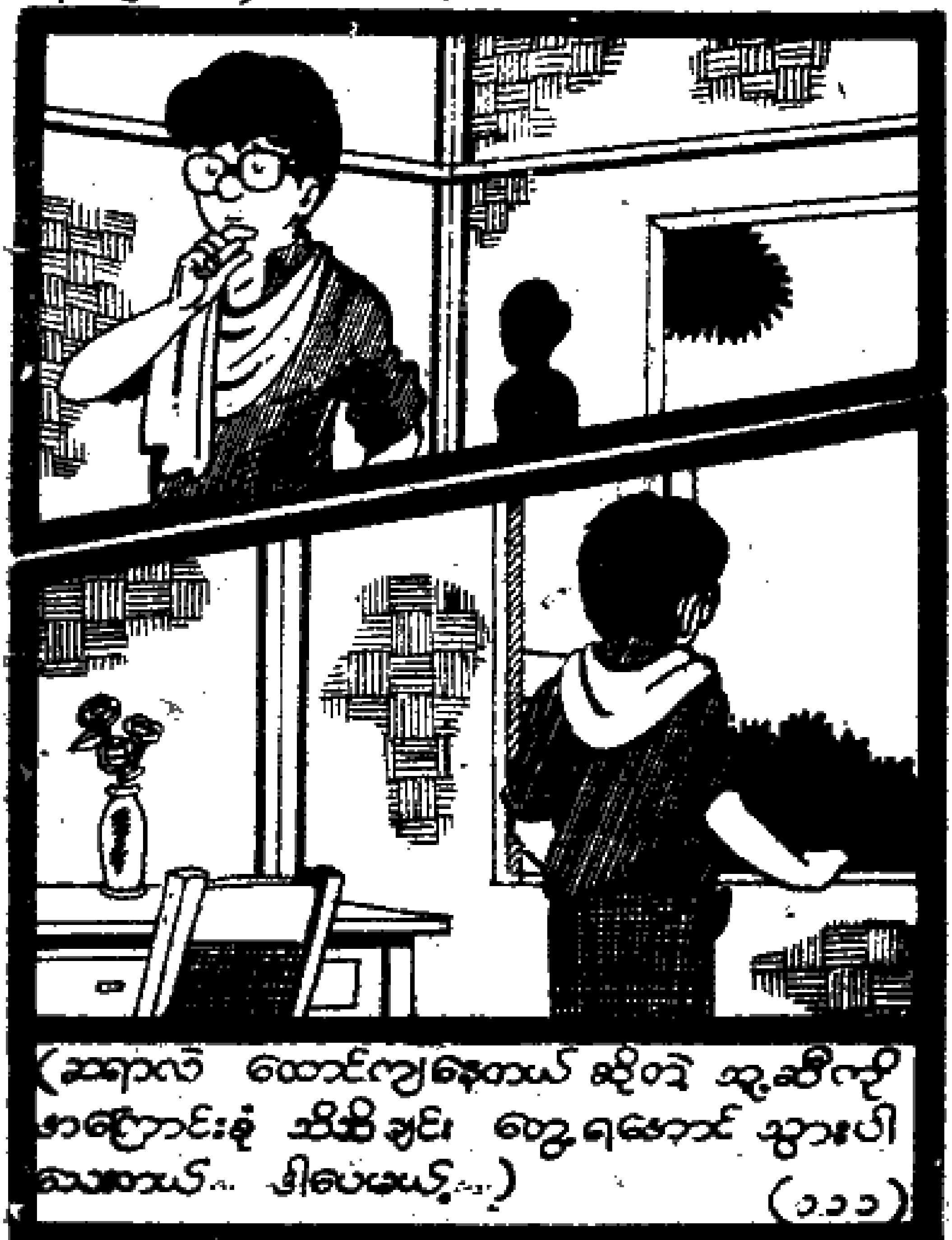

ကိုဘာဝေ့ အသံက အားလျော့ ဝမ်းနည်းရှိုင်း လှ ပါလေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ ပန်းဆိုးတန်း ရွှေမင်းသား လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ ကိုပြဲလေးတည့်နှိပ် သူ့ခါပေါ် စာရေးဆရာများ
ကျက်စားရာ နေရာ ဖြစ်သည်။ (ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်)

(သူနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ဘယ်လိုမှ ဟပ်စပ်လို့ မရတဲ့ဘဝပါ။ ချော်ဝိ မချော့မွှန်းတောင်းပါဘူး။)

(ဦးသော့ ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ဒီဘဝရောက် အောင် ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဗျ။)
(ဆင်းရဲကာလ ကိုယ့်ကိုယ် ကို မမေ့ခဲ့ပါနဲ့ဗျာ)
(ချစ်ခြင်း မေတ္တာမှာ အသင့်အတန်း ဆိုတာ မရှိပါဘူး။)

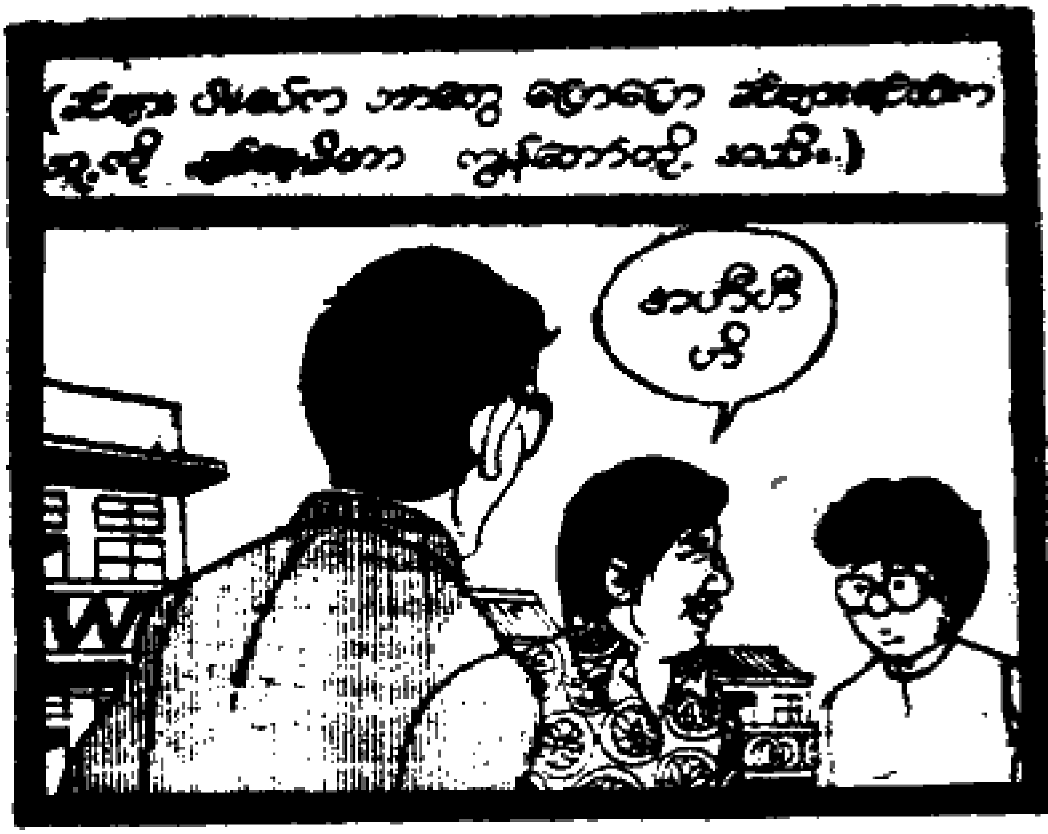

သူတို့ တော့ဘာ ပြတ်ရာလေသလား။ သူ · သူ...
တကယ်ပဲ မျှော်ကို ဥပေက္ခာပြီလား။ ကိုမြတ်ဆောင်
မျက်နှာ တွေဝေ ငြိမ်သက်၍ သွားလေသည်။

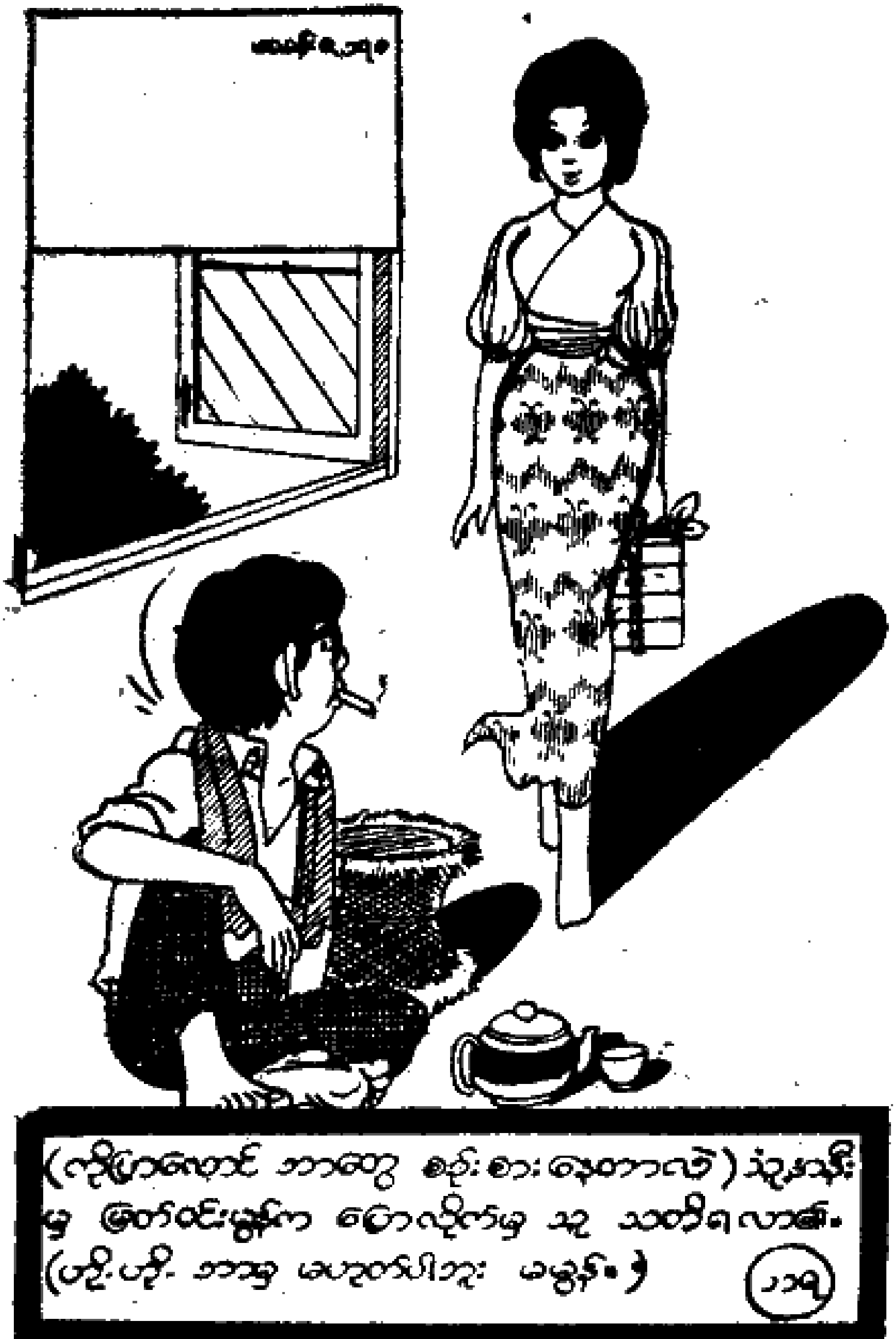
(ကိုပြာဇော် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ) သို့နှင်း
မှ မြတ်ဝင်းမွှန်က ပြောလိုက်မှ သူ သတိရလာ၏။
(ဟိုး-ဟိုး- ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မမွှန်။)
၁၁၃

(ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင် လာပို့ရတာ သိလား။
မောင်ဦးခါ့ နောက်နေ့က ပန်းကန်တွေ ယူခဲ့ပါ)

မတိုးက ဟင်းသောက် ပန်းကန်များ ယူလာကာ
သူတို့နား ရောက်လာ၏။ (မတိုး မစားပါဘူးမလေး
မမလေးနဲ့ ဆရာပဲ စားကြပါ။)

(နို့ ငါက ဒီမှာ စားလာပြီးသားပဲဟာ၊ ကိုပြာဆောင်
အတွက် ထည့်ပေး နင့်မှပါ တယ်၊ ပိုထည့်ယူလာတာ
သေရမှာပဲ) အသားဟင်းတစ်ပန်းကန် ထည့်ပေး၏။
(ကိုပြာဆောင် မတိုးကို
ကျေးဇူးတင်ရမယ်နော်၊ မတိုး
ရှိလို့ ရှင့်အိမ် အခုလို ကောင်း
ကောင်း စားသောက် ရှိရတာ)
၂၀
(သူပြာသူ တွန်းကာ နေ
လိုက်တာ ပစ္စလက်ခတ်
ပါ၊ လင်းတ ဝင်စုမှာ
တောင် စီးရတယ်၊)
မြတ်ဝင်းမှူကြ သူ့ကို
ပြောလိုက်ပါ၏။

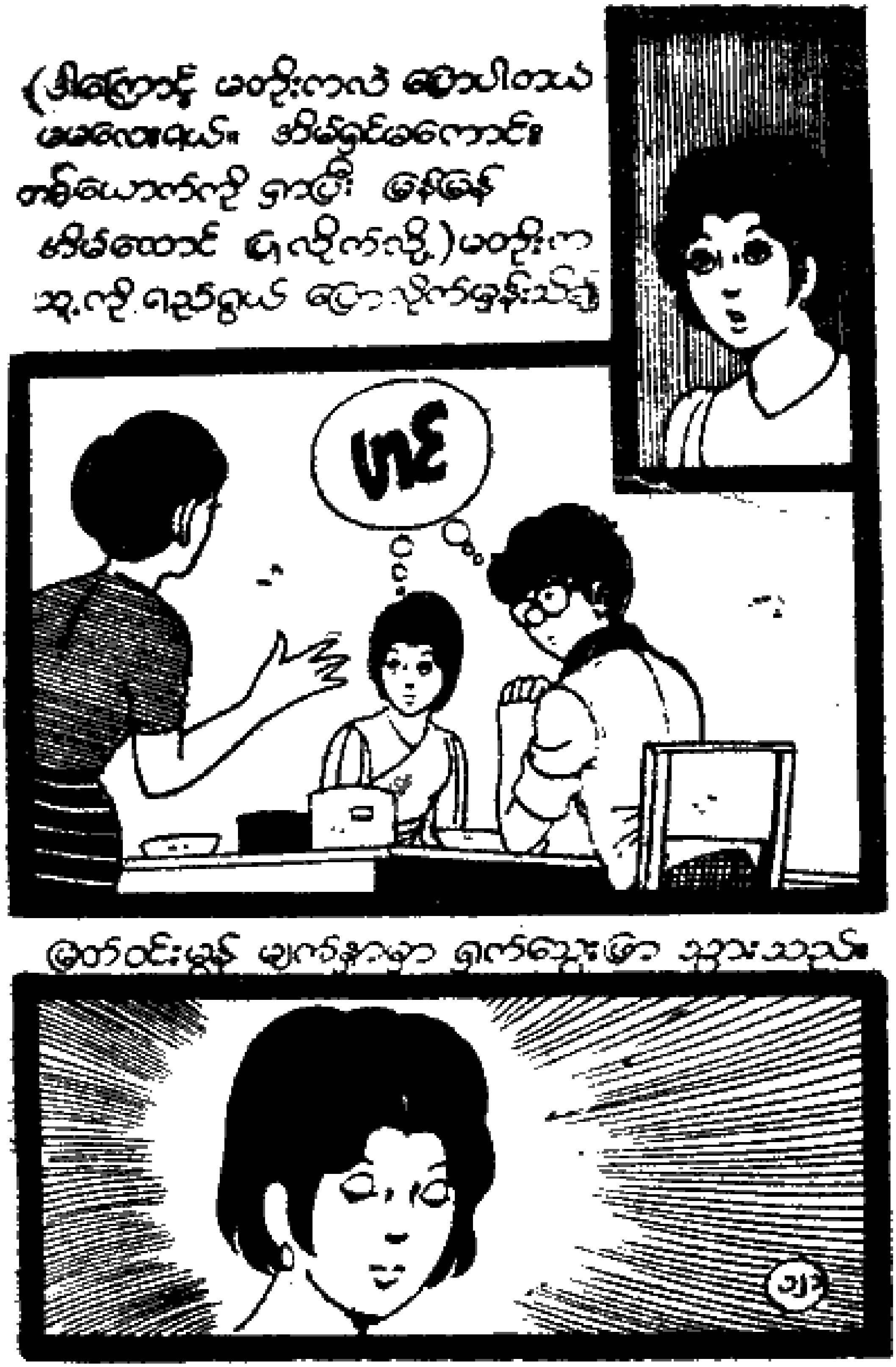
(ဒါကြောင့် မတိုးကလဲ ပြောပါတယ်
မမလေးရယ်။ အိမ်ရှင်မကောင်း
တစ်ယောက်ကို ရှာပြီး မြန်မြန်
အိမ်ထောင် ပြုလိုက်လို့) မတိုးက
သူ့ကို ရည်ရွယ် ပြောလိုက်မှန်းသိ၍
ဟင်
မြတ်ဝင်းမှုန် မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြာ သွားသည်။

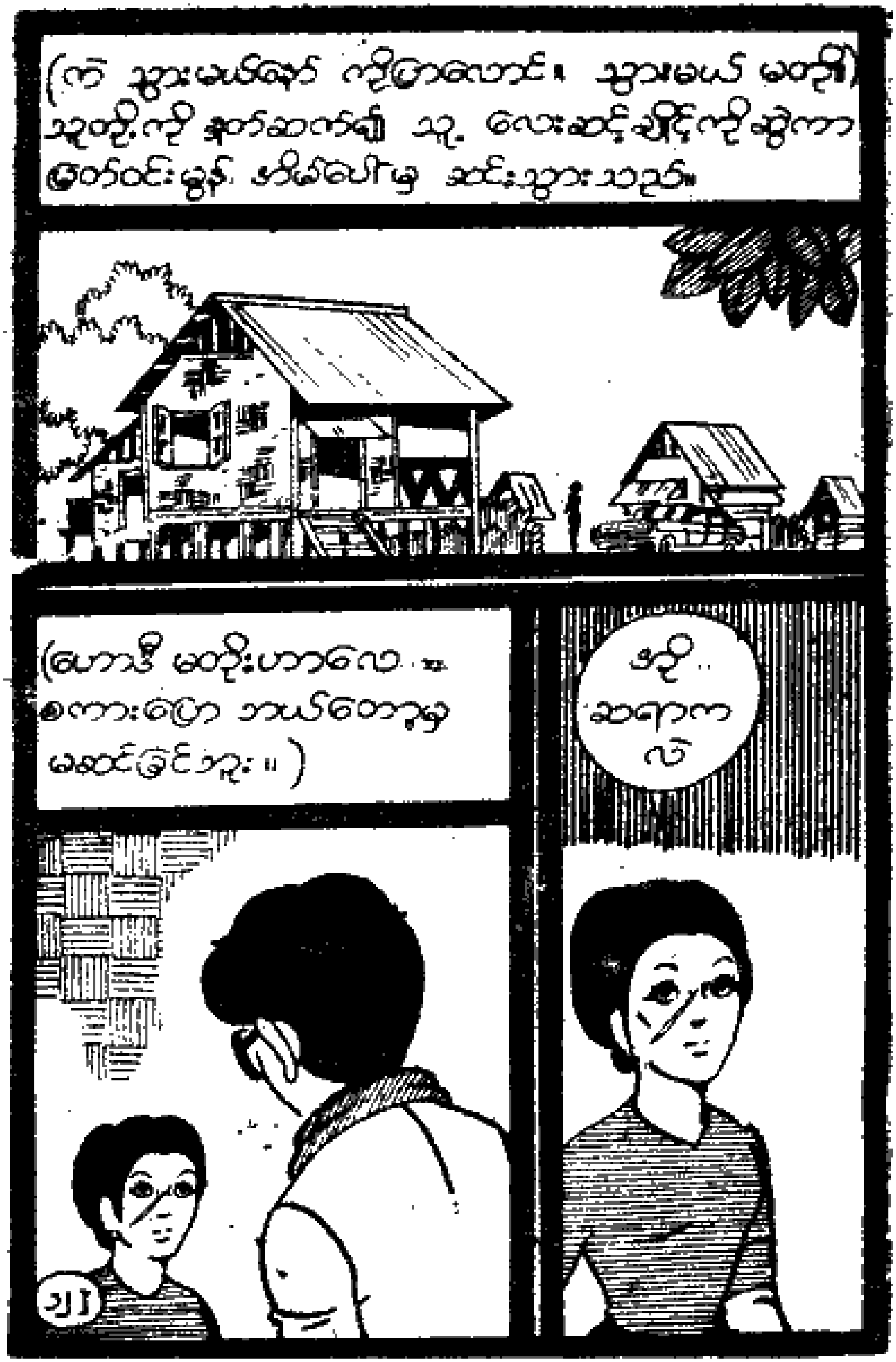
(ကဲ သွားမယ်နော် ကိုဗြာလောင်း၊ သွားမယ် မတိုး)
သူတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ သူ့ လေးဆင့်ချိုင့်ကို ဆွဲကာ
မြတ်ဝင်းမွန် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။
(ဟောဒီ မတိုးဟာလေ..။
စကားပြော ဘယ်တော့မှ
မဆင်ခြင်ဘူး။)
အို..
ဆရာက
လဲ

(မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မဝိုးရာ.. ငါက တောသား။ ပစ္စည်းမဲ့
သူတို့က ပညာတတ် အထက်လွှာတွေ။ စိတ်ကူး
လို့တောင် မရပါဘူးဟာ။)

(ဆရာက အားပျော့နေတော။ .. လူလူချင်း ပဲဟာ။ မမလေး ကြည့်ရတာပါ။ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားချင်တဲ့စိတ် ရှိပုံ မရပါဘူး။ ပြီးတော့ ဆရာ့အပေါ်မှာလဲ တော်တော် သံယောဇဉ် ရှိပုံ ရပါတယ်။)
(ဒါ တော်စမ်း မဟုတ်။ ဒါတွေ နင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါ.. အခုမှာ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ပါမယ်၊
(နင့်အိမ်ငွေနဲ့ဆော့ပါလို့ စာရေးရာတွေ ရှိတယ်)

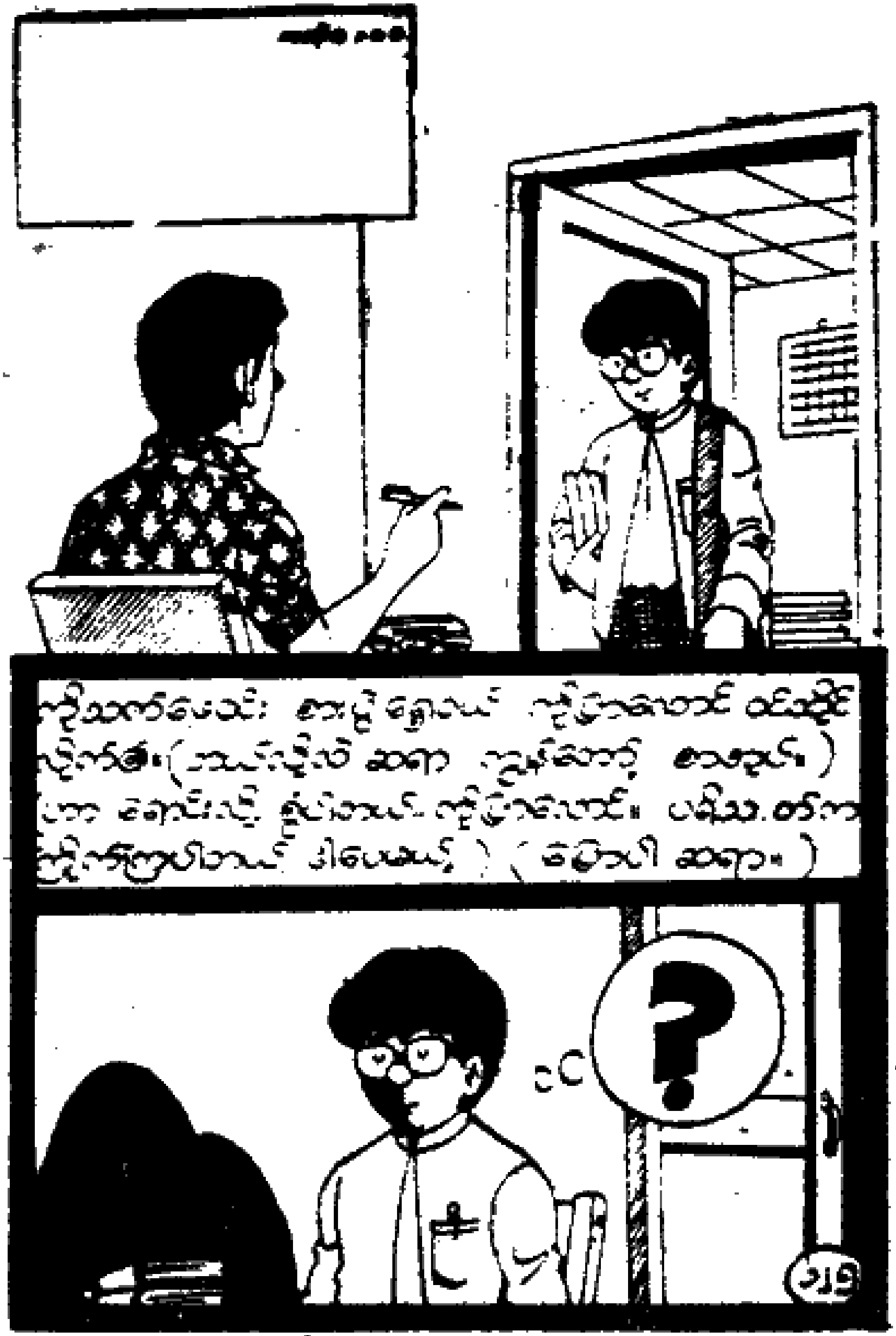

(ပရိသတ်ကတော့ ဒါလာလဲ ဒီလို အချစ်အရွှမ်း တွေ
လာလဲ အချစ်အရွှမ်းနဲ့ ဖတ်ကြရတာကို မကြေနပ်ဘူး
ဖြစ်နိုင်ယင် အကျိုးရှိလေးပါ ထည့်ပြီး.)
(ကျွန်တော် နားလည်ပါ
တယ် ဆရာ. ကျွန်တော်လဲ
ဒီလို ဟာမျိုးတွေ ချည်း.
ရေးနေရတာငြီးငွေ့နေပါပြီ)
အမှန်တော့ အပြင်
လောကမှာ ဘယ်သူမှ
ဒီလောက် ရွှမ်းမနေ
နိုင်ပါဘူး။)

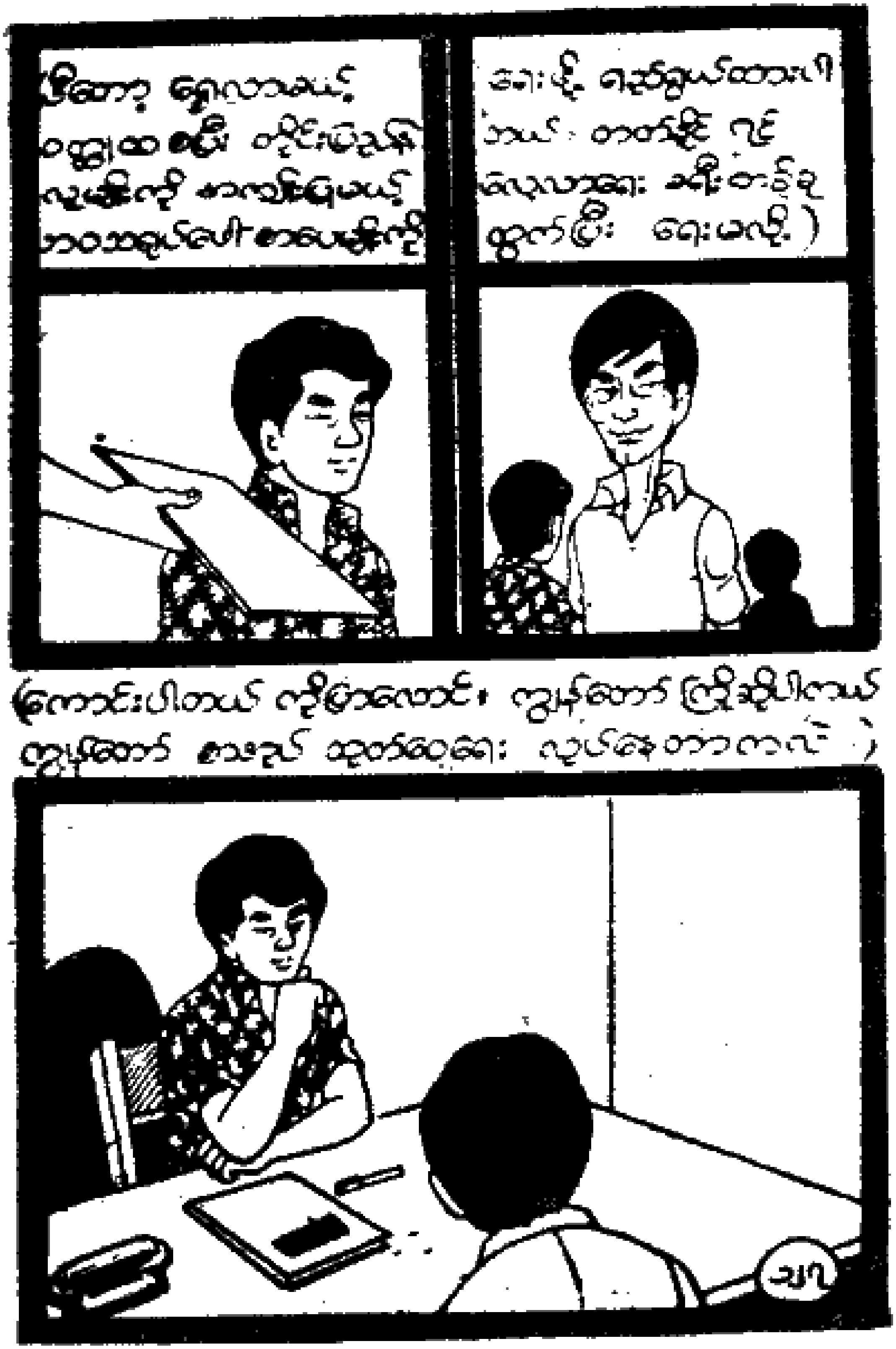
ပြီးတော့ ရှေ့လာမယ့်
လူငယ်တွေကို အကျိုးပြုမယ့်
အားနဲ့ ရေးသွားမှာပါ
ဘယ် တက်နိုင် သ၍
ပေးသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီး ရေးမယ်လို့)
(ကောင်းပါတယ် ကိုမြတ်လေး၊ ကျွန်တော် ကြိုဆိုပါတယ်
ကျွန်တော် စာအုပ် ထုတ်ဝေရေး လုပ်နေတာကလား)

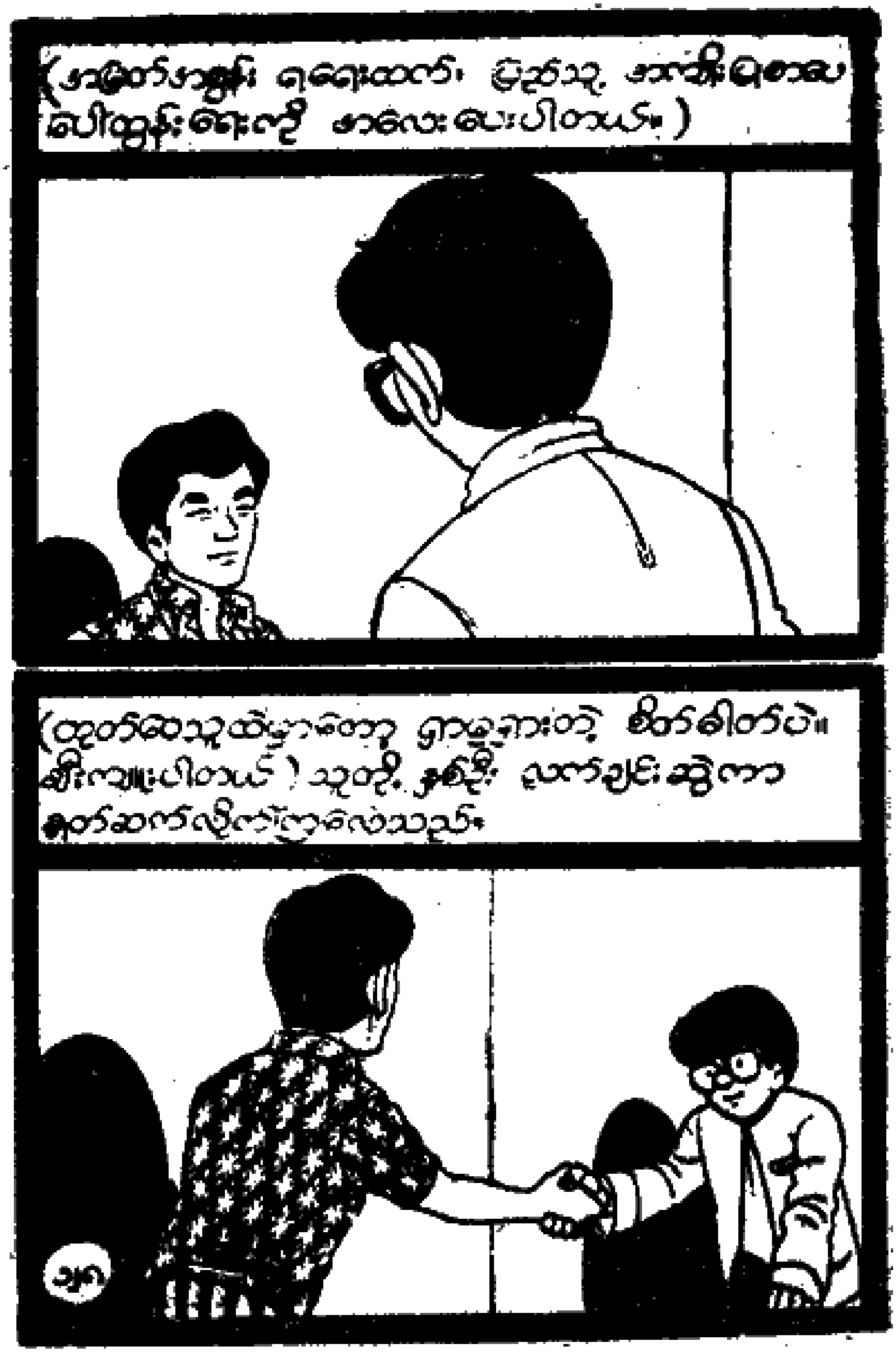
(အမြော်အမြင် ရှေ့ဆောင်၊ မြင်သူ့ အောင်မြေတော
ပေါ်ထွန်းစေဖို့ အလေးပေးပါတယ်။)
(ထုတ်ဆောင်သူထံမှာတော့ ရာမှုအားတဲ့ စိတ်ဓါတ်ပဲ။
ချီးကျူးပါတယ်) သူတို့ နှစ်ဦး လက်ချင်းဆွဲကာ
နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။
၃၈

(အင်း လှလိုက်တာ။ ဘယ်သူ့ အတွက်ပါ ဟင် ဆရာ။)
ကိုကြာလေးဝယ်လာသော ရှပ်သားစကားပ ကို ကိုင်မြှောက်ပြရင်း မသိုးက ပြောလိုက်၏။ (ဘယ်သူ့အတွက်ရမှာလဲ မသိုးကို ပေးတာ၊ မသိုးတော့မြို့လဲ၊ မနေ့က ရှာခဲ့တာ နှိပ်မှာ မတွေ့ဘူး၊ တယ် လောနေဘဲ ပေးလိုက်တာ။)(ဟာ ကျေးဇူးပါဆရာ)
၁၃၉

ရှိသော ပန်းကို ကြည့်ရင်း ကိုစာပေါင် သတင်း
စာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။
သတင်းစာထဲဝယ် တွေ့လိုက် ရသော မင်္ဂလာသတင်းတစ်ပုဒ် က သူ့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားစေသည်။
(ရုပ်ရှင် မင်းသား ကိုဝေလွင်နှင့်
၁၃၀

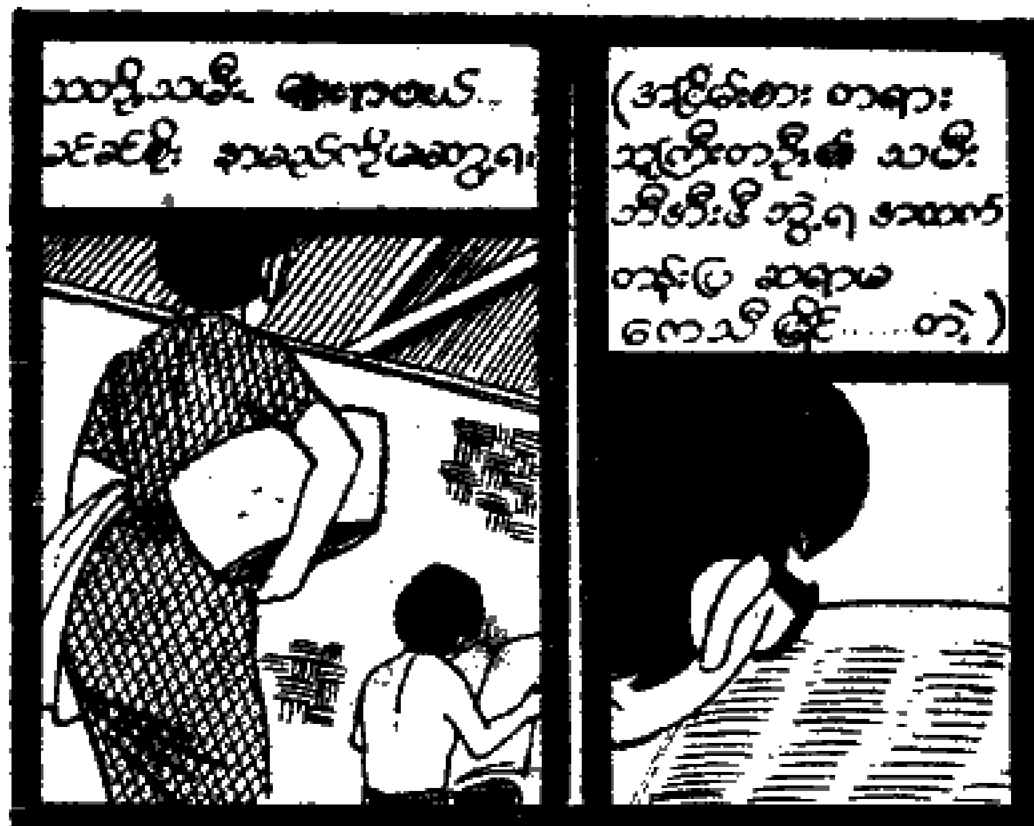

ဪ.. ဆင်ဆိုးတစ်ယောက် ဘယ်လို ခံစားနေရ မှာ လဲလေ၊ ဆင်ဆိုးအတွက် ရင်လေးစွာ သူ ပင်သက် ချလိုက်မိရသည်။

မဖိတ်ခေါ်ပါ ရောက်
လာသော ဧည့်သည်ကို
ဆူ ဖုံကား သင့်စွာ ကြည့်
လိုက်သည်။
ကိုဖြာလောင်၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသူက ခင်သီ

နေကောင်း တယ် နော်
နေကောင်း ပါတယ် မိုးမိုး
၁၃၃

(ခနဲ့ရော မရှိတာကို မခနဲ့ မေးပါနဲ့ ကိုဖြာဟောင်
ရယ်။ ခင်ခင်ဦး ကိုဖြာဟောင့်ဆီကို လာချင်
မိတယ်။ ကိုဖြာဟောင် အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာ
တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် ကြားရလို့။ ဝမ်းသာ
(၁၃၅) ဂုဏ်ယူလို့ ဖြစ်မိပါတယ်. လူချင်း မတွေ့
ရပေမယ့် ဒေါက်တာ မြတ်ဝင်းမွန်က တဆင့်

ကိုပြာလောင့် သတင်း
တွေကို စိုးစိုး အမြဲ
နားစွင့် နေတဲ့ အခါ။
(ကိုပြာလောင့်ဆီကို စိတ်သာ ရောက်ပြီး လူ
မရောက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အားမြောင်လှတဲ့ ကိုရွှေထိမ်
တော်ပါတော့ စိုးစိုး။ မင်း ပြောစရာ မလိုပါဘူး။
ငါကျွန် သိပါတယ်။)

(နာမည်ကြီး မင်းသမီး ဆိုတော့ လက်မလည်အောင်၊ ဇာတ်ကားတွေ ရိုက်နေရမယ်၊ မိတ်ဆက်ပွဲတွေ၊ သူတွေနဲ့ တွေ့ရမယ်.. ဖိတ်လာတဲ့ ဧည့်ခံပွဲတွေ တက်ရမယ်.. ကိုဝေလွင်နဲ့ ...လဲ....)
(တော်ပါတော့ ကိုပြာလောင် ရှင်လဲ၊ နိဒါန်းကြောင်းတွေ - သိပြီးသားပါ၊ စိုးစိုးကို ရှင် ပြောချင်သလို ပြောနိုင်ပါတယ်
၁၄၆ (မောင်နှမ ယင်လဲ ကြိုက်သလို ရိုက်နိုင်ပါတယ်)

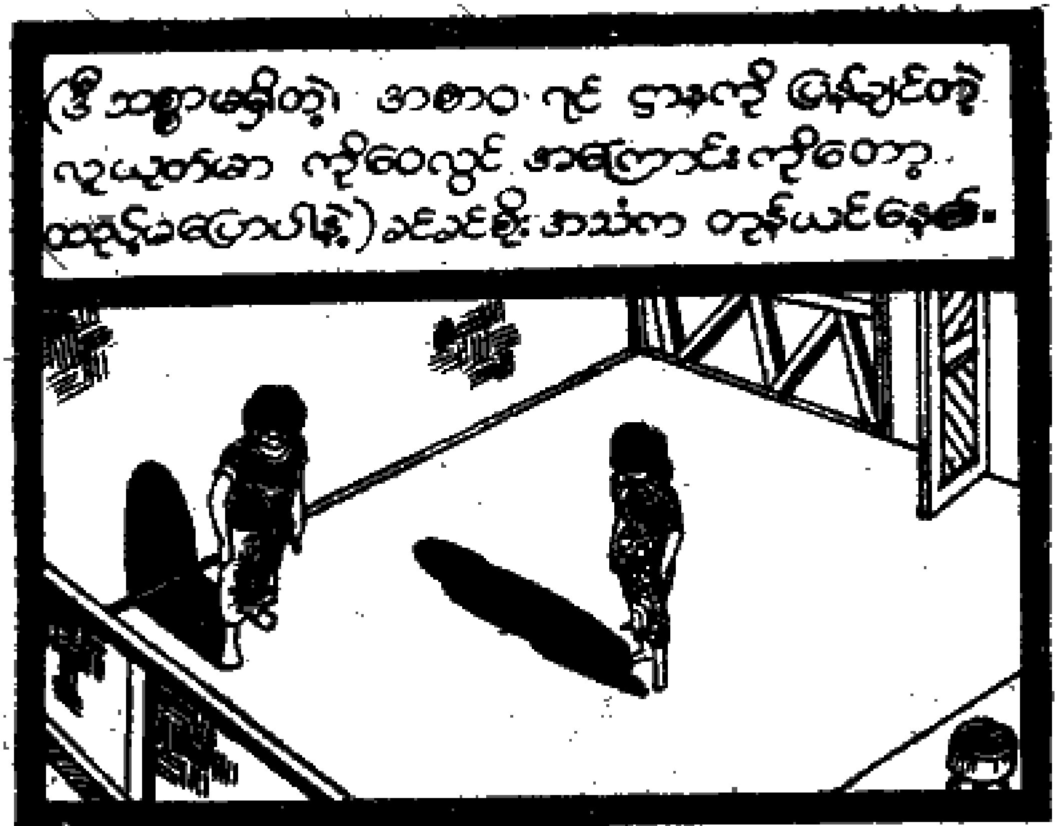

ကိုပြာဟောင် ချက်ချင်းပင် သူမှားမှန်း သိလိုက်၏။ သူ့ ရင်ဝကို တခါက ဓါးစိုက်ကာ ထွက်ပြေး သွားခဲ့သူ ခင်ခင်စိုးကို ပြန်တွေ့ရသော အခါ.....

ပြီးပြတ်သွားသော သူ့ ဝါသနာ ရက်တရက်
ပေါက်ကွဲ ထွက်လာရှာ၏။ အခုန်တော့ မောင်ရင်မှာ
ရှိသူငယ်ချင်းလက်နက်ချပါက ကျွေးမွေးရပေသည်
ငါ မှားသွားတယ် ခင်ခင်ရီ
ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။
ကျေနပ်ပါ။)(စိုးစိုးက
တောင်းပန်ရမှာပါ ရှင်။)

သူတို့ အခုမှ ပေါ့ပါးသော အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိကြ၏။ (ကဲ ထိုင်ဦး မီးမီး။ မင်းစားဖို့ ကော်ဖီလောက် လုပ်လိုက်ဦးမယ်။)
(ဟော အဖေလာပါ၊ မတိုးရောက်လာတာနဲ့၊ သတိုးရေ မီးဖိုထဲမှာ ဘာရှိသလဲ၊ ရေနွေးသည်ပို့ လုပ်စမ်းပါဦး) အိမ်ပေါ် တက်လာသော မတိုးကို သီးပြောလိုက်၏။

(ဘုရားကပ်ပြီး ဖော်လိုက်
မယ်ဖေလေဆရာပြီးတော့
မနေ့ကဝယ်လာတဲ့ ပန်း
ကိတ်လဲ ရှိတယ်။)
(ဖြည်း ဖြည်း။ ကြည့်လုပ် ပေးစမ်းပါဦး ဟာ။)
(သူက ဘယ်သူလဲ ကိုပြာကလေးဟင်၊) ဟုဆို
၁၄၀ အသံထဲ ဝင်သွားတော့ ဆင်ဆင်မိုးက မေးလိုက်

(ကိုယ့် အိမ်လဲ သူရှိလို့ ဟို ကြည့်ပျော်
ရှုပျော် ဖြစ်နေတာ စိုးစိုး။)

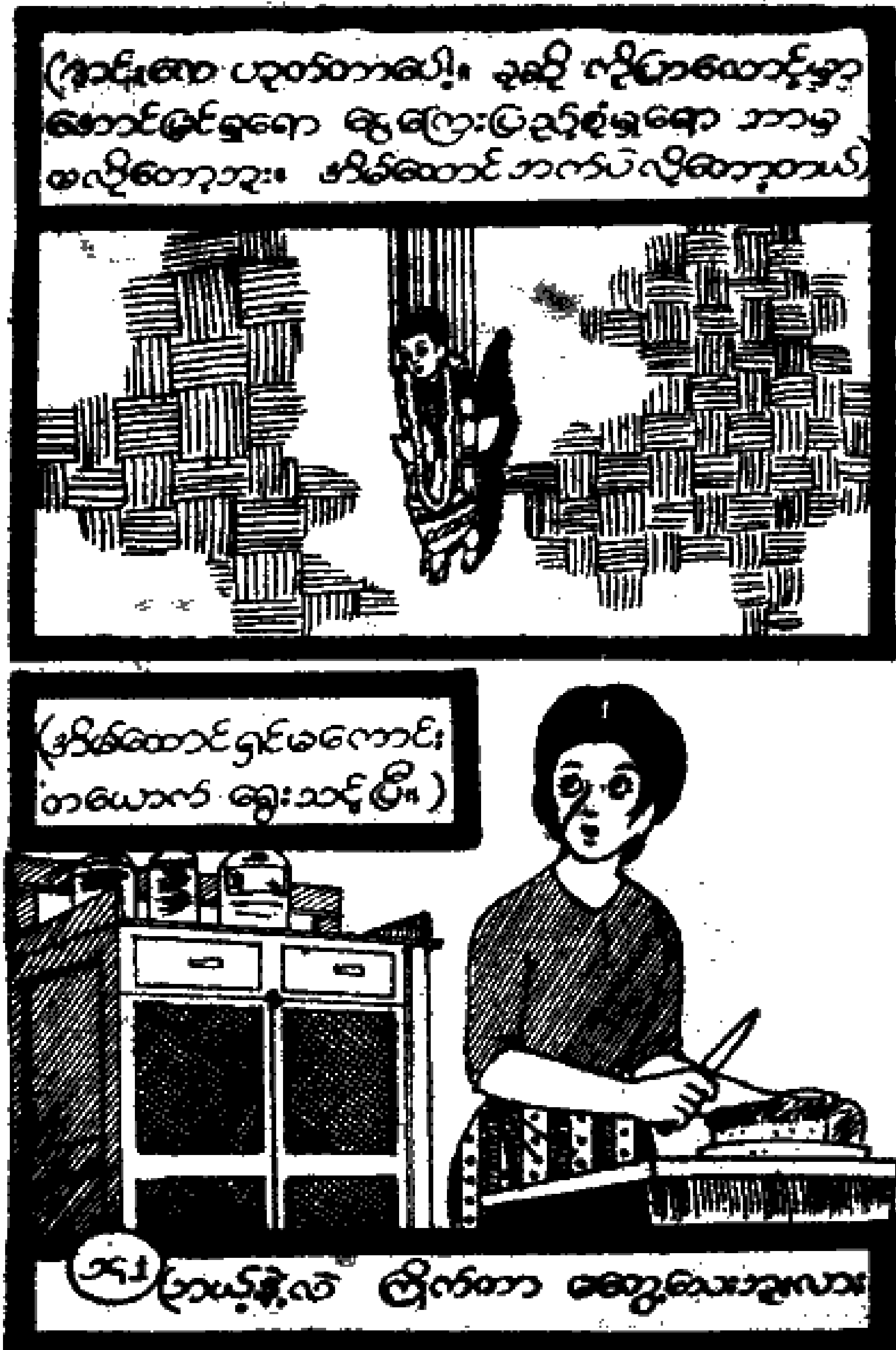
(အင်း၊ ဒါ ဟုတ်တာပေါ့။ ခုဆို ကိုပြာဆောင်မှာ
ဆောင်မြင့်ရတော့ ရေကြေးပြည့်စုံရတော့ ဘာမှ
မလိုတော့ဘူး။ အိမ်ထောင် ဘက်ပဲ လိုတော့တယ်)
(အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း
တယောက် ရွေးသင့်ပြီ။)
၃၁ ဘယ်နှယ့်လဲ ကြိုက်တာ ဆွေးမေးချသလား

(နောက်တော့ မပေါ့တော့ဘူး၊ တကယ်။ ကိုပြာလေး
ဘဝ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွား
ကျပြီး နောက်ကို စိုးစိုး မြင်ချင်တယ်။)

(လောကဆိုတာ ကြံတိုင်း မဖြစ်ပါဘူးလေ။)

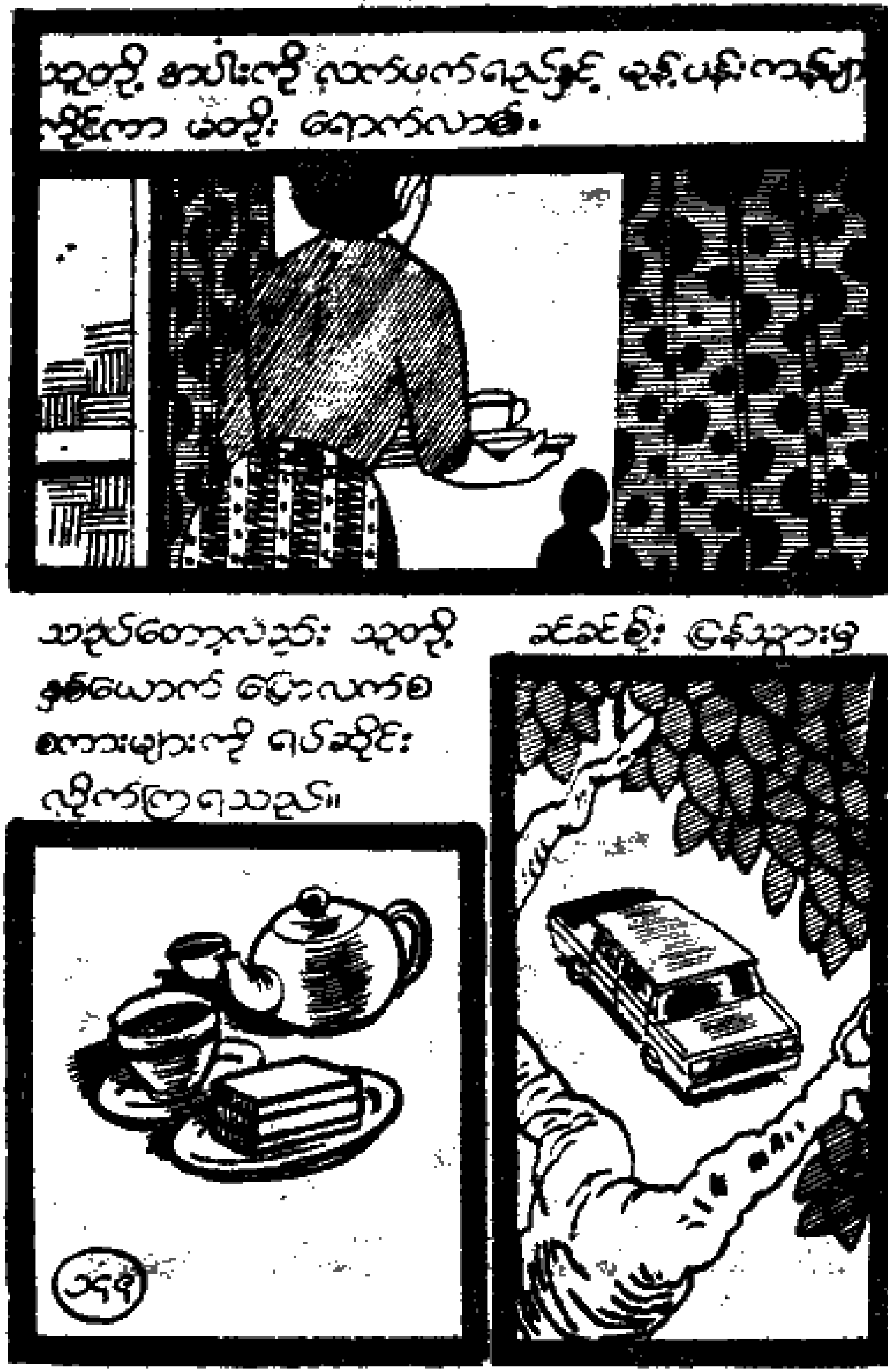
သူတို့ အပါးကို လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ပန်းကန်များ
ကိုင်ကာ မတိုး ရောက်လာ၏။
သည်ပတော့ပဲသွား သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောလက်စ စကားများကို ရပ်ဆိုင်း လိုက်ကြရသည်။
ခင်ခင်မိုး မြန်သွားမှ

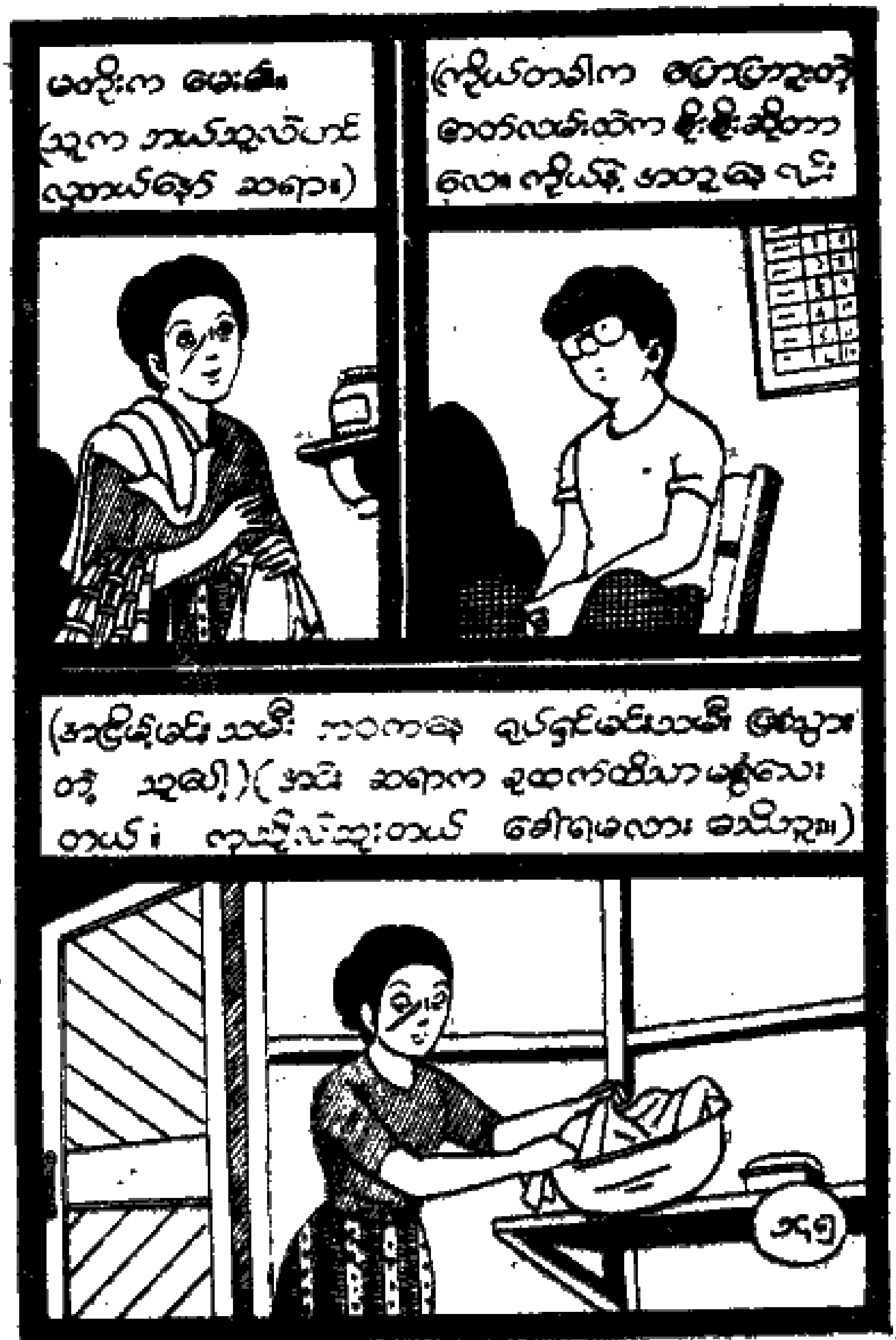

မဝင်းက မေးပြီ။
(သူက ဘယ်သူလဲဟင်
လူနာလားရှင် ဆရာ။)

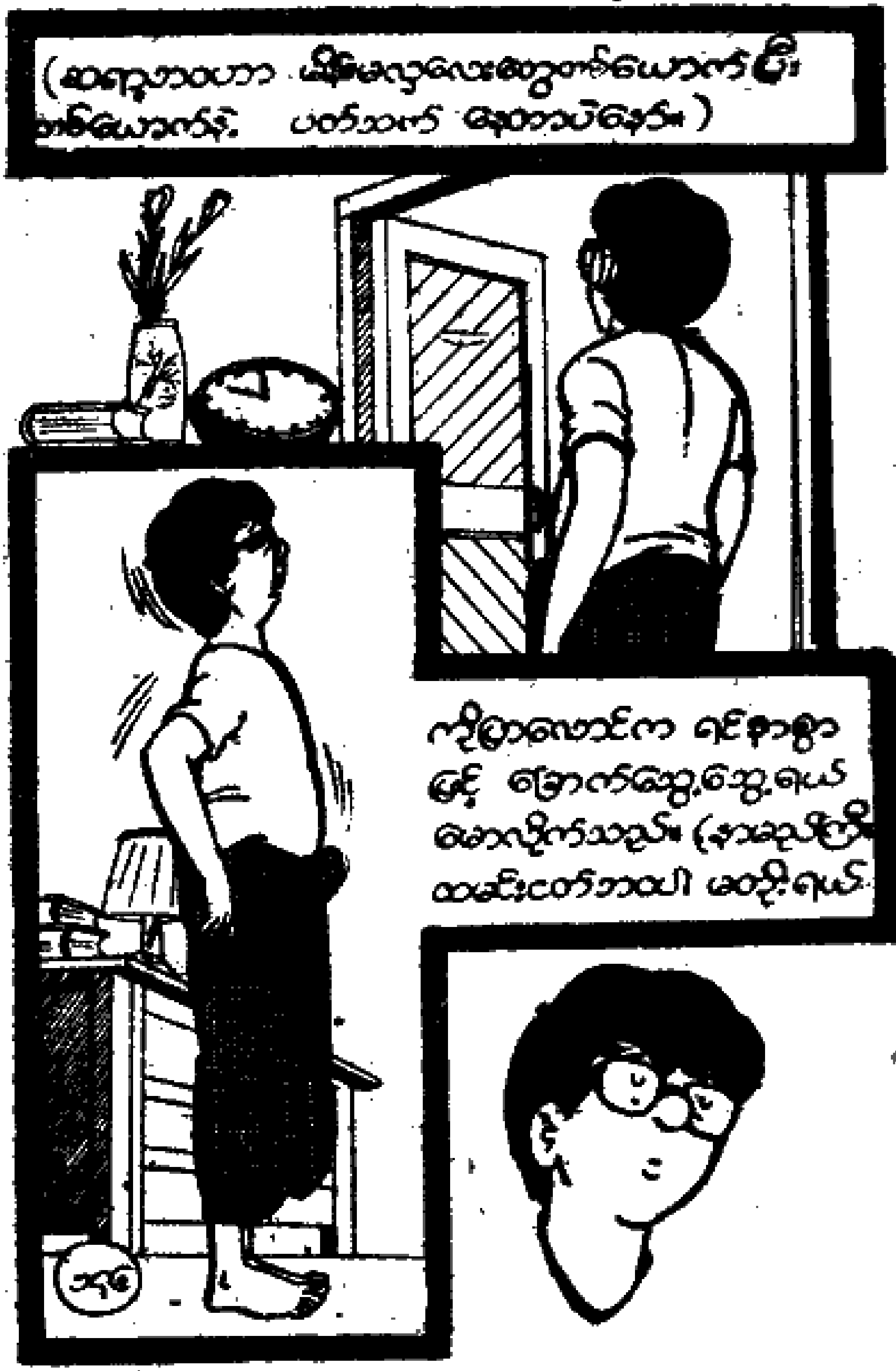
(ဆရာ့သဘော မိန်းမလှလေးတွေ့တော့ယောက်ပြီး
ဝင်ယောက်နှိုး ပတ်သက် နေတာပါနော်။)
ကိုမြသောင်းက ရင်နာစွာ
ဖြင့် ခြောက်ချွ့ချွ့ရယ်
မောလိုက်သည်။ (နာရည်ပြီ
ထမင်းတော်ဘာပါ မဝတီးရယ်.

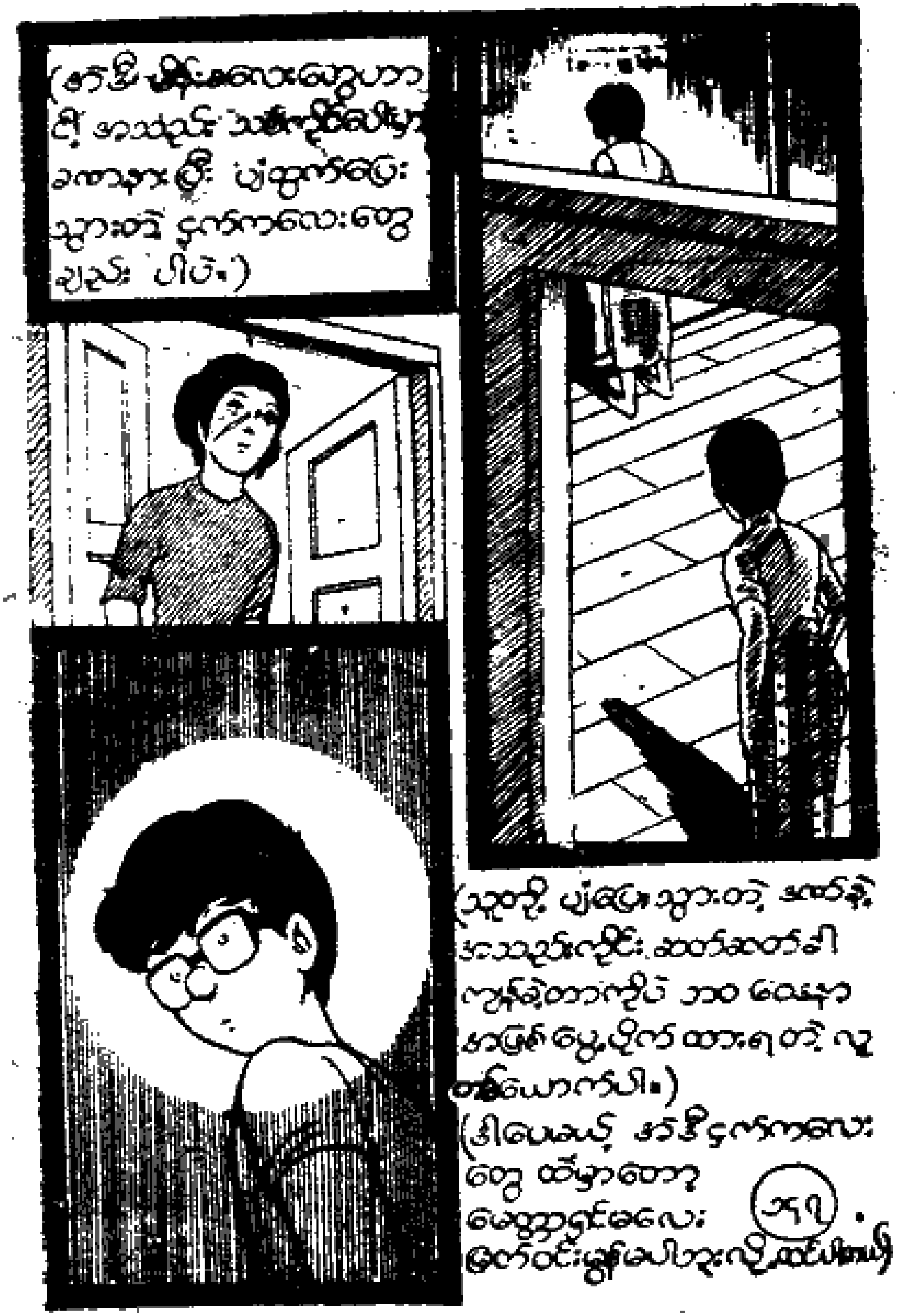
(အဲဒီ မိန်းကလေးတွေဟာ ငါ့ အသည်း သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ခဏနားပြီး ပျံထွက်ပြေး သွားတဲ့ ငှက်ကလေးတွေ ချည်း ပါပဲ။)
(သူတို့ ပျံပြေးသွားတဲ့ အခါနဲ့ အသည်းကြိုး ဆတ်ဆတ်ခါ ကျန်ခဲ့တာကိုပဲ ဘဝ ဝေနေမှာ အပြစ်ပေးမှုမိုက်ထားရတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါ။)
(ဒါပေမယ့် အဲဒီငှက်ကလေး တွေ ထဲမှာတော့ မေတ္တာရှင်မလေး (၁၇) ဖြတ်ဝင်းမှုမပါဘူးလို့ ထင်ပါတယ်)

သစ္စာ ရွှေရည်သည် မြသား မြက်ခင်းပေါ်ကို ထိုးထွား
မိတ်ဆင် ကျွဲရေး၊ မြက်ဝင်းမြှုပ်တို့ ယှဉ်ဖြတ်ပယ်
ကော်ပြားလေဟာင်းနှင့် မြက်ဝင်းမြှုပ် စကား ပြောနေသည်။
(ကျွန်မ ဒီကိစ္စတော့ တဆယ်ဘက်ကာလဆို့ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်း ပြောရှယ်တော့ ဆိုင်ဆိုင်ရဲ့ ကောင်
ကာရွဲကာရယာ တော်တော် ကျွမ်းနေပြီမို့...

(နောက်ဆုံး အဆင့်လိုပဲ ဆိုတော့မှာပါ။ နဂိုက
နှလုံးရောဂါ အခံ ရှိတဲ့ ကြားထဲမှာ ကိုပေလွှင်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ စိတ္တဇ။ ပြီးတော့ ..)
(ကိုပြာလောင်နဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ စိတ္တဇတွေကပါ
နှိပ်စက်လာတော့)
ဗျာ
ကျွန်တော်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ စိတ္တဇ
ပေတာလား။

(ဘယ်နှစ်ပိုင်းမှ အမှတ်ရှိ မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်)ကိုပြာဖေါင့်
ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ (သူ့ကို ကျွန်တော်
၁၅၀ ခုနှစ် ကတည်းက ချစ်ခဲ့ပြီးသားပါ မေ့နှင့်)

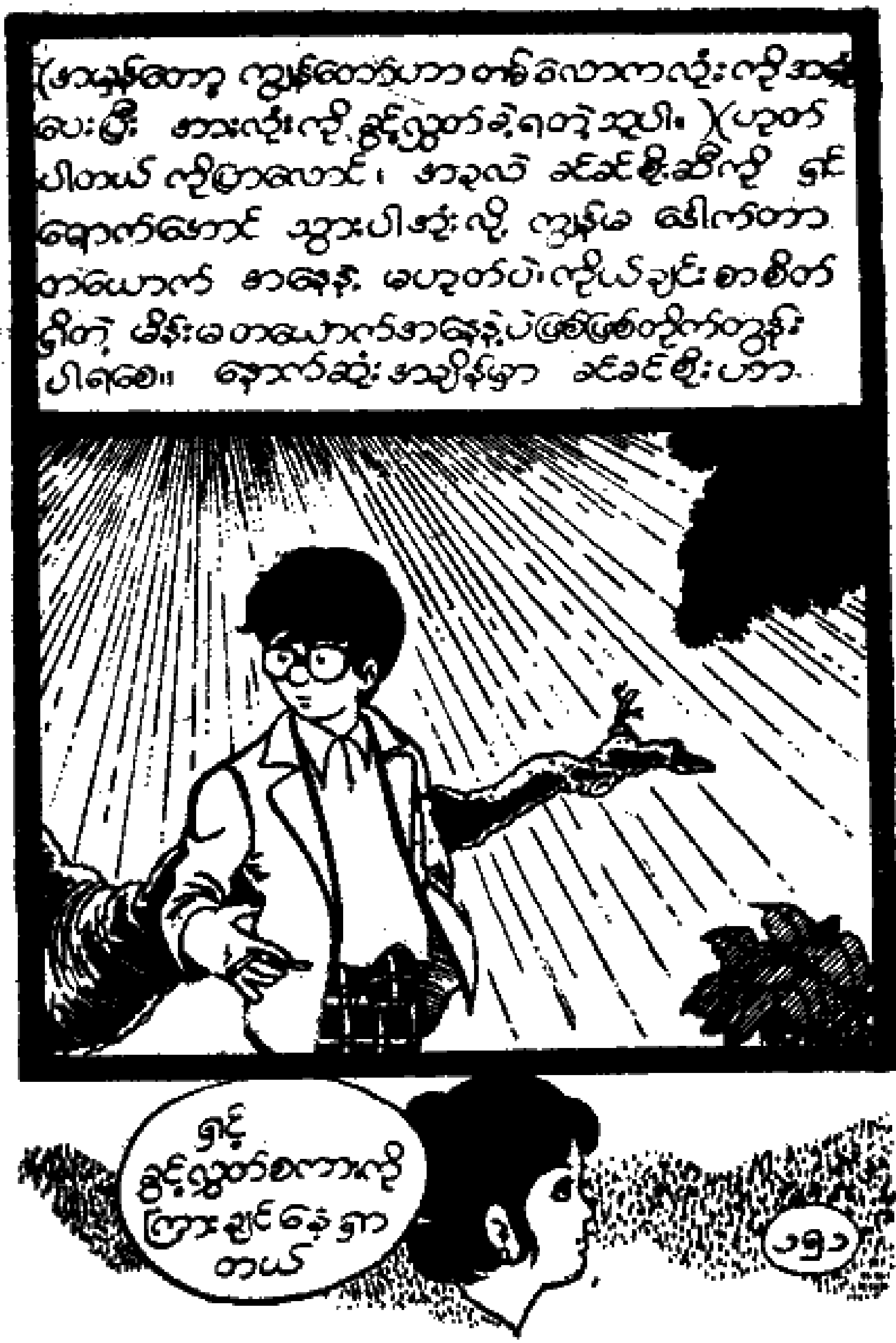
(ဖာသွန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခါလောကလုံးကို အလင်း
ပေးပြီး အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ သူပါ။)(ပြောတ
ပါတယ် ကိုဗြာဟောင်၊ အခုလဲ ခင်ခင်စိုးဆီကို ရှင်
ရောက်အောင် သွားပါဦးလို့ ကျွန်မ ပေါက်တော
တယောက် အရေး မပြောတော့ပဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်
ရှိတဲ့ မိန်းမတယောက်အနေနဲ့ပဲ ဖြေဖြေတိုက်တွန်း
ပါရစေ။ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ခင်ခင်စိုးဟာ
ရှင့် ခွင့်လွှတ်စကားကို ကြားချင်နေရှာတယ်

(ကျွန်တော် သွားတော့ လိုက်ပါဖုံးမယ် မမွှန်း၊ ခုလို
ခေါ်ဖျော်တာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။)(ကဲ ဒါဖြင့်
တောဝင်းမှူး က ကိုတာလောင်
နှင့် စကားပြောနေရာမှ
လှည့်၍ အထွက်လိုက်သည်
ခြေခေါက်ကာ လဲကျ
၁၅၂ သွား၏။ (ဟမ်ငဲ့)

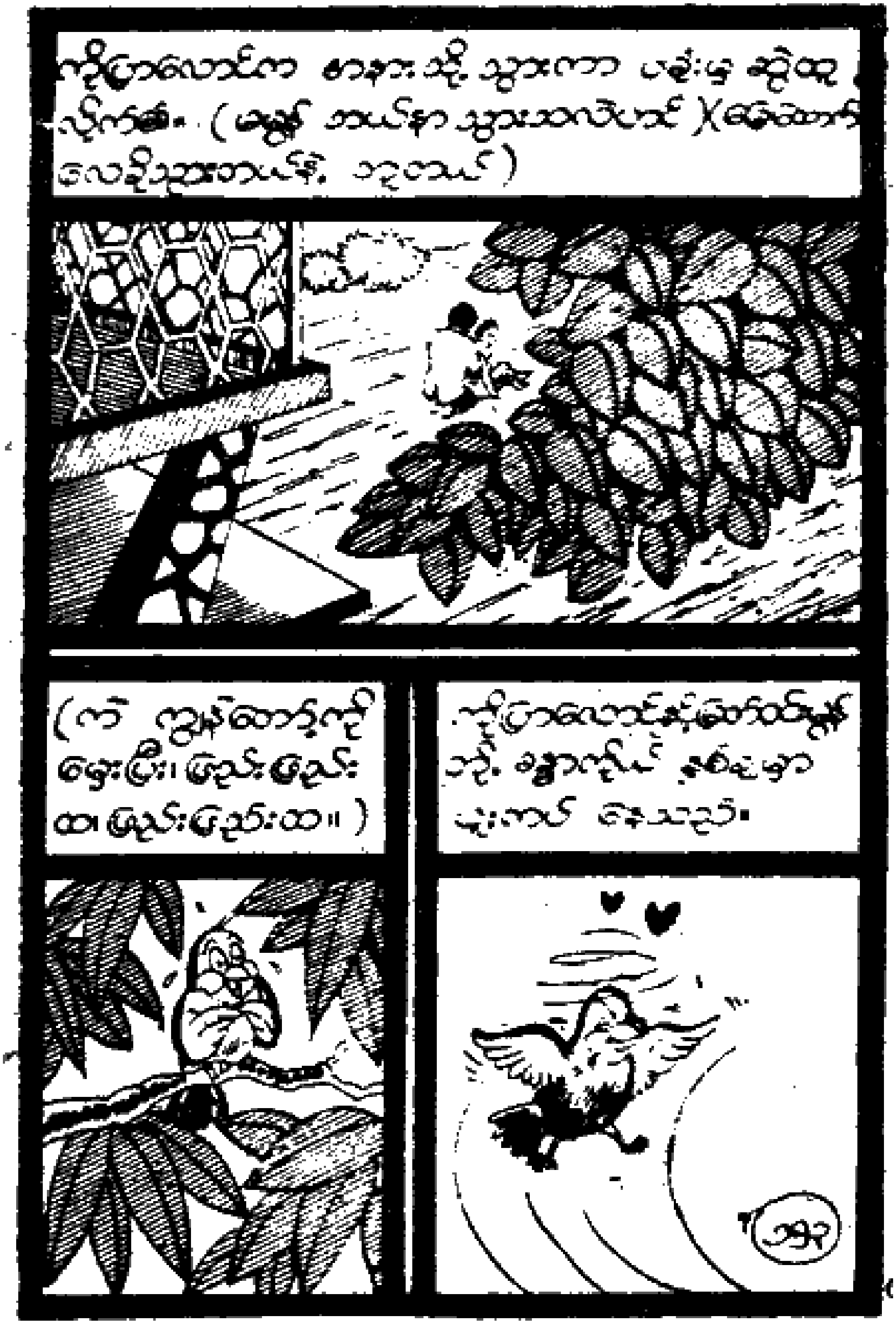
ကိုပြာလောင်က တနားသို့ သွားကာ ပန်းမှ ဆွဲထု
လိုက်၏။ (မျောက် ဘယ်နှာ သွားသလဲဟင်)(မြေခွေး
ပေလိုသွားတယ်နဲ့ တူတယ်)
(ဒါ ကျွန်တော့်ကို ဈေးပြီး၊ မြည်းမြည်း ထားမြည်းမြည်းထ။)
ကိုပြာလောင်နှင့်ဆော်တယ်မွှန်တို့ ခွန်ကုန် နှစ်ခုမှာ ပျံကာ နေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံထဲကို ဝင်လာသော ကိုသက်မောင်း
(၁၅၅) နှင့် သူတို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြသည်။ သုံးဦးသား
စကားမပြောနိုင်ပါ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ် နေကြသည်။

ကျုံတိုးသူ ၏ဒေါက်ယုံက သော်ဦးမိန်း ငြိမ်းသူ
ချစ်ကြည်သူ အရောင်ကျော်ငယ် လ်ယုံမဒီနားသုံ
ဝမ်းနည်းသော မျက်နှာနှင့် မပြောကြိုးဆ်ကြည့်နေ၏။

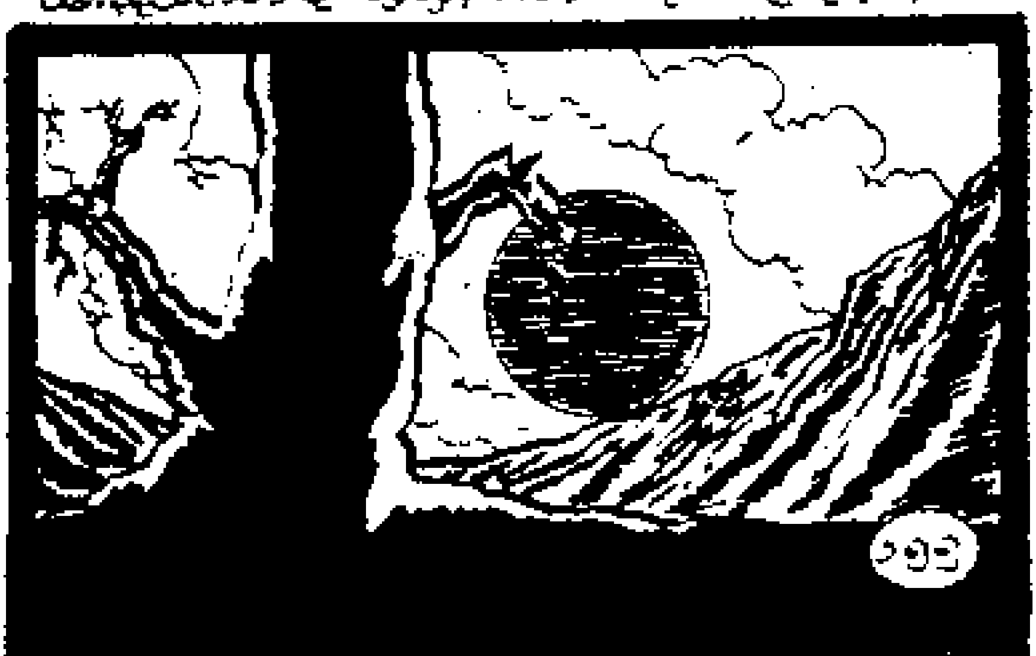

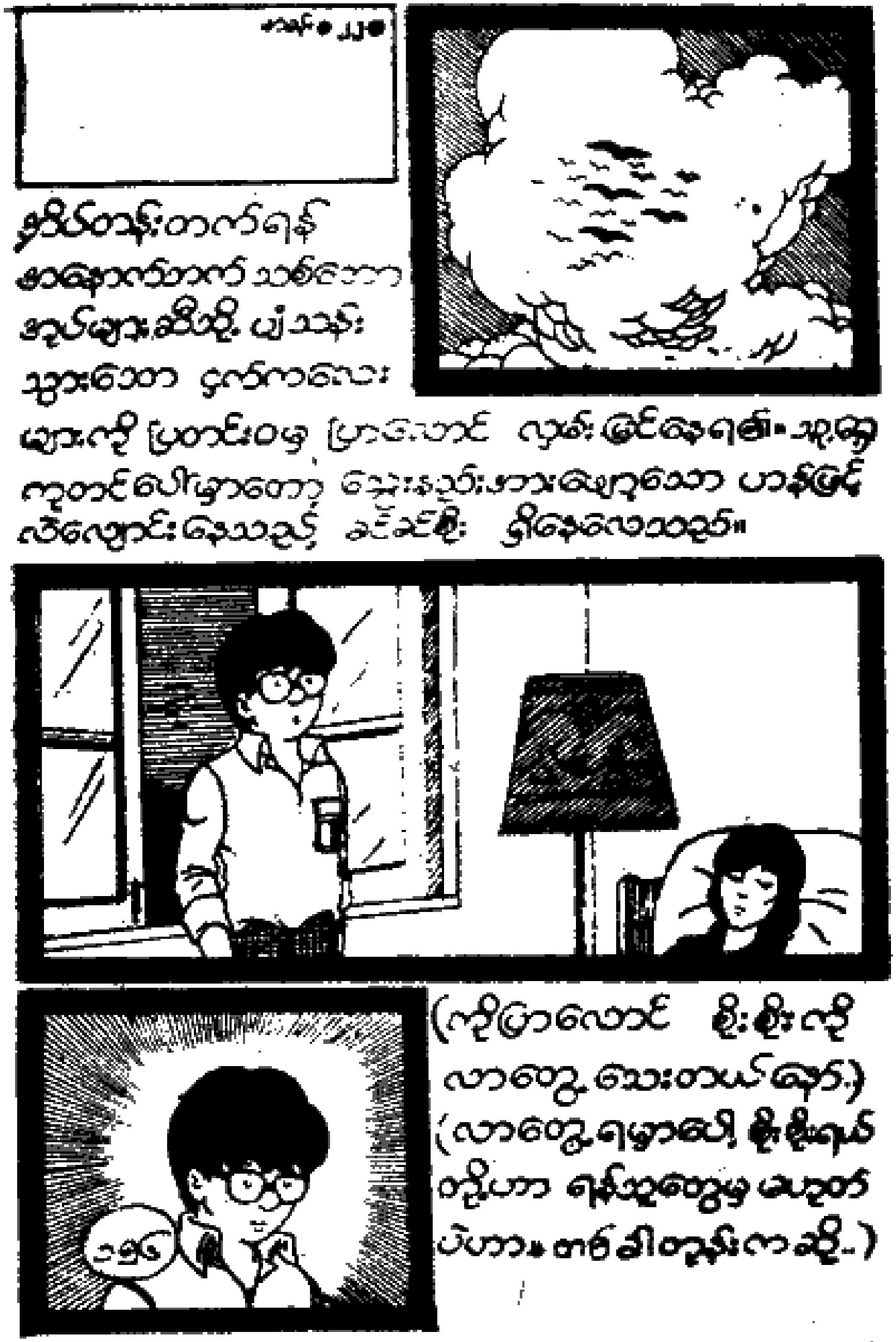
ခန်း ● ၂၂ ●
နှင်းပြင်သန်းတက်ရန် အနောက်ဘက် သစ်တော အုပ်များဆီသို့ ပျံသန်း သွားသော ငှက်ကလေး များကို ပြတင်းဝမှ ပြာဟောင် လှမ်းမြင်နေရ၏။ အခုရော ကုတင်ပေါ်မှာတော့ ခွေးနည်းအားလျော့သော ပန်းမြင် လဲလျောင်းနေသည့် ခင်ခင်စိုး ရှိနေလေသည်။
(ကိုပြာဟောင် စိုးစိုးကို လာတွေ့သေးတယ်နော်)
(လာတွေ့ရမှာပေါ့ စိုးစိုးရယ် တို့ဟာ ရန်သူတွေမှ မဟုတ် ပဲဟာ။ တစ်ခါတုန်းကဆို..)

(လမ်းဘေးမှာ ပေါ်တာလှည့် ပက်တာလှည့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကြတဲ့ ဘဝ ဇာတ်ပေါင်းတွေပဲဟာ)(ဟုတ်တယ်နော် ကိုတာလောင်။ ချေးကလေး ဖိုးချောင်ရယ် ကိုတာလောင်ရယ် မိုးမိုးရယ် ဘာတူတူနေခဲ့ကြတာကို
(မေ့တွေးမိတိုင်း မိုးမိုး ကြည်နူးရတယ်။)
(ဒီလို ဘဝမျိုး မေ့မဆုံး နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုတာလောင် နဲ့ မိုးဘာသာ ရပ်ရှာလာမှာ)
၁၅၇

(စီးစီး ဘဝဟာ ဆေးရုံပေါ်မှာ ပြီးဆုံးတော့မယ် ဆိုတာကို
တစ်နေ့မှ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ မရှိခဲ့ဘူး ဆိုတာ
ယုံပါ)(ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ စီးစီးရယ်။)

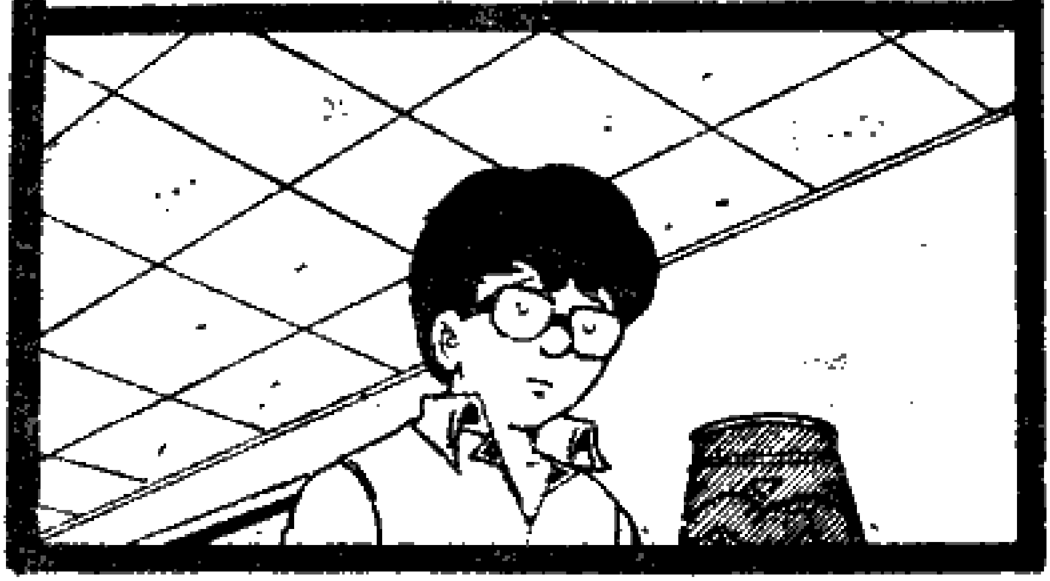

(ပြောရမယ့် ကိုပြာလောင်ရယ် စီးစီး ဆိုက်သွားခဲ့တယ်..
စီးစီး ဘဝမှာ ပထမဆုံး အပေါ်ပါဘာ ချွေးကလေး
ဆီးမှောင်ပါ၊ ကိုပြာလောင့်ကို အပေါ်ရတဲ့အခါ ဆီးမှောင်
ကို မှိန့်ပစ်ခဲ့တယ်။)

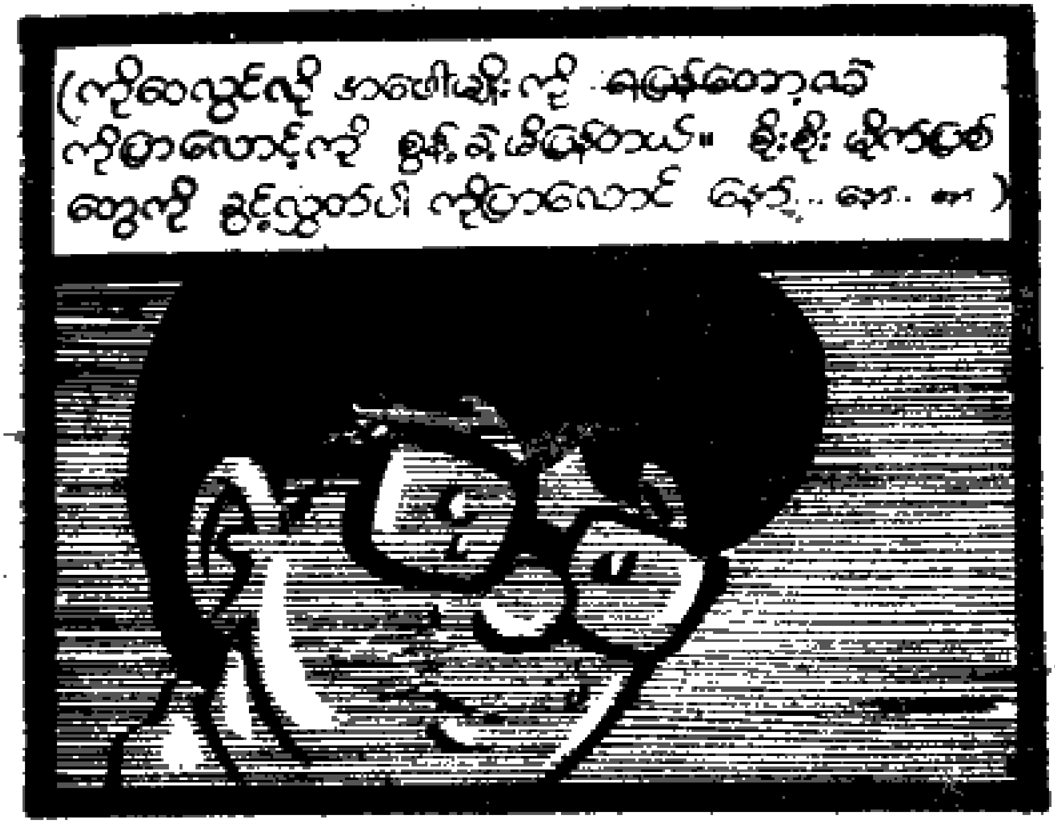

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိုးစိုး အသံတို့မှာ တိုး၍ တိမ်ဝင်
သွားသည်၊ အနောက်ဘက်ဝယ် နေလည်း လုံးလုံး
ကွယ်လေပြီ။

ခန်း ● ၂၃ ●

(ဆရာ ထမင်း စားရတော့မလား
မတိုး ပြင်လိုက်မယ်လေ)
(နေပါစေ မတိုးရယ် ငါ ထမင်း
စားချင်စိတ်လဲမရှိပါဘူး၊ နင်
ဆာရင် စားလိုက်။)

တကယ်ပင် သူ ထမင်း မစားချင်။ ခင်ခင်စိုးကို ဒီလောက်မြန်မြန်
ခွဲရမည် မယူဆခဲ့ဘူး။ သူနှင့် ခင်ခင်စိုးတို့ ဘဝကို ကံတရား
ရှိခဲ့စဉ်က အိပ်မက်ပျက်များကို ချက်လုံးထဲတွင် ပြန်မြင်
ယောင်နေသည်။ ဟော် . ရင်ထဲမှာ မောရပါကလား

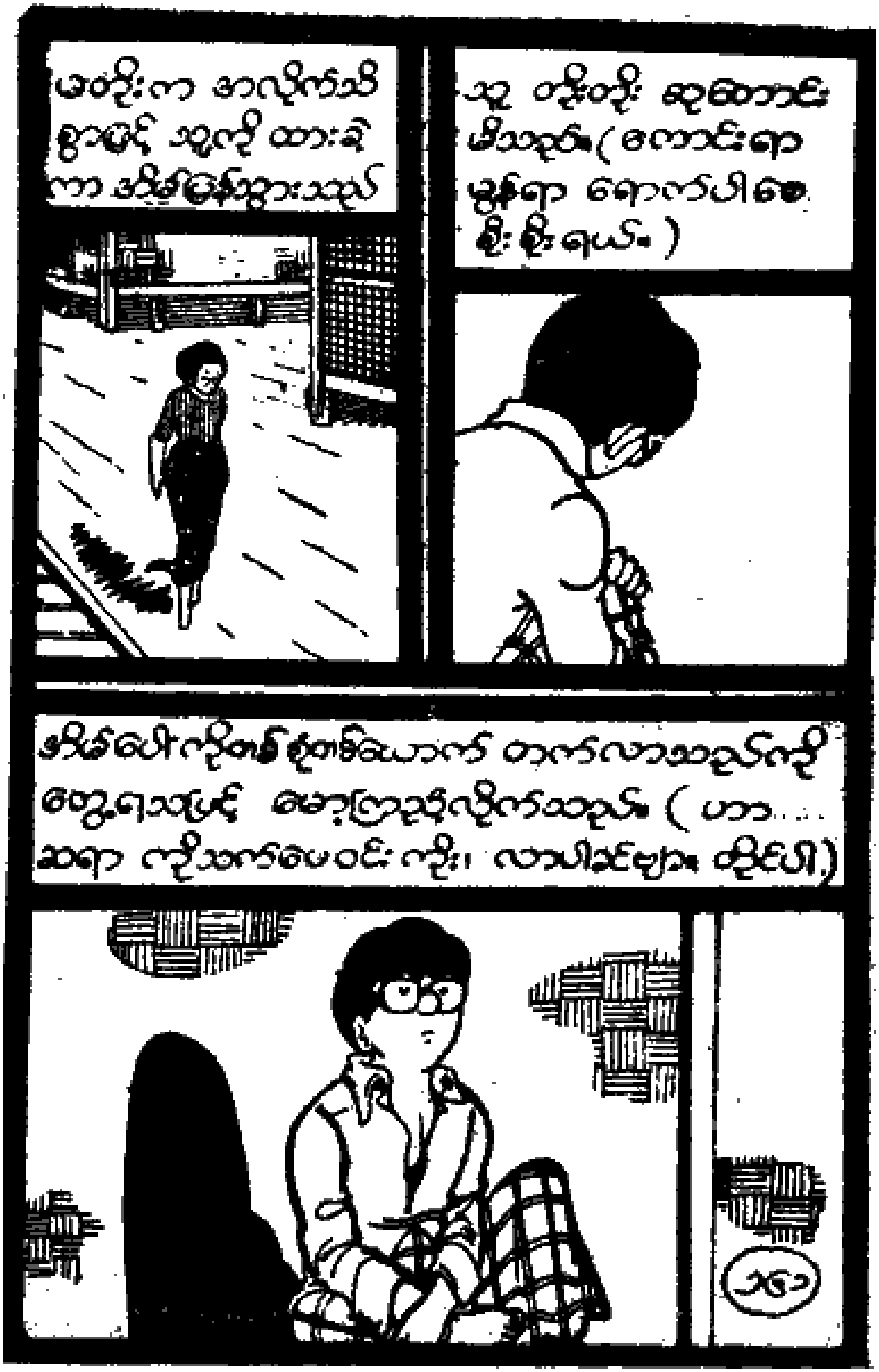
မဝင်းက အလိုက်သိစွာဖြင့် သူ့ကို ထားခဲ့ကာ အိမ်ပြန်သွားသည်
သူ တိုးတိုး ဆုတောင်းမိသည်။ (ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေ စိုးစိုးရယ်။)
အိမ်ပေါ်ကိုတစ်စုံတစ်ယောက် တက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ (ဟာ... ဆရာ ကိုအက်မေဝင်း ကိုး၊ လာပါခင်ဗျား ထိုင်ပါ)
၁၆၁

(မလိုပါဘူး ကိုပြာဟောင်း ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ) သည်တော့ ကိုသက်ဖေဝင်း မာရက်တွေ သောက်လာကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။
ရှင်းစရာ ရှိလဲ လေးလေး ဆေးဆေး ပေါ့ဗျာ..
ကဲ့ ဘာတွေ ရှင်းမှာ လဲ

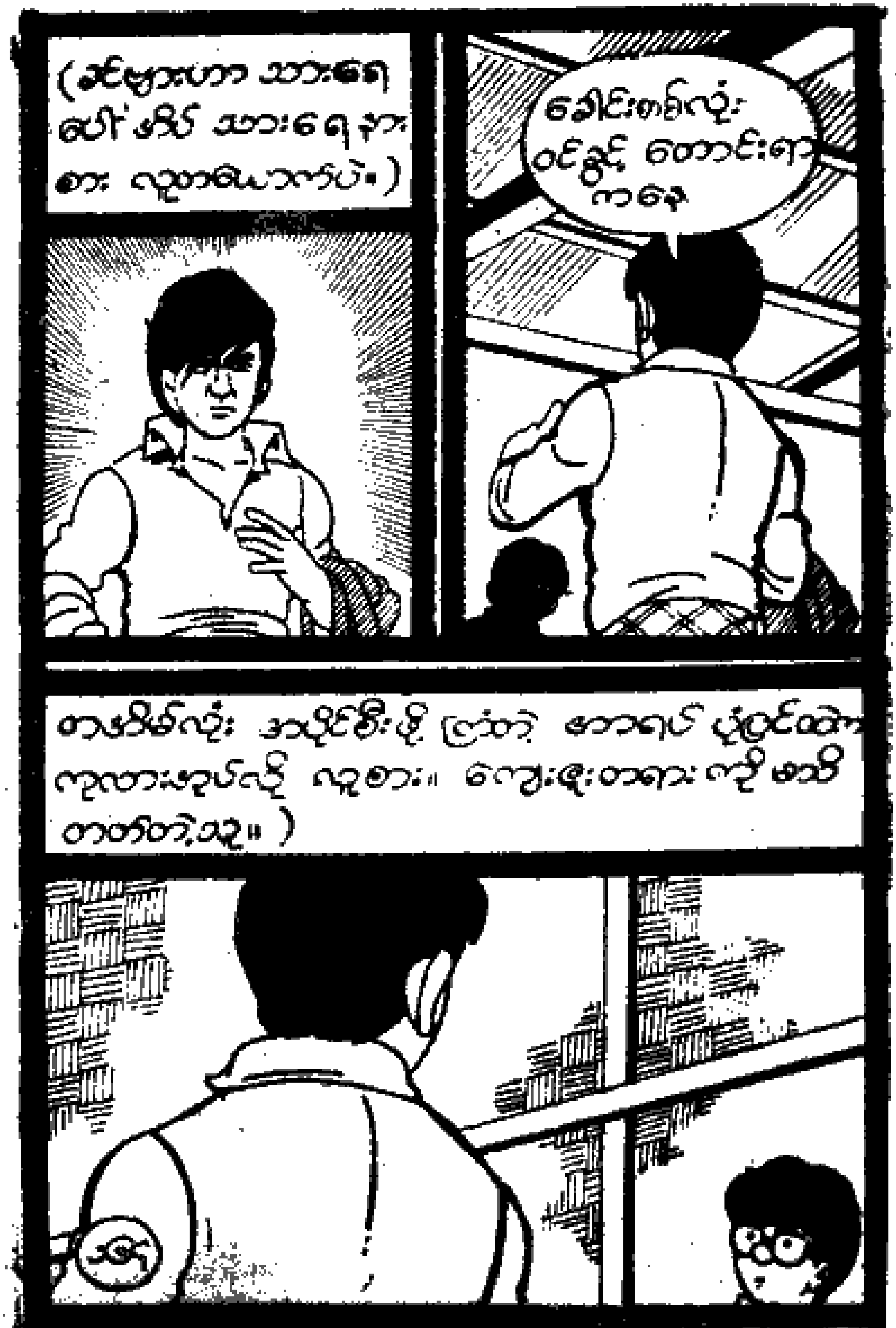
(ဆံမွှားဟာ သားရေ
ပေါ်ဖိနပ် သားရေနာ
တား လှသလိုဘဲ။)
ခေါင်းတစ်လုံး
ဝင်ခွင့် တောင်းရာ
ကနေ
တဲအိမ်လုံး အပိုင်စီးဖို့ ကြံတဲ့ အာရပ် ပုံပြင်ထဲက
ကုလားအုတ်လို လူစား။ ကျေးဇူးတရားကို မသိ
တတ်တဲ့သူ။)

သူ့မှာပေါ့ ကိုသက်မောင်း မော်ဝင်းမြင့်နှင့် ပတ်သက်၍ အထင်လွဲရကြောင်း သိသာထင်ရှား နေပါသည်။
(ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကိုတော့ ငင်ဦး ဆုံးအောင် နားထောင်ချင်သေးတယ် ကိုသက်မောင်း။)
၁၆၃

(ခင်ဗျား ထင်သလို ကျွန်တော်ဟာ သစ္စာတရား ဖေါက်တဲ့ သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးကို ကျေးဇူးမှန်း သိတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊
(ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ မမှိုရဲ့ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်စေမယ့် ကိစ္စ မှန်သမျှ အဝေး ရှောင်ရှားပြီး။)

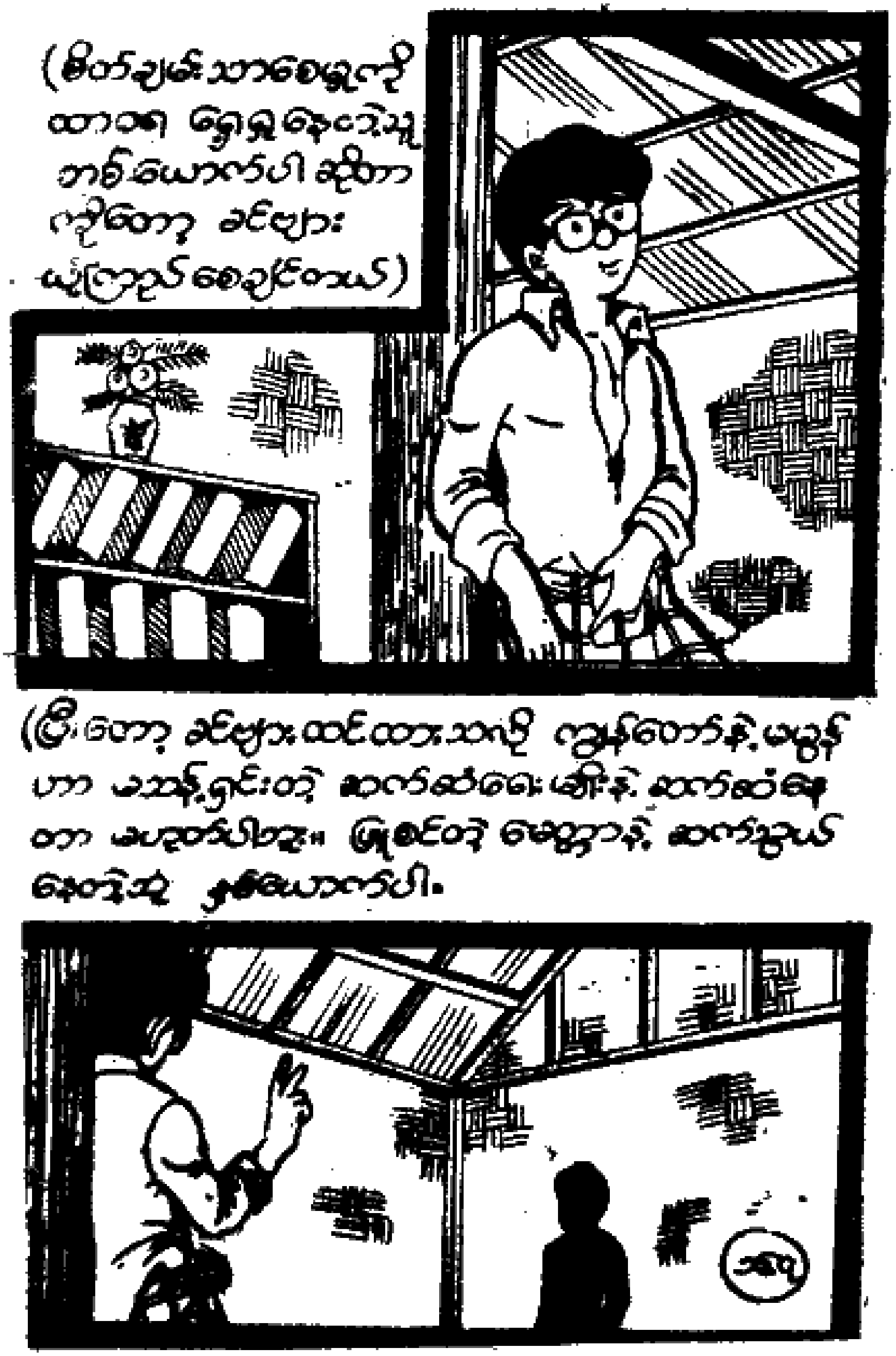
(စိတ်ချမ်းသာစေမှုကို ထာဝရ ရှာဖွေနေခဲ့သူ တစ်ယောက်ပါဆိုတာ ကိုတော့ ခင်မျှား ယုံကြည်စေချင်တယ်)
(ပြီးတော့ ခင်မျှားထင်ထားသလို ကျွန်တော်နဲ့ မခွန်ဟာ မသန့်ရှင်းတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ဆက်နွယ်နေခဲ့သူ နှစ်ယောက်ပါ။

(ဒီတော့ ဆရာ့ကိုဖုန်း ပြောလိုက်ချင်တယ်.. ဆရာ့ ရင်ခွင်ထဲက မမျှော်ကို ကျွန်တော် လုယူမှာ မဆိုးရိမ် ပါနဲ့၊ ဘယ်နှစ်နှစ်ပဲ မမျှော်ဟာ ဆရာ့ဘဝထဲကို... ရောက်လာမယ့်သူ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရပါမယ်။)
(ဆရာ့ စိတ်လေးချမ်းသာဖို့ မေ့ပျောက်သွားနိုင်ပါတယ် ကိုအောင်လေးဝင်း။ ကျွန်တော် ကတိ အထပ်ထပ် ပေးပါတယ်၊)
၁၆၉

ကိုသက်မောင်းမှာ ကိုဂြာလောင် သဘောထားကို နားလည်သွားဟန် ရှိသည်။ (ဆရာ.. ကျွန်တော် ဒီလောက်ရိုင်းတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်..
(မ စိတ်ရှုပ်ပြီး မိုက်သွားကြပါသွား ဖြစ်တယ်.. ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုဂြာလောင်။)
ကိုသက်မောင်း လှမ်းပေးသော လက်ကို ကိုဂြာလောင်က ဆွဲကိုင်ကာ.. လှုပ်ခါး လိုက်လေသည်။
၁၈၉

(ကိုပြာဆောင် ဘဝမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမလေး တိုင်းဟာ နောက်ဆုံး ကိုပြာဆောင်ကို စွန့်ခွာ ပေးခဲ့ကြတဲ့ သူတွေ ချည်းပါ။ ဒီလူတွေထဲမှာ အချစ် မပါချင်ဘူး။)
(ဒါပေမယ့် ကိုပြာဆောင် ပြောသလိုပါပဲ၊ အချစ်တို့ဟာ နှုန်းသားကိုရှာဖို့ရှောက် မပါပဲ မဆုံးဖြတ် သင့်ပါ ဘူး)(ဒါပေါ့ မချစ်ရဲယ်..)
၁၇၀

မခွန်ရဲ့ မွေးနေ့ အလှနာအတွက်ကို ကျွန်တော်
စားလည် သင်္ကေတပေါက်ခဲ့ပြီး သွားပါ၊ ကျွန်တော်
ကို နှင်းလုံးအတွက် ပလောင်းဆုံး ဆေးမီးတင်
ကတော့..
(မခွန်.......... ....)
ကိုသက်ဝေဝင်းနဲ့....
အရှင်ဆုံး.. လက်ထပ်
မို့ ..ပါပဲ.)

ကိုသက်ဝေဝင်းဟာ ယောက်ျားကောင်းပီသမှုနဲ့ အပြစ် ဆိုစရာ မရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ မချွန် အပေါ်မှာ နှိုင်းမဲ့တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ချစ်ရှာတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ
(တကယ်ဆိုရင် မောင်မြဲပြီးသား မချွန်နဲ့ ကိုသက်ဝေဝင်း တို့ရဲ့ အချစ်လမ်း ခရီးမှာ ကျွန်တော်သာ
ဆူးငြောင့် ခလုတ်ကုလေး တစ်ခုပါပဲ.. မချွန်)

ဖြတ်လင်းမွန်၏ မျက်လုံးဝိုင်းထဲဝယ် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲ၍ နေလေသည်။ ဪ အချစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူဝင်ရှုံးသည်။ ဘယ်ကာလ ထိ ဆောင်များ ကံဆိုးကာ နေပါမည်နည်း။
ကဲ ကျွန်တော် သွားမယ် မွန်

မော်ဝင်းခွန် ဆင်ဒိုင် နေ့စဉ်မှာပင် ကိုပြာလောင် မော်ဝင်းခွန်၏ ရှေ့မှ ချာကနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ လေသည်။

အသူတော့ ကိုဘလောင့်
အိမ်ခန်းမှာ ယင်ကလိုင်
မွှေ၍ ရှာဖွေမိ ရှာဖွေလာသည်
သူသည် အိမ်ကပ်တာယာ လို့လဲ ခေါ်တော့ ဖိုးချမ်းမှ
ရေး၍ မြန်လာတော့၏

အပေါင်းအသင်းများနှင့် သောက်စားသော်လည်း
သောကက မပြေ။
မူးတာက တခြား
ရင်ထဲက နာတာက
တခြား။

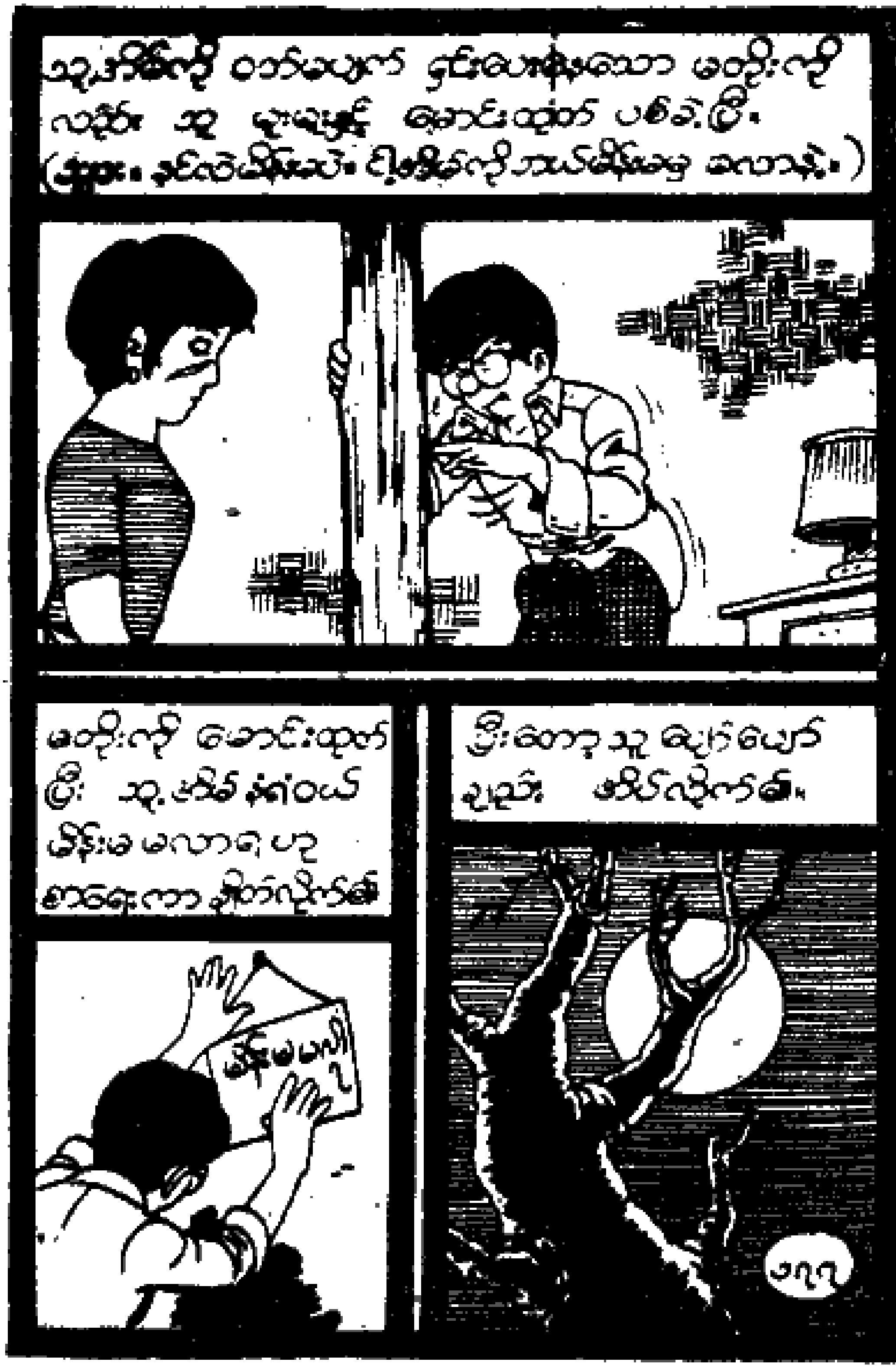
သူ့အိမ်ကို ဝင်လာပြီး ငိုယိုနေသော မတိုးကို
လည်း သူ မျက်နှာ ခေါင်းထုတ် ပစ်ခဲ့ပြီ။
(ဟူး။ နင်လည်း မိန်းမပဲ။ ငါ့အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့။)
မတိုးကို ခေါင်းထုတ်ပြီး သူ့အိမ်တံခါးဝယ် မိန်းမ မလာရ ဟု စာရေးကာ ချိတ်လိုက်၏
မိန်းမမလာရ
ပြီးတော့ သူ လျော့ပျော့ ချည်၊ အိပ်လိုက်၏။
၁၇၇

အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာ
သော ရေကူးသည်လှယ်သူ
က ရှိမှ သူ ရှိလာ၏။
(ဘယ်သူလဲ။ ဘာကိစ္စ
ရှိလို့လဲ။)(ကျမပါ
ကိုမြအောင်။ ဘသိုးပါ)

ရုပ်ရှင်လောကမှ ဒါရိုက်တာ ဦးဘထိုးမှန်း သိလိုက်ရသည်
(ဪ... ထိုင်ပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ညာက ရေချိုးလွန်
သွားတယ်။ ထိုင်ပါ။ ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲ။)

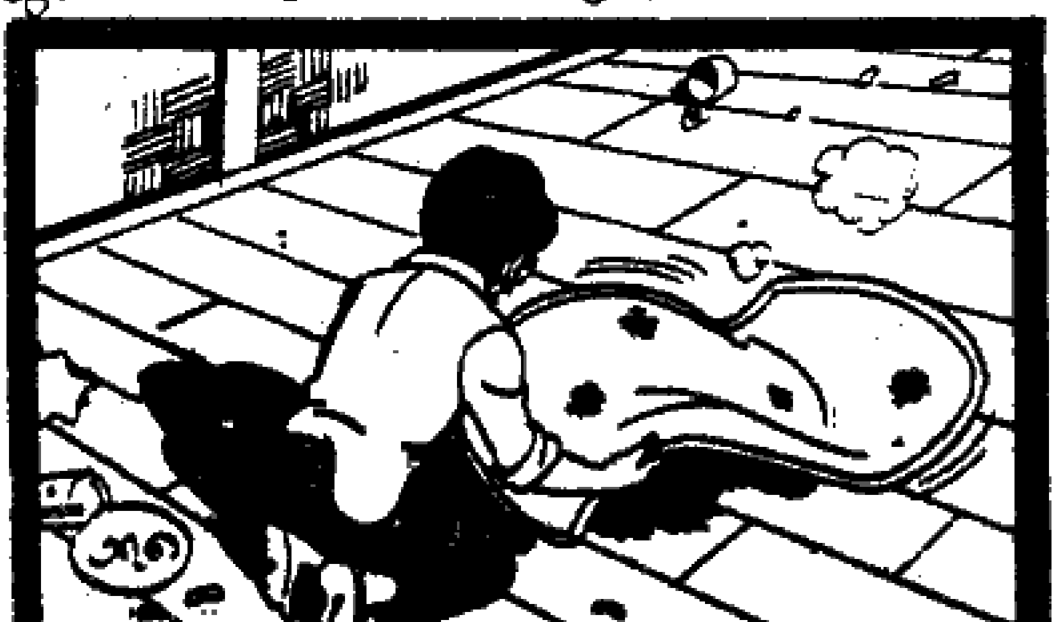

(ဆံပျားဈေးထဲ လှမ်းတော်ရှမ်းမှို့ တောင်းပြီးတယ် ဆိုတဲ့ပုစွန်
ကလေးကို ရုပ်ရှင် ရိုက်ချင်လို့၊ အဲဒါ လာပြီး ကမ်းလှမ်း
တာပါ။) သူတို့ နှစ်ဦး ဇာတ်လမ်း အကြောင်းအဝဝကို
ဆွေးနွေးကြသည်။ (ဒီဇာတ်လမ်းလေးဟာ ကျွန်တော့်
အသည်းနှလုံးထဲက ထွက်လာတဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးပါ)

ဦးဘဝင်းက ပြန်ကာမီ သူ့ မသင်္ချက်
သော စကားတခွန်းကို ပြောသွားပါ၏
(မိုယ် ဆရာ ဆီယာ ပြန်လာဦးမ
လား)(ဆရာ ကျွန်တော် မသေသေး
ဆိုဗျ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ -ဘိုရှားမီ
ကိုရှင်ကျွန်တော်လက်ခံပြောလိုက်
ရတယ်။
၁၈၀

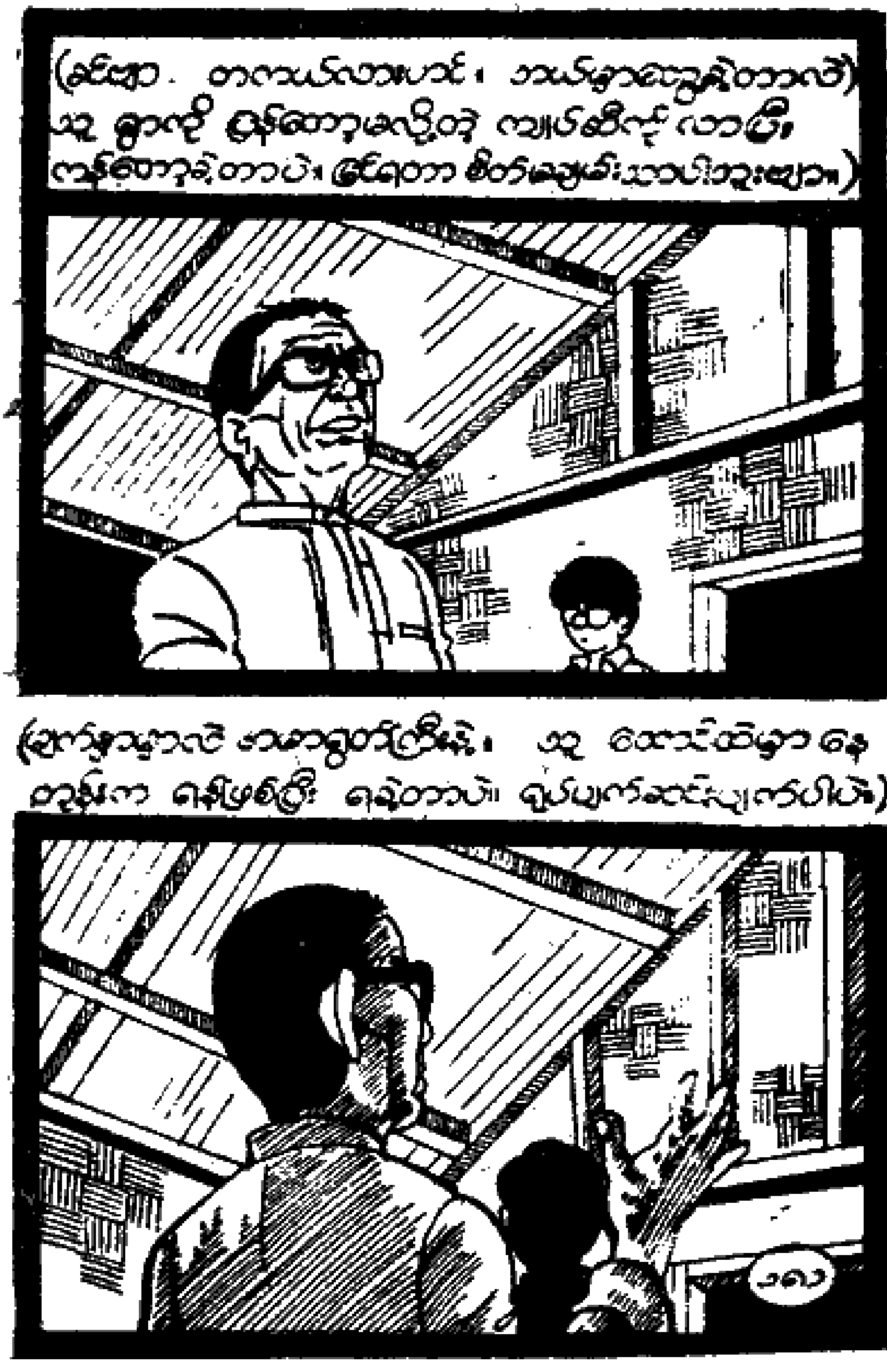
(ဆရာ. တကယ်လားဟင်၊ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ)
သူ့ ရွာကို ရှာတော့မလို့တဲ့ ကျုပ်ဆီကို လာပြီး၊
ကန်တော့ခဲ့တာပဲ၊ ဆရာတော့ စိတ်မချမ်းသာပါဘူးဗျာ။)
(မျက်နှာမှာလဲ အမာရွတ်ကြီးနဲ့၊ သူ ထောင်ထဲမှာ နေ
တုန်းက ရေမြှုပ်ပြီး ရခဲ့တာပဲ။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပါပဲ)

ကိုမြသောင် ပင့်သက်ချ
လိုက်ပါသည်။ သူ့ဘဝနှင့်ရင်း
ကာ တပင်တပန်း ရှာခဲ့ရ
(၁၂)လော ကိုမြင်ရော ရုပ်ရှင်ခန်းကြီး ခင်ပယသည်
မကြီးဘဝနှင့် သူ့အကြိုးပေးနေကာ သနားစရာ ......

သူတိုးတိုးလေး ရွတ်လိုက်သည်။ (ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ တိုးမရေ..................................

မော်ဝင်းရွှေနှင့် ကိုသက်မောင်ဆွေတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို
ကိုပြာဆောင် ရောက်ရှိ သွားသည်။
သူတို့ နှစ်ဦးလုံးက ဝမ်းသာအားရ ဆိုကြ၏။
(ကျွန်တော်တော့ ဘာပေးရမှန်း မသိတာနဲ့
မင်္ဂလာ လက်ဆောင်တောင် ပါမလာဘူး။)
(ကိစ္စ မရှိပါဘူး ကိုပြာဆောင်။)

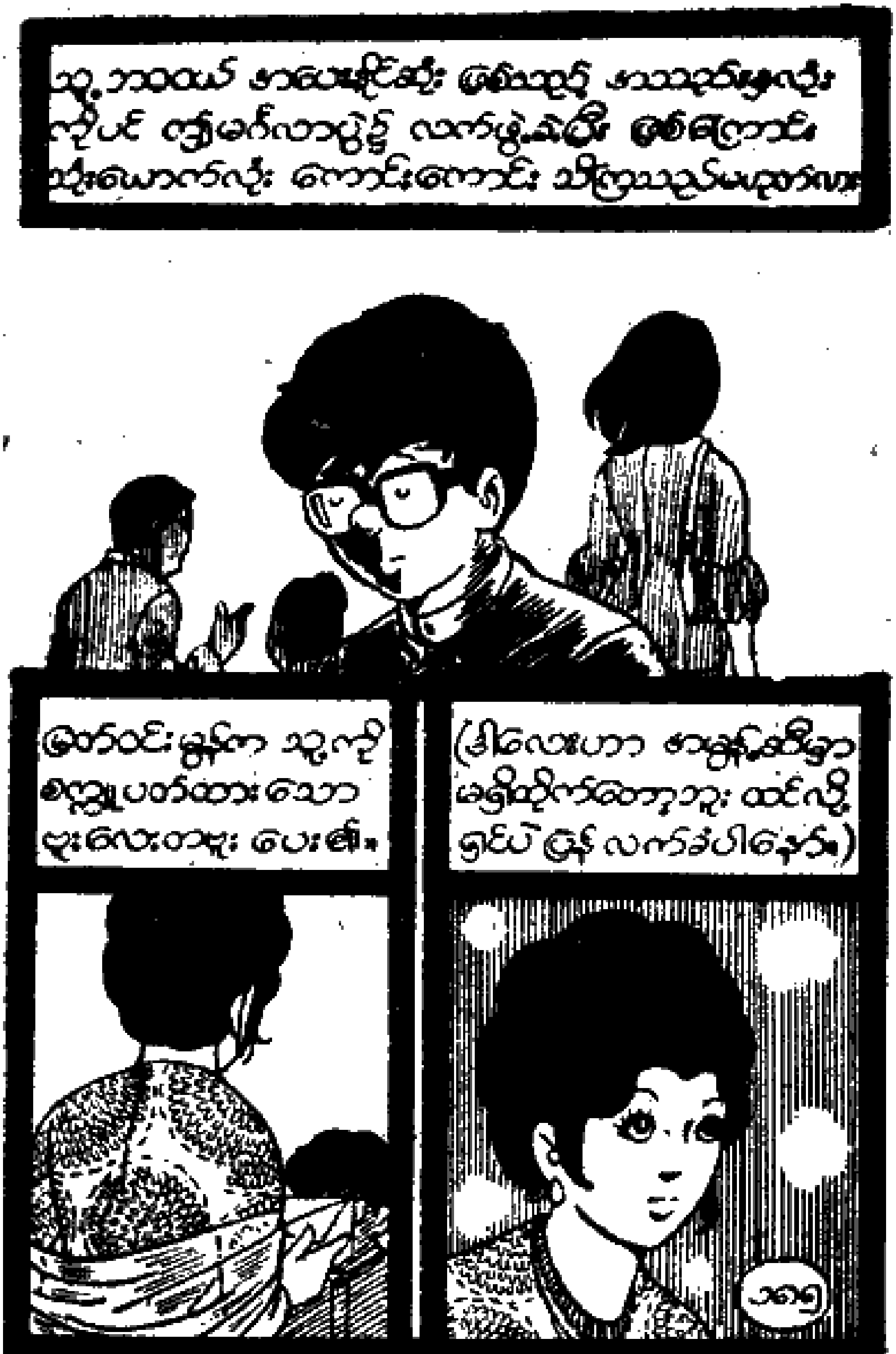

သူ့ဘဝဝယ် အပေးနိုင်ဆုံး ဖြေသူ့ အသည်းမှလည်း
ကိုပင် တွေ့မြင်လာပြန်၍ လက်ဖွဲ့ခဲ့ပြီး စစ်ကြောင်း
သုံးယောက်လုံး ကောင်းကောင်း သိကြသည်မဟုတ်လား
မြတ်ဝင်းမွန်က သူ့ကို ရွှေပတ်ထားသော ဗူးလေးတဗူး ပေး၏။
(ဒါလေးဟာ တချွန်ဆိုရှာ မရှိဘိုက်တော့ဘူး ထင်လို့ ရှယ်ပဲ မြန် လက်ခံပါနော်။)

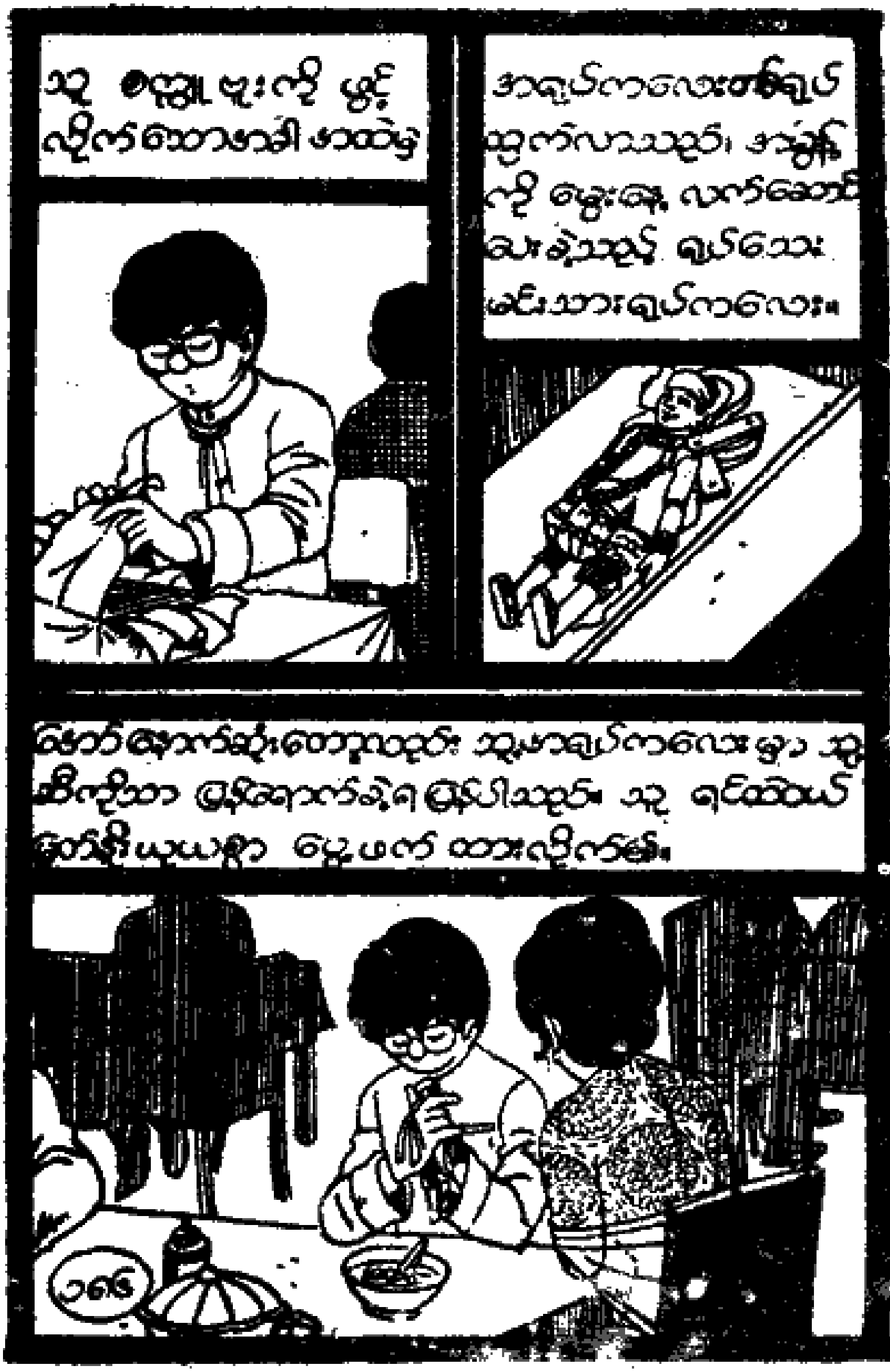
သူ စက္ကူဖုံးကို ဖွင့်
လိုက်သောအခါ အထဲမှ
အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်
ထွက်လာသည်၊ အချို့
ကို ဈေးမှ လက်ဆောင်
ယူခဲ့သည့် ရုပ်သေး
မင်းသားရုပ်ကလေး။
ပျောက်ဆုံးတော့ထင်သည့် သူ့အရုပ်ကလေးမှာ သူ့
အိမ်ကိုသာ ပြန်ရောက်ခဲ့ရှာပါသည်။ သူ ရင်ထဲဝယ်
တင်းနှီးယုယစွာ ပွေ့ဖက် ထားလိုက်၏။
၁၈၆

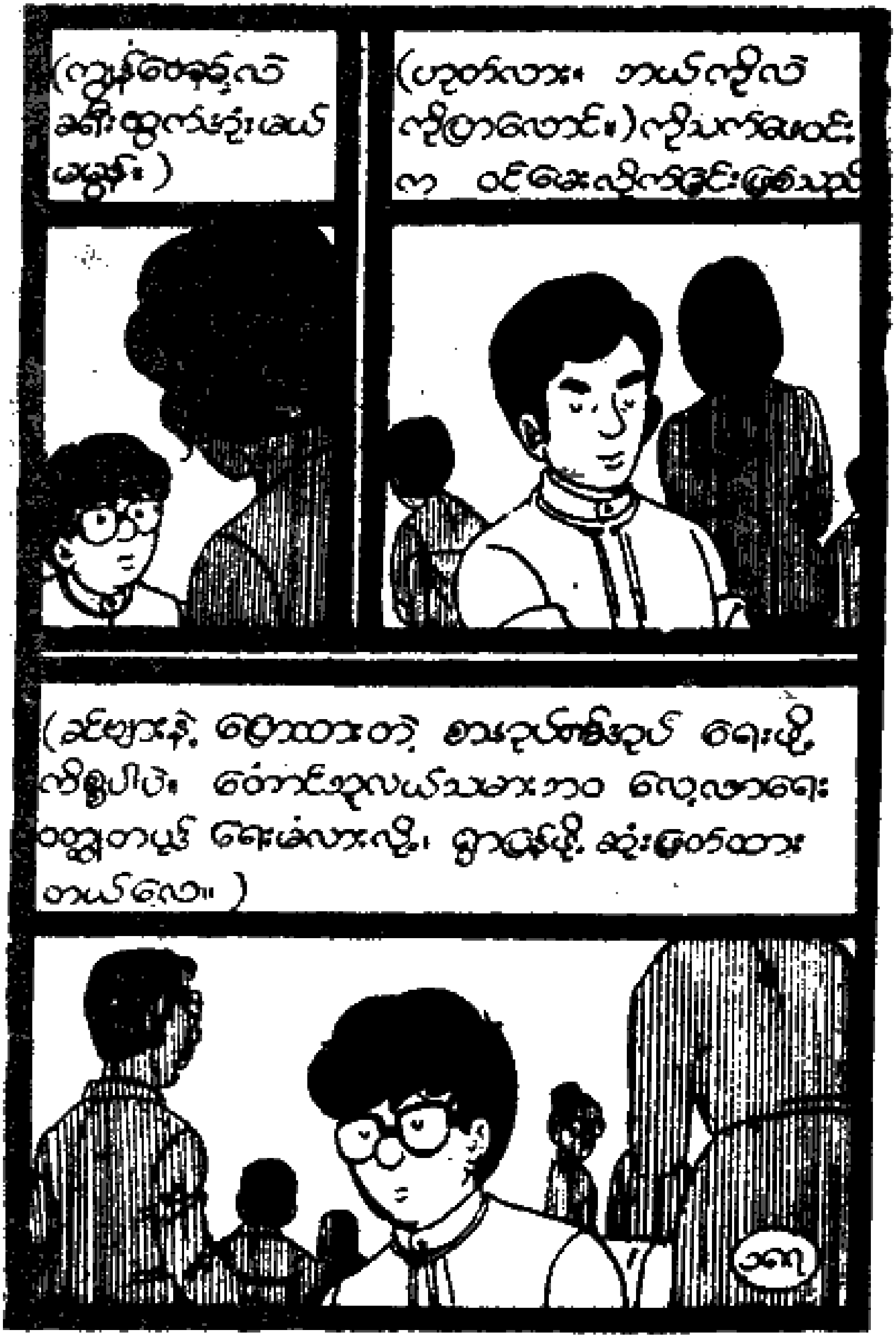
(ကျွန်တော့်လဲ ဆီးထွက်ဦးမယ် မှန်း။)
(ဟုတ်လား။ ဘယ်ကိုလဲ ကိုပြာဟောင်း။) ကိုသက်ဆောင်းက ဝင်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်
(ဆိုများနဲ့ ပြောသွားတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးဖို့ လိုမှုပါပဲ။ ကျောင်းသူလယ်သမားဘဝ လေ့လာရေး ထွက်တာပဲ ရေးမလားလို့၊ ရွာပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား တယ်လေ။)

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း
ကနစိုးပင်အောက်မှ နေ၍ တပျံ့တလူး အိုင်ရသော
လယ်ကွင်းကို ငေးမောကြည့်ရင်း ဘိုးမ မျက်လုံး
အိမ်ဝယ် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲနေ၏။
၁၉၆

ယေစိုက သနှင့် ကိုပြာလေး လယ်ကွက်သိမ်ဖယ် လှတ်လယ် ပေါ့ပါး၍စွာ
ဪပြူးရွား!
အဆော့ကစားခဲ့သည်
နွားကိုလည်း မြင် လောင်လာသည်။
၁၈၉

ကိုကြာဆောင် တစ်ယောက်တည်း မြို့မှာ ထားခဲ့ရ သည်ကိုလည်း စိတ်မကောင်း။ ဟော့ ကိုကြာဆောင် ကိုယ်တိုင်က နှင်ထုတ်နေတော့လည်း ဆူ ပေကပ် နေ၍ မရနိုင်။
(တိုးရှေ့..တိုးမ) မထင်မှတ်သော အသံတစ်သံ ကြားသဖြင့် ဆူ လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

ချပ်သေးချပ်လေး နှစ်ချပ်ကို ကိုင်ကာ သူ့ဆီသို့
ပြေးလာနေသော ကိုဖြာဟောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
တိုးမရေ
တိုးမ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့၊ ထိုင်ရာမှ ထကာ
ကိုဖြာဟောင်ထံကို ပြေးထွက်သွားသည်။
ဖြာဟောင်
တိုးမ

ကိုဗြာလော့ လက်မှ လွတ်ကျသွားသော
အရုပ်ကလေး နှစ်ချပ်မှာလည်း ချမြင်ပေါ်လာတယ်
တစ်ချပ်နှင့်တစ်ချပ် ပက်လက် လဲကျနေကြလေသည်။

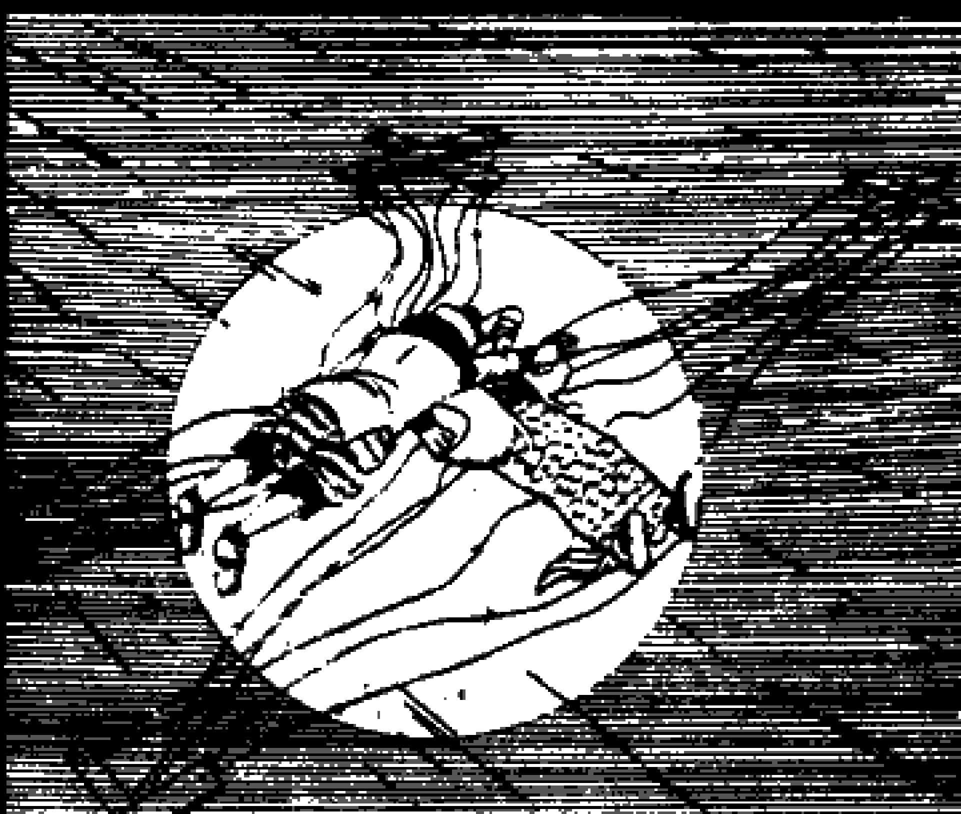

တင်အောင်နီ

ကျွဲစားရုပ်ဖြင့်၊ ရှောင်ဆိုရွာမှ အဘကြောည်တို့
မိသားစုအား သေနတ်သမား လွှတ်တော်ချုပ်
(၁၉) တကယ် မိတွေ့ကြရပါသည်။

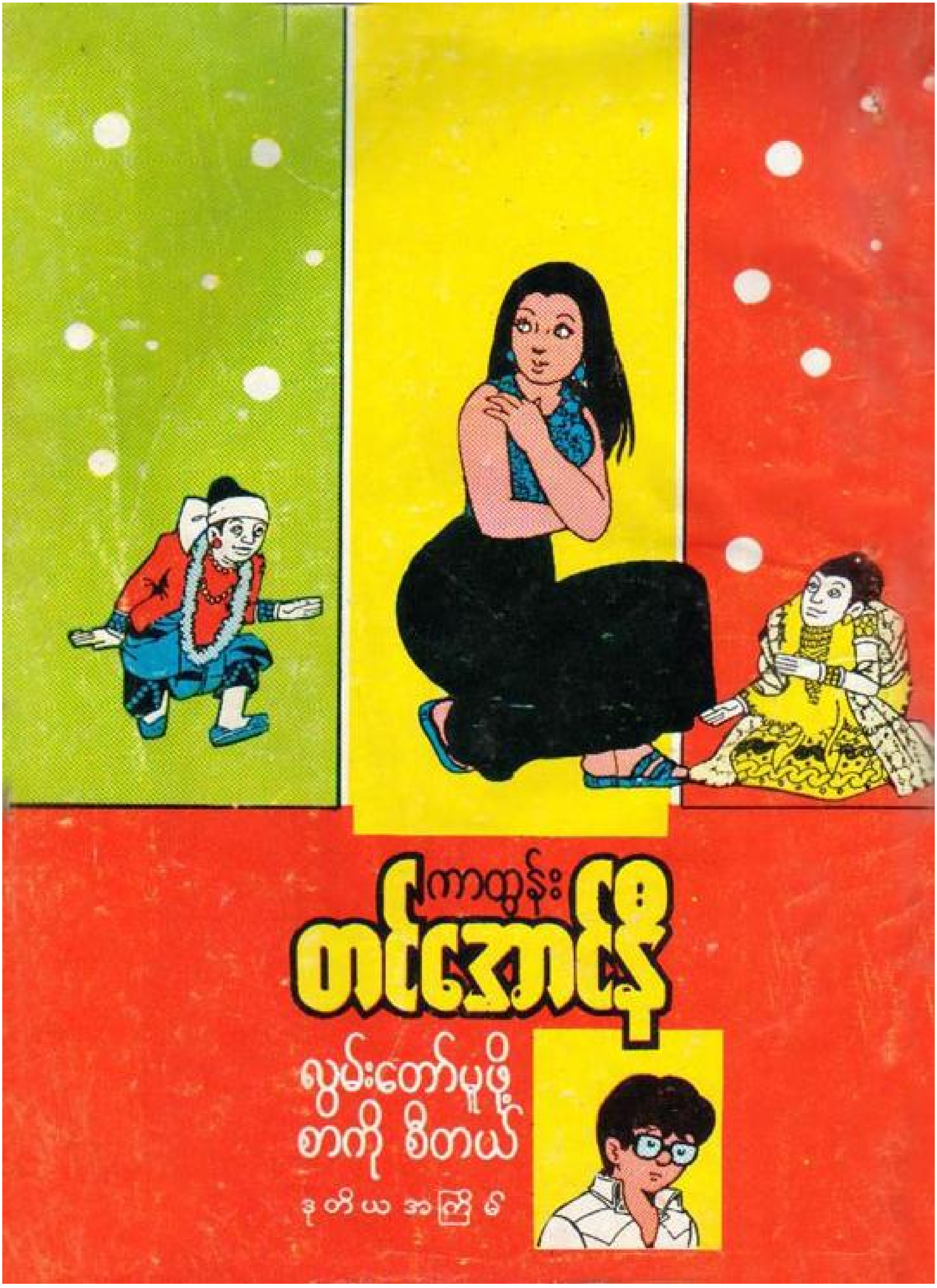
ကာတွန်း
တင်အောင်ငွေ
လွမ်းတော်မူဖို့
စာကို စီတယ်
ဒုတိယ အကြိမ်